

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΜΕ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ, ΜΑΖΙΚΟΣ ΕΝΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Εργατική απάντηση στη βαρβαρότητα

Το τέταρτο κύμα της πανδημίας είναι εδώ. Όπως έγκαιρα είχαν προειδοποιήσει οι επιστήμονες, αλλά και τα συνδικαλιστικά όργανα των υγειονομικών, αυτό το κύμα ξεκινάει από το υψηλότερο σημείο του προηγούμενου, απειλώντας να

πάρει εφιαλτικές διαστάσεις. Πέρα από τους προφανείς κινδύνους για τη ζωή των απλών ανθρώπων, αυτή η εξέλιξη αναδεικνύει τις εγκληματικές ευθύνες της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Που δίνοντας απόλυτη προτεραιότητα στην προώθηση των νεοφιλελεύθερων αντεργατι-

κών «μεταρρυθμίσεων» και στους εξοπλισμούς, αρνήθηκε πεισματικά να ενισχύσει το δημόσιο σύστημα υγείας και να πάρει τα στοιχειώδη μέτρα προστασίας στα μέσα μεταφοράς, στα σχολεία και στους χώρους εργασίας.

(Συνέχεια σελ. 2)

της σύνταξης...

(συνέχεια από σελ. 1)

ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟ προσφιλές για την κυβέρνηση πεδίο της «ατομικής ευθύνης», είναι ολοφάνερες οι πολιτικές-κρατικές ευθύνες. Το χαμηλό επίπεδο εμβολιασμού στην Ελλάδα, σε αντίθεση με άλλες χώρες ανάλογου δυναμικού, ερμηνεύεται μόνο μέσα από την υποτίμηση της πρωτοβάθμιας περίθαλψης. Που έχοντας σταθερές και μόνιμες σχέσεις με τον πληθυσμό επί τόπου, είναι η μόνη δύναμη που θα μπορούσε να τον πείσει, αλλά και να οργανώσει γρήγορα και αποτελεσματικά υψηλότερα επίπεδα εμβολιασμού.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ ΤΗΣ κτηνωδίας της πολιτικής της ΝΔ είναι το γεγονός ότι, μέσα σε αυτές τις συνθήκες, ο προϋπολογισμός προβλέπει μείωση (!) των δαπανών για τη Δημόσια Υγεία κατά 200 εκατ. ευρώ, και ακόμα χειρότερα επιβάλλει τη διάθεση μεγαλύτερου τμήματος των κονδυλίων για την Υγεία προς τον ιδιωτικό τομέα και τις μεγάλες φαρμακευτικές εταιρίες.

ΑΥΤΗ Η ΑΣΥΣΤΟΛΗ υποτίμηση της σημασίας της ζωής των απλών ανθρώπων, αναδεικνύεται σήμερα στους πιο διαφορετικούς τομείς της κοινωνικής ζωής. Η δολοφονία του Νίκου Σαμπάνη από τους αστυνομικούς, η δολοφονία του Δημήτρη Δαγκλή από τον βάρβαρο τρόπο οργάνωσης της εργασίας που έχει επιβληθεί στο κάτεργο της Cosco, ο θάνατος ενός ακόμα διανομέα στους δρόμους της Θεσσαλονίκης, η ατέλειωτη λίστα από γυναικοκτονίες μέσα στο κλίμα αποχαλίνωσης του σεξισμού, τα πειρατικά rush back των συνοριοφυλάκων και του Λιμενικού που οδηγούν στο χαμό άγνωστων αριθμούς προσφύγων και μεταναστών, πρέπει να αντιμετωπιστούν ως μια ενιαία και αδιάσπαστη πρόκληση.

ΕΙΝΑΙ Ο ΦΟΡΟΣ ΑΙΜΑΤΟΣ που καλείται να πληρώσει η τάξη μας και γενικότερα ο κόσμος των «από κάτω», προκειμένου να στηριχτεί η πολιτική που αναγνωρίζει ένα μόνο νόμο και μία μόνο θρησκεία: την αύξηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Και ακριβώς γι' αυτό «λατρεύει» την ενίσχυση των ιδεών του ρατσισμού, του εθνικισμού, του σεξισμού, της υποταγής μπροστά στις δυνάμεις καταστολής.

ΑΥΤΗ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ οργανώνει σήμερα μια πρωτοφανή κλιμάκωση της λιτότητας. Οι «παγωμένοι» μισθοί και συντάξεις, αλλά και όποια αποταμίευση έχει απομείνει στα λαϊκά νοικοκυριά, διαβρώνονται με ταχύτητα από τον πληθωρισμό (που τον Οκτώβρη «έτρεχε» με 3%). Και η ακρίβεια, το κύμα ανατιμήσεων στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, όπως τα τρόφιμα και

τα καύσιμα, κάνει τα πράγματα ακόμα χειρότερα. Ο χειμώνας που έρχεται θα είναι μια μεγάλη δοκιμασία για όσους εργάζονται για να ζουν.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ τίποτα «αντικειμενικό» σε αυτή την κατάσταση. Με το κόστος της αγοράς μιας από τις Μπελχάρα που παράγγειλε ο Μητσοτάκης, θα μπορούσε να αναβαθμιστεί ποιοτικά το ΕΣΥ. Με το κόστος λίγων από τα Ραφάλ, θα μπορούσε να απογειωθεί το επίπεδο του δημόσιου σχολείου. Με λίγη από την «αποφασιστικότητα» που δείχνουν οι κυβερνητικοί απέναντι στους απεργούς και τους διαδηλωτές, θα μπορούσε να επιβληθεί στις «αγορές» ο έλεγχος των τιμών και η απαγόρευση των ανατιμήσεων. Όμως η κυβέρνηση είναι προσηλωμένη στην οργάνωση μιας κολοσσιαίας μεταφοράς πλούτου από τους πολλούς προς τους λίγους, από το δημόσιο προς το ιδιωτικό, στην οργάνωση μιας αναδιανομής υπέρ του κεφαλαίου και σε βάρος του κόσμου της εργασίας.

ΑΥΤΗ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ πρέπει να ανατραπεί, με τρόπο που «να μη μείνει πέτρα πάνω στην πέτρα».

ΤΑ ΚΑΛΑ ΝΕΑ είναι ότι αρχίζει να εμφανίζεται η δύναμη που μπορεί να αναλάβει αυτό το καθήκον. Η εργατική νίκη στην e-food μπορεί να αποδειχθεί σημείο καμπής, γιατί το μήνυμα έγινε αντιληπτό από ευρύτερες εργατικές και λαϊκές μάζες. Είναι ενδεικτική η αντοχή της απεργιακής ανθεκτικότητας στην Cosco, παρά τις μεγάλες πιέσεις που αντιμετώπισε. Είναι ενδεικτική η άνοδος της συμμετοχής, παρά τις προφανείς δυσκολίες, σε όλα τα πρόσφατα εργατικά συλλαλητήρια.

Ο ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ γνωρίζει ότι αυτός είναι ο πραγματικός αντίπαλος της πολιτικής του και γι' αυτό θωρακίζεται απέναντί του. Το νόημα του νόμου Χατζηδάκη είναι να κάνει όλο και πιο δύσκολη την απεργιακή δράση, την κλιμάκωση και το συντονισμό της.

Η ΑΝΑΤΡΟΠΗ του νόμου Χατζηδάκη είναι βασικό ζήτημα της περιόδου, συγκρίσιμο με το καθήκον της αδρανοποίησης του νόμου 330 που είχε επιβάλει η Δεξιά στα χρόνια της Μεταπολίτευσης. Αν αυτό το τερατούργημα επιβληθεί στην πράξη, θα οδηγήσει σε υποχώρηση και σε δομικές αλλαγές μέσα στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, όπως το γνωρίζουμε. Αυτό το καθήκον μπορεί σήμερα να μοιάζει δύσκολο, να ταυτίζεται με τη βιωσιμότητα της κυβέρνησης Μητσοτάκη, αλλά θα πρέπει να το εκτιμήσουμε μεσοπρόθεσμα: ο νόμος Χατζηδάκη θα έρθει σε άμεση αντίθεση με κάθε κίνηση της εργατικής τάξης, είτε αυτή θα αφορά οικονομικά αιτήμα-

τα, εργασιακές σχέσεις κ.ο.κ., είτε θα αφορά την πάλη της για γενικότερες αλλαγές. Γι' αυτό είναι απαραίτητη η επιμονή όλων των οργανωμένων δυνάμεων του κινήματος στο αίτημα της ανατροπής αυτού του απεργιοκτόνου νόμου, όπως και η σύνδεση κάθε συγκεκριμένης κινητοποίησης με αυτό το αίτημα.

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ στην Ελλάδα έχει περάσει ξανά από ανάλογες δοκιμασίες. Το 1989-92 ανέτρεψε το πρώτο κύμα νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων, των κυβερνήσεων του πατρός Μητσοτάκη. Απέναντι στο ΠΑΣΟΚ του Κώστα Σημίτη, ένα γιγάντιο απεργιακό κύμα ανέτρεψε το νόμο Γιαννίτση για το Ασφαλιστικό. Με αυτές τις «παραδόσεις» έχουμε να μετρηθούμε σήμερα.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ εκείνων των μεγάλων αγώνων δεν ήταν μόνο η αποφασιστικότητα και η μεγάλη μαζικότητα. Ήταν επίσης ότι το εργατικό κίνημα βάζοντας τέτοιους μεγάλους στόχους, πετύχαινε μια ιδιαίτερα προωθημένη ενοποίηση της εργατικής τάξης, αλλά και τη συγκέντρωση της υποστήριξης μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού στους στόχους, στην τακτική και στις επιδιώξεις του εργατικού κινήματος.

ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΛΟ νέο ότι σήμερα φανερά μέσα στα εργατικά αγωνιστικά περιβάλλοντα ενισχύονται οι απόψεις ότι για να πετύχουμε το μέγεθος των κινητοποιήσεων που χρειαζόμαστε, οφείλουμε να κινηθούμε ενωτικά, να προσπαθήσουμε να συγκεντρώσουμε δυνάμεις στον αγώνα, με τη μέθοδο του Ενιαίου Μετώπου. Βήματα όπως το συλλαλητήριο στις 4 Νοέμβρη θα πρέπει να ενθαρρυνθούν, να ενισχυθούν, να γενικευτούν.

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΔΡΑΣΗ είναι που μπορεί να αναδειχθεί καλύτερα το «πρόγραμμα» των εργατικών απαντήσεων. Μια απλή ματιά στα αιτήματα των υπαρκτών απεργιακών κινητοποιήσεων, μια επισκόπηση των εργατικών προκηρύξεων, δείχνει ότι κρίσιμα ζητήματα ενός τέτοιου «προγράμματος» έχουν ήδη παρουσιαστεί.

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ενωτική και αναβαθμισμένη απεργιακή δράση, ενισχύεται πάντα η δυνατότητα της πολιτικής συζήτησης, δεν αμβλύνονται αλλά οξύνονται τα κριτήρια του κόσμου μας για να τοποθετηθεί και να καθορίσει γενικότερες πολιτικές απαντήσεις που αφορούν τη στρατηγική και την τακτική της Αριστεράς.

ΣΕ ΑΥΤΟΝ τον παράγοντα πρέπει να συγκεντρωθούμε σήμερα: να υπάρξει κλιμάκωση της εργατικής απάντησης ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη, με στόχο την ανατροπή της.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης ΝταβανέλοςΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική ΕταιρείαΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286
e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Προϋπολογισμός – Πολιτική Μητσοτάκη

Δώρα στο κεφάλαιο και βαριά λιτότητα

Του Αντώνη Νταβανέλου

Η κυρίαρχη τάξη γνωρίζει ότι βαδίζει με ταχύτητα προς μια νέα μεγάλη «περιπέτεια» κρίσης: από το 2023, θα επανέλθει σε ισχύ –με όποιες «τροποποιήσεις»– το Σύμφωνο Σταθερότητας και θα επανέλθουν οι υποχρεώσεις πληρωμών του χρέους. Με δεδομένες τις επιπτώσεις της πανδημίας μέχρι σήμερα και με ανοιχτή την πιθανότητα μιας νέας επιδείνωσής της μέσα στους επόμενους μήνες, αυτή η συγκυρία πιθανότατα θα πυροδοτήσει μια νέα βάρβαρη επίθεση λιτότητας συγκρίσιμη με τις χειρότερες ημέρες επιβολής των μνημονιακών πολιτικών.

Η συνειδητοποίηση αυτής της επικινδυνότητας αντανακλάται στα καθεστωτικά ΜΜΕ που «μπαίνουν στο ψητό», συζητώντας το πολιτικό παιχνίδι. Άλλοι συμβουλεύουν τον Μητσοτάκη να προετοιμαστεί γρήγορα για εκλογές για να προλάβει να επερχόμενη θύελλα. Άλλοι, ενθυμούμενοι την πείρα των χρόνων 2010-13, προειδοποιούν ότι οι επερχόμενοι κίνδυνοι θα απαιτήσουν «ευρύτερες συναινέσεις» και ρίχνουν το βάρος στην ανάγκη προετοιμασίας προς αυτή την κατεύθυνση. Η επανενεργοποίηση του Γ.Α. Παπανδρέου μόνο άσχετη δεν είναι με αυτές τις εκτιμήσεις...

Έτσι, το κλίμα που έχει να διαχειρίζεται ο Μητσοτάκης για το υπόλοιπο της θητείας του, δεν περιγράφεται με ακρίβεια από τη διαπίστωση των «ευνοϊκότερων οικονομικών συνθηκών». Ο καθένας οφείλει να συνυπολογίζει τη συσσώρευση αρνητικών και ανησυχητικών παραγόντων στη διεθνή και ντόπια οικονομία. Και η κυβέρνηση της ΝΔ ανταποκρίνεται με το μόνο τρόπο που γνωρίζει: την οργάνωση μιας σκληρής πολιτικής αντίστροφης αναδιανομής, υπέρ του κεφαλαίου και σε βάρος των εργαζόμενων και λαϊκών μαζών.

Η καλύτερη απόδειξη –πέρα από την καθημερινή εμπειρία όσων χρειάζεται να δουλεύουν για να ζουν– είναι το σχέδιο προϋπολογισμού για το 2022 που ο Σταϊκούρας κατάθεσε ήδη στη Βουλή.

Ο προϋπολογισμός εκτιμά ότι το 2021 θα κλείσει με ανάπτυξη +6,1% και ότι το 2022 θα καταγράψει ανάπτυξη +4,5%, αντισταθμίζοντας έτσι την απώλεια του -8,2% συρρίκνωσης

μέσα στο 2020. Βεβαίως η ίδια συνοδευτική έκθεση φροντίζει να περιορίσει αυτή την αριθμητική αισιοδοξία, υπογραμμίζοντας ότι αυτά θα συμβούν εάν και εφόσον δεν υπάρξει συνέχεια της πανδημίας, εάν και εφόσον δεν αποδειχθούν παρατεταμένες και επίμονες οι πληθωριστικές και αποσταθεροποιητικές πιέσεις διεθνώς, εάν δεν υπάρξουν πρόσθετες «γεωπολιτικές» αναταραχές κ.ο.κ.

Όμως οι πραγματικές κατευθύνσεις της πολιτικής, όπως διαφαίνονται στον προϋπολογισμό, αποδεικνύουν πόσο παραπλανητικές είναι αυτές οι γενικές εκτιμήσεις περί προοπτικών «ανάπτυξης». Αποδεικνύουν ότι η «ανάπτυξη» μπορεί να είναι κυριολεκτικά αιματηρή.

Ο προϋπολογισμός επιβεβαιώνει τη γενναιοδωρία του Μητσοτάκη προς το κεφάλαιο: Η μείωση των

Η ακρίβεια είναι πλέον μια πραγματικότητα που διαβρώνει καίρια τον εργατικό μισθό και το λαϊκό εισόδημα

ασφαλιστικών εισφορών κατά 5 ποσοστιαίες μονάδες, θα αποφέρει στις επιχειρήσεις «εξοικονόμηση» 900 εκατομμυρίων ευρώ. Η κάλυψη των ασφαλιστικών εισφορών και η επιδότηση 200 ευρώ ανά πρόσληψη (μακροχρόνια ανέργων), με πρόγραμμα 150.000 θέσεων εργασίας, θα διανείμει στις εταιρείες 200 εκατ. ευρώ. Η μείωση της φορολόγησης των επιχειρηματικών κερδών από το 24% στο 22% (από 1/1/22) θα προσθέσει στα κέρδη 200 εκατ. ευρώ. Σε αυτά θα πρέπει να προστεθεί η μείωση κατά 50% στους φόρους συγχωνεύσεων-εξαγορών κλπ (ενθαρρύνοντας τη συγκέντρωση κεφαλαίου), οι αυξημένες εκπτώσεις στις δαπάνες επενδύσεων στην «πράσινη» οικονομία, στη ψηφιοποίηση και πολλά άλλα «κίνητρα». Μεγάλο μέρος του προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων (ΠΔΕ: 7,5 δισ. ευρώ) προορίζεται για την ενίσχυση των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων, ενώ το μεγαλύτερο μέρος των πόρων του Ταμείου Ανάκαμψης (περίπου 4 δισ. ευρώ) θα κατευθυνθεί προς την άμεση ενί-

σχυση των μεγάλων επιχειρήσεων, και μάλιστα με «ρήτρα» να συμβαδίζει η εκταμίευση με την πρόοδο των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων (εγκαθιστώντας έτσι μια τάση «επαγρύπνησης» του κεφαλαίου για να μην επιτραπεί χαλάρωση των αντεργατικών μέτρων). Ιδιαίτερα δι-ογκωμένα είναι τα κονδύλια για τις πολεμικές δαπάνες (όπου με τέχνη διατηρείται η αδιαφάνεια). Ο τομέας αυτός έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τους ντόπιους καπιταλιστές, μιας και είναι πολλές πλέον οι επιχειρήσεις που δρουν γύρω από την εμπορία, την παραγωγή ή τη συντήρηση των σύνθετων οπλικών συστημάτων.

Ακόμα, δεν θα πρέπει να υποτιμάται η ευνοϊκή αντιμετώπιση του συσσωρευμένου πλούτου: Η κατάργηση του φόρου στις γονικές μεταβιβάσεις μεγάλων περιουσιών (ως 800.000 ευρώ ανά τέκνο!) είναι μια φωτογραφική ευκαιρία προς τους υπερπλούσιους για να κλείσουν εύκολα εκκρεμείς υποθέσεις τους.

Δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι αυτή η επισήμως διακηρυγμένη «φιλικότητα» στη φορολογική αντιμετώπιση του κεφαλαίου θα οδηγήσει στην πραγματική ζωή τις επιχειρήσεις προς νέα ρεκόρ φοροδιαφυγής και φοροκλοπής. Έτσι η κυβέρνηση τοποθετείται στα δεξιά ακόμα και της διεθνούς μεγαλοαστικής ηγεσίας. Οι G20 στην πρόσφατη σύνοδό τους στη Ρώμη αποφάσισαν να θεσπίσουν ένα ελάχιστο ποσοστό φορολόγησης των κερδών των κολλοσσών της διεθνούς οικονομίας (στο ταπεινό 15%), αλλά κυρίως να επιχειρήσουν να περιορίσουν τη φοροδιαφυγή των πολυεθνικών, θεσπίζοντας υποχρέωση καταβολής φόρου στη χώρα δράσης και όχι στη χώρα-έδρα της επιχείρησης (που συνήθως είναι κάποιος «φορολογικός παράδεισος»).

Ο Μητσοτάκης ισχυρίζεται ότι η πολιτική των φοροελαφρύνσεων είναι τάχα γενικευμένη. Ο προϋπολογισμός τον διαψεύδει παταγωδώς, οργανώνοντας μια φοροεπιδρομή σε βάρος του λαϊκού εισοδήματος.

Το συνολικό ποσό φόρων (την ώρα που μειώνονται οι φόροι στο κεφάλαιο) θα αυξηθεί κατά 9%. Αλλιώς, κατά 4,1 δισ. ευρώ, σκαρφαλώνοντας στα 49,5 δισ. ευρώ, από τα 45,4 δισ. του 2021.

Η φοροληστεία γίνεται πιο καθαρή, γιατί αυξάνουν ιδιαίτερα οι πιο άδικοι και αντικοινωνικοί φόροι, οι έμμεσοι

φόροι. Οι εισπράξεις από τον ΦΠΑ θα αυξηθούν κατά 1,5 δισ. ευρώ και οι Ειδικόι Φόροι Κατανάλωσης θα αυξηθούν κατά 550 δισ. ευρώ.

Στο τέλος αυτού του λογαριασμού, αποδεικνύεται ότι το σύνολο του κάθε είδους φόρου πάνω σε όλες τις δραστηριότητες του κεφαλαίου και των επιχειρήσεων, θα περιοριστεί μόλις στο 7,5% του συνολικού ποσού των προσδοκώμενων πόρων! Είναι μια εικόνα ακραίας μεροληψίας, αδικίας και αντικοινωνικής πολιτικής.

Ανάλογη είναι η εικόνα σχετικά με τους μισθούς. Ο προϋπολογισμός ισχυρίζεται ότι η μέση κατά κεφαλήν αύξηση αμοιβής της μισθωτής εργασίας θα φτάσει στο 1,1%. Και ο Σταϊκούρας δηλώνει ότι αυτή η αθλιότητα θα αποτελεί «ενίσχυση», αφού υπολογίζει ότι ο πληθωρισμός στο τέλος του 2022 θα είναι στο 0,8%. Έτσι, λογιστικά, προκύπτει μια «ενίσχυση» της τάξης του... 0,3%. Μόνο που φέτος τον Οκτώβρη ο πληθωρισμός έτρεχε με 3% και όλα δείχνουν ότι θα ενισχυθεί στους μήνες που έρχονται. Και βέβαια, το κριτήριο του γενικού πληθωρισμού είναι παραπλανητικό: γιατί οι απλοί άνθρωποι δεν καταναλώνουν όλα τα προϊόντα που συγκροτούν το «καλάθι» του πληθωρισμού, καταναλώνουν κυρίως τρόφιμα και ενέργεια, όπου οι ανατιμήσεις μπορεί να τρέχουν από 30% ως 150%! Η ακρίβεια είναι πλέον μια πραγματικότητα που διαβρώνει καίρια τον εργατικό μισθό και το λαϊκό εισόδημα.

Αυτές οι κατευθύνσεις του προϋπολογισμού προειδοποιούν για μια σημαντική επίθεση λιτότητας. Δεν θα πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι αυτή η επίθεση θα περιοριστεί στα κομβικά ζητήματα του φόρου, του μισθού και της σύνταξης. Αναγκαστικά θα επεκταθεί στο «θεσμικό» πεδίο, στις ρυθμίσεις για τις εργασιακές σχέσεις, για τις απολύσεις, για την πρόνοια, για τα δικαιώματα των ανέργων κ.ο.κ. Και μια τέτοια πολιτική για να στηριχθεί θα καταφύγει σε ένταση της καταστολής, του ρατσισμού, του σεξισμού.

Αυτά θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε. Και είναι αναγκαίο να το κάνουμε εδώ και τώρα, μέσα από μια επείγουσα κλιμάκωση των αγώνων μας. Όποιος επιλέγει και προτείνει την εκλογική αναμονή, προσφέρει ευκαιρίες και υπηρεσίες στον Μητσοτάκη.

Θεοδωρικάκος: «Ασφάλεια παντού»... και δικαιοσύνη πουθενά

Αγώνας ενάντια στην αστυνομική βία και το ρατσισμό

Του Πάνου Πέτρου

Οι προσπάθειες συγκάλυψης της δολοφονίας του 18χρονου Νίκου Σαμπάνη από αστυνομικούς στο Πέραμα έχουν καταρρεύσει (για όποιον θέλει να δει). Μαζί με την οργή για την αγριότητα του εγκλήματος (36 σφαίρες σε άοπλους), προκαλεί αποστροφή ο όγκος των ψεμάτων που διέρρευσε η ΕΛΑΣ.

Όπως αναφέρεται σε Δελτίο Τύπου οργανώσεων και συλλογικοτήτων:

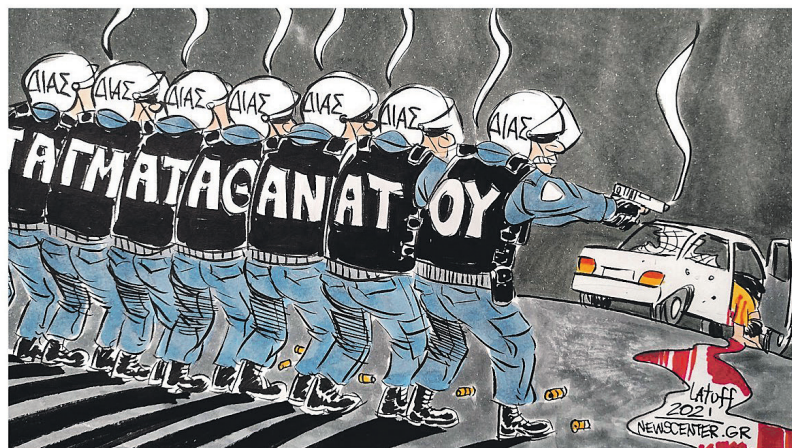
«Τα συγκλονιστικά στοιχεία που έχουν βγει στη δημοσιότητα, πιστοποιούν ότι η αστυνομία έχει πει ασύστολα ψέματα. Οι αστυνομικοί γνώριζαν από την πρώτη στιγμή ότι ήταν Ρομά οι τρεις ανήλικοι επιβαίνοντες στο κλεμμένο αυτοκίνητο, παράκουσαν τις εντολές των ανωτέρων τους, καμία συμπλοκή δεν έγινε αφού οι τρεις ήταν άοπλοι, ο Νίκος Σαμπάνης ήταν 18 χρονών όχι 20, κανείς αστυνομικός δεν τραυματίστηκε. Ο Νίκος Σαμπάνης δολοφονήθηκε όχι γιατί απείλησε τις ζωές των αστυνομικών, αλλά γιατί ήταν Ρομά και γιατί η αστυνομία υιοθετεί όλο και πιο πολύ την "αμερικανικού τύπου" λογική "πρώτα πυροβολάμε και μετά ρωτάμε"».

Αντιστροφή της πραγματικότητας

Μετά από αυτά, ο «δημόσιος διάλογος» σήμερα θα έπρεπε να περιστρέφεται γύρω από το ζήτημα της αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας. Αντί γι' αυτό, παρακολουθούμε να στήνεται το ακριβώς ανάποδο σκηνικό. Πρόκειται για γλαφυρή υπενθύμιση ότι το πρόβλημα «αστυνομική βία» είναι βαθιά συστημικό και δεν αφορά «μεμονωμένα περιστατικά» αλλά και για μια προειδοποίηση ότι υπάρχει εμφανής «πολιτική βούληση» να γίνει ακόμα χειρότερο.

Τις μέρες μετά τη δολοφονία του Νίκου Σαμπάνη, ζήσαμε από πρώτο χέρι την αδιάτακτη «ρουτίνα» ενάντια στην οποία αγωνίζεται επίμονα το Black Lives Matter και το ευρύτερο αντιρατσιστικό και αντικαταστατικό κίνημα στις ΗΠΑ.

Είδαμε τι θα πει «Μπλε Τείχος», η οργανωμένη και παθιασμένη «αλληλεγγύη στους συναδέλφους» που ξεδιπλώνεται άμεσα στις γραμμές της Αστυνομίας, όταν κάποιος «δικός τους» αντιμετωπίζει τον κίνδυνο να... λογοδοτήσει για τις πράξεις του. Το φαινόμενο αποτελεί την πιο ισχυρή απάντηση στο

κλισέ περί «κάποιων σάπιων φρούτων» που χαλάνε το όνομα του -κατά τα άλλα- καλού καγαθού «καλαθιού» του αστυνομικού σώματος.

Ιδιαίτερα από τη στιγμή που ο δολοφονημένος και τα θύματα της επίθεσης ήταν Ρομά, τόσο ο προσανατολισμός της συζήτησης στα «πεπραγμένα» των θυμάτων όσο και ο ακόλουθος στιγματισμός ολόκληρης της κοινωνικής ομάδας στην οποία ανήκουν, μας θύμισαν την οργή πίσω από την κραυγή «Δεν δικάζεται το θύμα!» μετά από κάθε δολοφονία μαύρου από αστυνομικό. Όταν σε τηλεοπτικό πάνελ, ο βουλευτής της ΝΔ, Κωνσταντίνος Κυρανάκης περιέγραψε το δικηγόρο της οικογένειας του θύματος, Θανάση Καμπανιάννη, ως «συνήγορο υπεράσπισης», έκανε ένα γλωσσικό «ολίσθημα» που μάλλον αντανάκλα πιστά την «κατάσταση πνευμάτων» στις γραμμές των φίλων της ΕΛΑΣ.

Στα μεγάλα ΜΜΕ, είδαμε να μονοπωλεί το ενδιαφέρον το άγχος μην τυχόν και «ευνουχιστεί η αστυνομία» και να προκαλεί μεγαλύτερη «αγανάκτηση» η εντολή στους ΔΙΑΣ να σταματήσουν την καταδίωξη, από ό,τι το γεγονός ότι παρακούστηκε ή και η τραγική κατάληξή της. Ο διαβόητος «συνδικαλιστής» Μπαλάσκας θα ήταν μια ανάξια λόγου γκροτέσκα φιγούρα, αν δεν αισθανόταν τόσο φιλόξενα και «εντός έδρας» στα τηλεοπτικά πάνελ και αν δεν εξέφραζε όντως (με ωμότητα) τις διαθέσεις «των συναδέλφων».

Όπως γράψαμε, το πρόβλημα είναι συστημικό. Αφορά τη φύση και την κουλτούρα του «Σώματος», όπως και την ασυλία που απολαμβάνει, όσες πολιτικές ηγεσίες κι αν αλλάξουν στην Κατεχάκη. Ωστόσο, το γενικότερο πολιτικό κλίμα στο οποίο δρουν οι άντρες της ΕΛΑΣ, το «σήμα» που εκπέμπει η κυβερνητική εξουσία, έχει πάντοτε σημασία για το σε ποια ύψη μπορεί να φτάσει η ασύδοτη δράση

τους. Και εδώ τα νέα είναι προκλητικά. Τα κυβερνητικά στελέχη και ο Θεοδωρικάκος συγκεκριμένα δεν κατέφυγαν καν σε μια χλιαρή τακτική «Πόντιου Πιλάτου» ή/και σε κάποιες άσφαιρες επικοινωνιακές κινήσεις εκτόνωσης του θυμού για τη δολοφονία.

Σήμα για «λυμένα χέρια»

Το στίγμα είχε φανεί από νωρίς, όπως σημειώνει η κοινή ανακοίνωση:

«Η επίσκεψη Θεοδωρικάκου στους κρατούμενους αστυνομικούς, οι δηλώσεις Γεωργιάδη και άλλων κυβερνητικών στελεχών που «αθώωναν» τους κατηγορούμενους, ο ρατσιστικός οχετός των παρακυβερνητικών εναντίον των Ρομά κι εν τέλει τα συγχαρητήρια Θεοδωρικάκου στους δικαστές που άφησαν ελεύθερους χωρίς όρους του αστυνομικούς, συνιστούν πράξεις καταρράκωσης της διάκρισης των εξουσιών και δείχνουν ότι η κυβέρνηση έχει ενστερνιστεί την ακροδεξιά ατζέντα για την αστυνόμευση».

Ωστόσο η κυβέρνηση προχωρά ένα βήμα παραπέρα, ανακοινώνοντας μέτρα στον «απόηχο των γεγονότων του Πέραματος». Εκεί αποδείχθηκε ότι όσα περιγράψαμε παραπάνω για το «δημόσιο διάλογο», καλλιεργούσαν το αντιδραστικό έδαφος για μια αντιδραστική απεπιθέση. Η «δέση μέτρων» του Θεοδωρικάκου, αντί να (καμώνεται έστω ότι) έχει ως αφετηρία την δολοφονία και άρα επιχειρεί να αποτρέψει παρόμοια περιστατικά στο μέλλον, «αναποδογυρίζει» το νόημα των γεγονότων στο Πέραμα.

Στον απόηχο μιας καταδίωξης που κατέληξε σε αναίτια δολοφονία με πολύ πιθανό το ρατσιστικό κίνητρο, ο υπουργός δηλώνει: «Ξεκαθαρίζεται ότι δεν μπορεί να διακόπτεται καμία καταδίωξη και έρευνα ατόμων που ελέγχονται για παραβατική και παράνομη συμπεριφορά και δεν μπορεί να υπάρχει ανοχή σε περιοχές και ομάδες

υψηλής παραβατικότητας». Με ολίγη από «μετεκπαίδευση» και «ψηφιοποίηση», και τις χιλιοτραγουδημένες κάμερες (που ακόμα να τις δούμε, και που οι Αμερικάνοι «συνάδελφοι» φροντίζουν να κλείνουν άμα λάχει), το άλλο μείζον μέτρο του υπουργείου αφορά πρωτοβουλία για ...αυστηρότερες ποινές («οι κατ' επάγγελμα κλοπές να μετατραπούν σε κακούργημα και η παραβατική συμπεριφορά καταδικωμένων να μην τιμωρείται απλά για παράβαση διατάξεων του ΚΟΚ»). Πρόκειται για πολιτική που δίνει εμφανές σήμα «λυμένων χεριών» στα καλόπαιδα της ΔΙΑΣ κ.ά. «σωμάτων» της ΕΛΑΣ.

Στο βαθμό που ο Άρης Πορτοσάλτε αποδείχθηκε «λαγός» των κυβερνητικών χειρισμών, ας σημειώσουμε ότι αισθάνθηκε την ανάγκη να μας θυμίσει το «δόγμα» της αμερικανικής αστυνομίας, όπου ο αστυνομικός δεν ρίχνει αντιδρώντας σε υπαρκτό κίνδυνο, αλλά σε ό,τι αντιλαμβάνεται ως απειλή.

«Η αστυνομία δολοφονεί». Ο Φιλίπ Πουτού, υποψήφιος του ΝΡΑγια τις προεδρικές εκλογές στη Γαλλία, προχώρησε πρόσφατα σε αυτή την απλή διαπίστωση, επικαλούμενος στοιχεία που αποδείχθηκαν... επικοινωνιακά στην σκληρή πραγματικότητα των εργατικών-μεταναστευτικών προαστίων του Παρισιού. Η απάντηση υπήρξε οργισμένη από τα «συνδικάτα» των αστυνομικών και οδήγησε σε... μήνυση από τον υπουργό Εσωτερικών, Νταρμανίν. Σε αυτό το δρόμο οδεύουν ολοταχώς οι εξελίξεις και στην Ελλάδα.

Η εμπειρία του Black Lives Matter, και του συνθήματος «Αποχρηματοδότηση-Αφοπλισμός-Διάλυση» γίνεται πολύτιμη. Αξίζει να υπερασπιζόμαστε την προοπτική ενός κόσμου χωρίς αστυνομία. Εν τω μεταξύ να αγωνιζόμαστε για ό,τι μπορεί να σώσει ανθρώπους από την βία της, όπως ο αφοπλισμός των περιπολιών και η διάλυση ομάδων όπως η διαβόητη ΔΙΑΣ. Να απαιτούμε οι πόροι που αναβαθμίζουν διαρκώς το οπλοστάσιο και το έμφυχο δυναμικό της ΕΛΑΣ να πάνε σε πραγματικά χρήσιμες κοινωνικές δομές που όντως αντιμετωπίζουν τις αιτίες και τις συνέπειες της παραβατικότητας ή της εγκληματικότητας. Να αντιμετωπίσουμε το ρατσισμό και την περιθωριοποίηση των Ρομά και άλλων μειονοτήτων, των οποίων «οι ζωές μετράνε!». Ξεκινώντας ασφαλώς από την απαίτηση να αποδοθεί δικαιοσύνη για τον Νίκο Σαμπάνη.

«Ασφάλεια παντού», καταλήγει η δήλωση Θεοδωρικάκου. «Δικαιοσύνη πουθενά», συμπληρώνουμε εμείς.

Νέο περιστατικό τριήμερου μεσοπέλαγου βασανισμού Σταματήστε τώρα τις ρατσιστικές και δολοφονικές πρακτικές στο Αιγαίο!

Του Νικόλα Κολυτά

Ο ρατσιστικός κατήφορος της ελληνικής προσφυγικής πολιτικής δεν έχει τελειωμό. Μετά τις αλλεπάλληλες καταγγελίες για εξαφανίσεις προσφύγων με ευθύνη της ελληνικής πολιτείας και για απάνθρωπες συνθήκες στα κέντρα κράτησης, έρχεται αυτή τη φορά ένα νέο συμβάν ντροπής να συμπληρώσει τη γενικότερη εικόνα. Αυτή τη φορά μεσοπέλαγα.

Πριν λίγες ημέρες, 38ο πρόσφυγες έγιναν μπαλάκι μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας όταν το ακυβέρνητο σκάφος που τους μετέφερε βγήκε από την πορεία του λόγω κακών καιρικών συνθηκών. Στην προσπάθεια τους να μεταβούν από την Τουρκία στην Ιταλία οι επιβαίνοντες παρα-

σύρθηκαν από τους δυνατούς ανέμους και βρέθηκαν να πλέουν δίπλα στο νησί Χρυσάκι, κοντά στην Κρήτη. Από εκεί χρησιμοποιώντας το 112 κάλεσαν για βοήθεια, και αφού επί ώρες έπλεαν με κίνδυνο να βυθιστούν, εμφανίστηκε με εγκληματική καθυστέρηση το ελληνικό ναυτικό.

Η δολοφονική manía όμως δεν σταματάει εκεί. Αντί να σπεύσουν οι ελληνικές αρχές να τους διασώσουν και να τους μεταφέρουν στην ξηρά προκειμένου να τους παράσχουν τις πρώτες βοήθειες, το ελληνικό ναυτικό ρυμούλκησε το σκάφος στα διεθνή ύδατα ώστε να τους αναλάβει η Τουρκία (!) σε μία προσπάθεια «νομιμοποιημένης» επαναπροώθησης. Η Τουρκία αρνήθηκε και το αποτέλεσμα ήταν αυτοί οι άνθρωποι να μείνουν χωρίς νερό και φαί τρεις μέρες μεσοπέλαγα, με πολλούς από αυτούς να χάνουν τις αισθήσεις

τους. Το βασανιστήριό τους τελείωσε μετά από μερικά 24ωρα όταν μεταφέρθηκαν στο κέντρο κράτησης και ταυτοποίησης στην Κω.

Όμως και εκεί θα τους αναμένει ένας νέος γολγοθάς, εγκλωβισμού και εξαθλίωσης, αν τελικώς δεν αποτελέσουν μια ακόμη περίπτωση ξαφνικής εξαφάνισης. Είναι πραγματικά προκλητικό αυτό που συμβαίνει στα ελληνικά θαλάσσια σύνορα. Οι ελληνικές αρχές δρουν συστηματικά παραβιάζοντας κάθε νομιμότητα και καταπατώντας στοιχειώδη δικαιώματα χωρίς να λογοδοτούν πουθενά. Το λιμενικό έχει αναλάβει έναν εξωθεσμικό και παράτυπο ρόλο έχοντας τις πλάτες της ελληνικής κυβέρνησης και της ΕΕ. Πρόκειται για ένα οργανωμένο έγκλημα που απαιτεί την άμεση απάντηση του αντιρατσιστικού κινήματος και της Αριστεράς.

Κι όμως τα κυρίαρχα ΜΜΕ δεν

βρήκαν άξια αναφοράς την είδηση ότι επί τρεις ημέρες εκατοντάδες πρόσφυγες αργοπέθαιναν μεσοπέλαγα με ευθύνη των ελληνικών αρχών. Ανέναντι στη νέα και ακόμη πιο σκληρή Ευρώπη-Φρούριο που οραματίζονται οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις και η ακροδεξιά, πρέπει να βάλουμε ένα φρένο επείγοντως. Να αναδείξουμε τα εγκλήματα που συντελούνται στο Αιγαίο, να απαιτήσουμε αξιοπρεπείς συνθήκες διαμονής για τους πρόσφυγες και να διεκδικήσουμε τη δημιουργία ανοιχτών χερσαίων διελεύσεων για τους ανθρώπους που αναζητούν μια καλύτερη ζωή.

Η προσφυγική κίνηση είναι ένα διαχρονικό φαινόμενο και όχι ένα στιγμιαίο πρόβλημα. Λύνεται με ανοιχτά σύνορα και αλληλεγγύη και όχι με βασανιστήρια και πνιγμούς. Αν οι από πάνω το αγνοούν, οφείλουμε να τους το μάθουμε εμείς.

Να βάλουμε φρένο στις νέες φασιστικές προκλήσεις

Δεν είναι κάποιο κακόγουστο αστείο. Είναι μια ωμή αλήθεια. Ένα χρόνο μετά την καταδίκη των νεοναζί της Χρυσής Αυγής, νέοι ακροδεξιοί πυρήνες κάνουν την εμφάνισή τους θυμίζοντάς μας ότι η πάλη ενάντια στο φασισμό είναι μια πάλη διαρκής. Δεν τελειώνει μέσα σε μια δικαστική αίθουσα, αλλά μέσα στην κοινωνία.

Τα γεγονότα της Σταυρούπολης κρούουν ξανά τον κώδωνα του κινδύνου. Οι φασίστες κατάφεραν να διεισδύσουν σε ένα σχολείο και να το μετατρέψουν σε κάστρο τους. Ναζιστικοί χαιρετισμοί, μαχαίρια, επιθέσεις σε μέλη αριστερών οργανώσεων. Πρόκειται για εικόνες εμετικές σε μια πόλη με βαριά ιστορία πολυπολιτισμικότητας και εργατικών αγώνων. Η κάλυψη που έλαβαν οι διάφορες φασιστικές γκρούπες από την επίσημη πολιτεία ήταν πρωτοφανής. Η ανακοίνωση του Υπουργείου Παιδείας δε στάθηκε απέναντι στους εκκολαπτόμενους νεοναζί, αλλά κράτησε ίσες αποστάσεις επαναφέροντας στο προσκήνιο τη θεωρία των δύο άκρων.

Όμως τι θέση απέναντι στην ακροδεξιά μπορεί να πάρει μια κυβέρνηση που στελεχώνει βασικά υπουργεία της με πρόσωπα-σημεία του εθνικισμού και του ρατσι-

σμού στην Ελλάδα; Ο Βορίδης, ο Πλεύρης και ο Άδωνις ενδεχομένως να θυμήθηκαν τα νιάτα τους, παρά να αηδίασαν με τα γεγονότα της Σταυρούπολης. Κάπως έτσι άρχισαν να ξεμυτίζουν οι νεοναζί εκ νέου,

Η μετατόπιση της κεντρικής πολιτικής συζήτησης προς τα δεξιά, μέσα από την ανάπτυξη ενός милитарιστικού, αντιτουρκικού και ρατσιστικού λόγου δημιουργεί εύφορο πεδίο δράσης στους κάθε λογής εκπροσώπους της ακροδεξιάς.

νιώθοντας ότι έχουν την κάλυψη και τη δύναμη να το κάνουν. Λίγες ημέρες μετά, στο Ηράκλειο Αττικής, τοπικοί φασίστες, πρώην μέλη της Χρυσής Αυγής που πλέον αναβαπτίζονται σε νέα σχήματα, επιτέθηκαν σε μέλη της ΚΕΕΡΦΑ μέρα μεσημέρι στην κεντρική πλατεία του δήμου, λίγο πριν την πραγματοποίηση

αντιρατσιστικής εκδήλωσης.

Πρόκειται για αναβαθμισμένη παρουσία της ακροδεξιάς στην περιοχή. Είναι σαφές ότι οι φασίστες επιστρέφουν στις γνώριμες περιόδους της περιθωριακής βίας του παρελθόντος. Με τους ηγέτες τους στη φυλακή, οι κάθε λογής νεοναζί, απαλλαγμένοι από τη γραμμή ή το φόβο μην εκθέσουν την ηγεσία του κόμματος, δρουν αναξέλεγκτα πραγματοποιώντας επιθέσεις σε μέλη αριστερών οργανώσεων, μετανάστες και ρομά. Όλο αυτό βέβαια ντύνεται με ένα περιτύλιγμα πατριωτισμού, συνωμοσιολογίας και φαιδρού αντισυστημισμού. Όμως χρειάζεται σοβαρή πολιτική αντιμετώπιση και όχι υποτίμηση.

Στη γειτονιά του Παύλου Φύσσα, στην παλιά Κοκκινιά, πριν λίγες ημέρες, 15 φασίστες επιτέθηκαν σε τρεις μετανάστες από το Πακιστάν τραυματίζοντάς τους σοβαρά. Μιλάμε για την περιοχή όπου στα χρόνια της ανόδου της Χρυσής Αυγής, αλώνιζαν τα τάγματα της Χρυσής Αυγής. Και παράγοι οι ταγματάρχες μπήκαν φυλακή, οι στρατιώτες είναι ακόμη έξω και κάνουν αυτό που ξέρουν. Αν και μετά τη φαρσοκωμωδία με την αποφυλάκιση Πατέλη, ούτε για τους πρώτους δεν είμαστε σίγουροι ότι θα μείνουν εκεί που πρέπει και όσο πρέπει.

Προφανώς την παρούσα χρονική στιγμή δεν υπάρχει σοβαρή πολιτική πρόταση από τα δεξιά της δεξιάς. Δεν υπάρχει ένα συγκροτημένο κόμμα ικανό να επηρεάσει την κεντρική πολιτική ατζέντα. Αυτό όμως δεν αναιρεί το γεγονός ότι δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για την επανεμφάνιση ενός τέτοιου μορφώματος στο μέλλον. Η μετατόπιση της κεντρικής πολιτικής συζήτησης προς τα δεξιά, μέσα από την ανάπτυξη ενός милитарιστικού, αντιτουρκικού και ρατσιστικού λόγου δημιουργεί εύφορο πεδίο δράσης στους κάθε λογής εκπροσώπους της ακροδεξιάς.

Αυτός είναι και ο λόγος που η Αριστερά και το αντιρατσιστικό κίνημα πρέπει να μην αφήσουν σπιθαμή κοινωνικού χώρου στους φασίστες. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα από την πραγματική επαφή με την κοινωνία, μέσα από τη σύνδεση σωματείων, φοιτητικών συλλόγων, μαθητικών συμβουλίων, αντιρατσιστικών συλλογικοτήτων, τοπικών συνελεύσεων και κάθε λογής συλλογικών φορέων στην κατεύθυνση του αντιφασισμού και του αντιρατσισμού. Η απάντηση δε βρίσκεται σε στρατιωτικού τύπου άμεσες απαντήσεις αλλά στην πραγματική ανάπτυξη ενός ζωντανού και πολύμορφου αντιρατσιστικού κινήματος.

Για την Αριστερή Πρωτοβουλία Διαλόγου και Δράσης

Του Αντώνη Νταβανέλου

Ενας κύκλος δυνάμεων της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς έχει ξεκινήσει εδώ και καιρό την Αριστερή Πρωτοβουλία Διαλόγου και Δράσης. Συμμετέχουν οι οργανώσεις APAN, ΑΡΑΣ, Αριστερό Ρεύμα, ΔΕΑ, Κ-Σχέδιο, Συνάντηση/Αναμέτρηση, δυνάμεις από τον Κομμουνιστικό Συντονισμό, αλλά και πολλοί και σημαντικοί ανένταχτοι/ες αγωνιστές/στριες.

Η Πρωτοβουλία έχει συμφωνήσει ότι προσπαθεί να κάνει ακριβώς αυτό που λέει ο τίτλος της: Να οργανώσει ενωτικές συνθήκες πολιτικού διαλόγου και κοινής δράσης, ως προϋποθέσεις για μια ενωτική γενικότερη πολιτική παρέμβαση, για μια νέα «μετωπική» απόπειρα της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Η απόπειρα αυτή δεν ξεκινάει από το σημείο μηδέν της σχετικής εμπειρίας. Έχει προηγηθεί η εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ, που κρίθηκε πολιτικά στο περιεχόμενο της κυβερνητικής πολιτικής του 2015-18, την ήττα της αριστερής πτέρυγας του και τη μαζική διάσπασή του το 2015. Έχει προηγηθεί η εμπειρία της ΛΑΕ, που παρότι συσπείρωσε αρχικά ένα σημαντικό δυναμικό, δεν κατόρθωσε να συγκροτηθεί σε μια αριστερή-αντικαπιταλιστική γραμμή, υποκύπτοντας στις σειρήνες απεύθυνσης σε ένα «εθνικό-πατριωτικό» ακροατήριο, με αποτέλεσμα την πολιτική απομόνωση που καταγράφηκε στις εκλογές του 2019 και την οργανωτική διάσπασή της. Έχει προηγηθεί η πολυετής εμπειρία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που έχει αποδείξει ότι δεν αρκεί η φραστική αναφορά σε ένα ιδεολογικό προγραμματικό πλαίσιο, για να εξασφαλιστεί επαρκής πολιτική παρέμβαση και να αποφευχθούν διαδοχικές κρίσεις αποσυσπείρωσης και εμφανείς πολιτικές αποκλίσεις που προειδοποιούν για επόμενες κρίσεις.

Αυτές οι εμπειρίες έχουν συνέπειες πάνω στις προθέσεις, πάνω στις διαθέσιμότητες, πάνω στις πραγματικές δυνατότητες ενοποιημένης συσπείρωσης των κινηματικών πρωτοποριών, δηλαδή πάνω στις πραγματικές δυνατότητες συγκρότησης μιας νέας μετωπικής πρωτοβουλίας στο πολιτικό πεδίο. Η κατάκτηση των δυνάμεων, οι

αυταπάτες για την επάρκεια του «κοινωνικού», οι δυσκολίες συνεννόησης ακόμα και σε απλά ζητήματα τακτικής, είναι μήγμα της πραγματικότητας που ζούμε. Όμως το να αναγνωρίζει κανείς αυτό το στοιχείο, δεν πρέπει να ταυτίζεται με το να το αποδέχεται και να υποκλίνεται σε αυτό. Γιατί η κατάκτηση των κινηματικών πρωτοποριών καταλήγει να λειτουργεί σαν ευνοϊκός παράγοντας για τους εχθρούς μας (εμποδίζοντας εμφανώς την αναγκαία κλιμάκωση της πάλης ενάντια στην κυβέρνηση Μητσοτάκη), ή για τους ψεύτικους φίλους μας (τροφοδοτώντας τις ελπίδες της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ ότι τελικά οι εκλογικοί εκβιασμοί θα «ευθυγραμμίσουν» έναν ευρύτερο αριστερό κόσμο γύρω από την αδιέξοδη σοσιαλφιλελεύθερη πολιτική Τσίπρα).

Με μια έννοια, το πρόβλημα αυτό είναι διεθνές. Είκοσι χρόνια μετά τη Γένοβα και το κλίμα ελπίδας και αισιοδοξίας που δημιουργούσε τότε το νέο διεθνές κίνημα ενάντια στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, όλες οι μείζονες απόπειρες ενωτικής πολιτικής συγκρότησης της ριζοσπαστικής Αριστεράς, στις πιο διαφορετικές χώρες και στις πιο διαφορετικές συνθήκες, έχουν φτάσει στην αποτυχία (είτε με τη μορφή των «πλατιών κομμάτων», είτε με τη μορφή «μετώπων», είτε με υβριδικές επιλογές μεταξύ αυτών των μορφών οργάνωσης). Όμως, όποιος παρακολουθεί τη διεθνή Αριστερά, όχι με το παγωμένο βλέμμα του νεκροανatóμου, γνωρίζει ότι το συμπέρασμα από τις προηγούμενες αποτυχίες είναι η συζήτηση για τις προγραμματικές/πολιτικές και οργανωτικές προϋποθέσεις για νέα δυναμικά ξεκινήματα και όχι η απόρριψη της ενιαιομετωπικής προσέγγισης.

Γιατί όλοι γνωρίζουν ότι η (επι)στροφή στη συνταγή «οικοδόμησης» ενός αυτοανακηρυγμένου «επαναστατικού κόμματος», ξεκινώντας από μια πολύ περιορισμένη «επαναστατική πρωτοπορία», είναι υπεκφυγή από το πρόβλημα και όχι απάντηση σε αυτό. Όπως θύμισε πρόσφατα ένας μαρξιστής με διεθνή αναγνώριση: «Η πρωτοπορία είναι κάτι που πρέπει να κατακτηθεί στην πράξη και δεν διακηρύσσεται. Για να είστε πραγματικά μια πρωτοπορία, πρέπει να αναγνωριστείτε ως τέτοια από τις μάζες» (Ζιλμπέρ Ασκάρ, Η σοσιαλιστική στρατηγική

και το Κόμμα).

Έτσι, για το μέλλον της Πρωτοβουλίας η συνειδητή οικοδόμηση των προϋποθέσεων πολιτικής εμπιστοσύνης (όχι τόσο μεταξύ των «συνιστωσών» της, όσο μεταξύ της Πρωτοβουλίας και ενός ευρύτερου δυναμικού), είναι και θα είναι καθοριστικός παράγοντας. Και οι προϋποθέσεις αυτές θα πρέπει να διεκδικηθούν σε μια περίοδο όπου η Πρωτοβουλία θα πρέπει να λειτουργήσει ακριβώς σαν ένας «χώρος» πολιτικού διαλόγου και προ-

σείς ενοποίησης, καταλήγει σε παρωδία. Να επεξεργαστεί σταδιακά ένα πολιτικό πλαίσιο που να «χωρά» τις δράσεις, να ερμηνεύει ικανοποιητικά τις εξελίξεις στον κόσμο γύρω μας, να δημιουργεί πολιτικές απαντήσεις στα κρίσιμα ζητήματα τακτικής που αντιμετωπίζει ο κόσμος μας.

Αυτή η «μέθοδος» θα πρέπει να αναδειχθεί από τη σημαντική συνέλευση της Πρωτοβουλίας στην Αθήνα και να επιβεβαιωθεί στον επόμενο κύκλο συγκροτητικών συνελεύσεων στην

Η Πρωτοβουλία πρέπει να συγκεντρώσει την προσοχή της σε προγραμματισμό μακρότερης πνοής. Να επεξεργαστεί σταδιακά ένα πολιτικό πλαίσιο που να «χωρά» τις δράσεις, να ερμηνεύει ικανοποιητικά τις εξελίξεις στον κόσμο γύρω μας, να δημιουργεί πολιτικές απαντήσεις στα κρίσιμα ζητήματα τακτικής που αντιμετωπίζει ο κόσμος μας.

ώθησης της κοινής δράσης. Το πόσο μακρά θα είναι αυτή η περίοδος, θα εξαρτηθεί από το πόσο αποτελεσματικές θα είναι οι παρεμβάσεις της Πρωτοβουλίας στα αλληλένδετα πεδία της πολιτικής συζήτησης και της ενωτικής δράσης. Γνωρίζουμε τους πειρασμούς μιας «βιαστικής» πολιτικής/εκλογικής συγκρότησης, δεν υποτιμούμε τις πολιτικές πιέσεις που θα υπάρξουν στο ενδεχόμενο μιας αιφνιδιαστικής κάλπης, αλλά είμαστε πεπεισμένοι ότι μέσα στην υπάρχουσα κατάσταση των πνευμάτων (όχι μόνο στο εσωτερικό της Πρωτοβουλίας, αλλά κυρίως στις κινηματικές και πολιτικές πρωτοπορίες έξω από αυτήν...) κάθε «βιαστική» συνταγή οδηγεί σε αδιέξοδα και στραπάτσα.

Η Πρωτοβουλία πρέπει να συγκεντρώσει την προσοχή της σε προγραμματισμό μακρότερης πνοής. Να αξιοποιήσει τις συνελευσιακές διαδικασίες για να συγκεντρώσει αγωνιστές-στρίες των υπαρκτών κινήματων αντίστασης. Να τους δώσει λόγο, χρόνο και αρμοδιότητες για να καθορίσουν τη φυσιογνωμία του εγχειρήματος. Να ξεφύγει από μια αντίληψη καθοδήγησης-βάσης που, όταν δεν υπάρχουν οι αναγκαίες «κομματικές» προϋποθέ-

περιφέρεια και σε κλαδικό/θεματικό επίπεδο.

Πολιτική γραμμή

Η μεθοδολογία συγκρότησης είναι στενά συνδεδεμένη με τις επιλογές στην πολιτική γραμμή. Η Πρωτοβουλία έχει, δια των αρχικών κειμένων της, καταθέσει ένα πλαίσιο συζήτησης. Στην πορεία των εργασιών και της διεύρυνσής της αυτό θα πρέπει να διευκρινιστεί και να εμπλουτιστεί.

Κατά τη γνώμη μας, τα βασικά σημεία που πρέπει να συγκεντρωθεί η προσοχή, είναι τα εξής:

α) Η κριτική στην κυρίαρχη τάξη στην Ελλάδα, όπως και στο πολιτικό δυναμικό της, δεν είναι σωστό να συγκεντρώνεται ή να περιορίζεται στην κατηγορία περί «αποτυχίας». Οι καπιταλιστές στην Ελλάδα είναι αντιμέτωποι με την κρίση του συστήματος και μάλιστα κρίση βαθύτερη από το διεθνή μέσο όρο. Βαδίζουν ταχύτατα προς μια νέα μεγάλη «περιπέτεια», πιθανότατα από το 2023, με άξονα το χρέος και την επιστροφή ισχύος του Συμφώνου Σταθερότητας, που θα απαιτήσουν νέες βάρβαρες επιθέσεις λιτότητας ανάλογες με τις μνημονιακές.

τοβουλία

Όμως αυτή η κυρίαρχη τάξη και το πολιτικό δυναμικό της, άντεξε στην προηγούμενη κρίση, άντεξε στην αντεπίθεση των μαζών το 2010-13, κράτησε τον ελληνικό καπιταλισμό μέσα στο αναπτυγμένο κλαμπ της Ευρωζώνης, προετοιμάζει τώρα δια των αντιμεταρρυθμίσεων τη μοναδική τους ελπίδα μιας αιματηρής διεξόδου από την κρίση.

Απέναντι σε αυτήν την πολιτική δεν υπάρχει πράγματι εναλλακτική στο έδαφος της συνέχειας του καπιταλισμού. Η έξοδος από το ευρώ, η ρήξη με την ΕΕ, η ανατροπή του νεοφιλελευθερισμού, έχουν θετική σημασία για τους εργαζόμενους στα πλαίσια μόνο μιας συνολικότερης αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Αντίθετα, είναι αυταπάτη ότι η νομισματική και εθνική κυριαρχία, μαζί με μια στροφή στον κείνσιανισμό, οδηγούν σε έξοδο από την κρίση, ανοίγουν τα περιθώρια για μια (καπιταλιστική) ανάπτυξη δεν θα είναι αιματηρή, που θα έχει περιθώρια δια της αναδιανομής να αποκαταστήσει τις απώλειες των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών.

Η Αριστερά, εδώ και διεθνώς, οφείλει να συγκεντρώσει τις προσπάθειές της στη μαζική-μεταβατική πολιτική που ξεκινώντας από τα άμεσα-αμυντικά καθήκοντα της αντιμετώπισης των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων, διεκδικεί με ενιαίο και αδιάσπαστο τρόπο τη γενικότερη σοσιαλιστική απελευθέρωση. Κάθε απόπειρα «παράκαμψης» από τις δυσκολίες αυτής της πολιτικής, οδηγεί τελικά ευθέως στις μεταλλακτικές πιέσεις που αντιμετώπισε ο Τσίπρας το 2015 και η σοσιαλδημοκρατία στις τελευταίες δεκαετίες στην Ευρώπη και στη Λατινική Αμερική.

β) Η αντικαπιταλιστική στρατηγική είναι η μοναδική βάση ειλικρινούς και φυσιολογικής «υιοθέτησης» των κοινωνικών κινημάτων. Ο αγώνας ενάντια στην απειλή της κλιματικής κρίσης, ο αντιρατσισμός, ο αντισεξισμός, ο αντιφασισμός δεν είναι δυνατόν στην παρούσα συγκυρία να αντιμετωπίζονται «εργαλειακά». Δεν αποτελούν δεξαμενές άντλησης επιρροής ή ψήφων, αλλά κρίσιμους τομείς ανάπτυξης του προγράμματος, των δυνάμεων, των σημείων πάλης της κοινωνικής αλλαγής.

Αυτό σημαίνει ότι τα συνθήματα και τα αιτήματα αυτών των κινημάτων, οι αναλύσεις τους και οι άνθρωποί τους, πρέπει να έρθουν στην πρώτη γραμμή.

Πρέπει να αναγνωριστεί ότι μέσα στην Αριστερά, με το πρόσχημα της αναγωγής τάχα στο ταξικό ζήτημα, παραμένει ισχυρός ένας διάχυτος κοινωνικός συντηρητισμός. Κάθε διακήρυξη που δεν υιοθετεί με οξύτητα τα σχετικά συνθήματα, που δεν ανοίγει δρόμους για τη συνένωση της πάλης ενάντια στην εκμετάλλευση με την πάλη ενάντια στην καταπίεση, δεν δικαιολογεί τις φιλοδοξίες της.

γ) Μια επαρκής γραμμή απέναντι στα ζητήματα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, σήμερα δεν είναι μια προαιρετική πολυτέλεια. Οι μαζικοί εξοπλισμοί, τα πολεμικά σύμφωνα με τη Γαλλία και τις ΗΠΑ, οι «αξονικές» συμμαχίες με το Κράτος του Ισραήλ και τη δικτατορία στην Αίγυπτο, είναι καυτά θέματα της συγκυρίας. Η Αριστερά οφείλει να επιβεβαιώσει το ταυτοτικό χαρακτηριστικό της, τον αντιιμπεριαλισμό, μέσα σε συνθήκες όπου οι μεγάλες δυτικές δυνάμεις παρεμβαίνουν στην περιοχή οφθαλμοφανώς υπέρ των επιδιώξεων του ελληνικού κράτους. Καμιά σκοπιμότητα, και πολύ χειρότερα οι αναφορές σε κάποια ομιχλώδη «κυριαρχικά δικαιώματα», δεν είναι δυνατόν να δικαιολογήσουν την υποτίμηση του милитарισμού και της πρόκλησης των μαζικών εξοπλισμών από μια χώρα που δεν έχει στοιχειωδώς επαρκή νοσοκομεία και σχολεία. Η κριτική στην κυρίαρχη τάξη δεν μπορεί να είναι από τη σκοπιά ότι στέκεται «ψοφοδεώς» απέναντι στον Ερντογάν, αλλά από τη σκοπιά ότι απειλεί να μας οδηγήσει στο πολεμικό σφαγείο για τα μερίδιά της στο φυσικό αέριο των βυθών της Ανατολικής Μεσογείου.

Γνωρίζουμε ότι στο θέμα αυτό οι διαφορές ανάλυσης ήταν και παραμένουν σημαντικές. Όμως θεωρούμε ότι η εξέλιξη της συγκυρίας έχει κάνει εφικτή την επεξεργασία ενός μίνιμουμ, αλλά πολιτικά ικανοποιητικού πολιτικού πλαισίου αντιιμπεριαλιστικής/αντιπολεμικής ανεξάρτητης και διεθνιστικής στάσης.

Με τον τρόπο που περιγράψαμε παραπάνω, θα σταθούμε οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι της ΔΕΑ στις διαδικασίες συγκρότησης της Πρωτοβουλίας. Ελπίζουμε ότι μαζί με πολλές και πολλούς άλλους θα μπορέσουμε να συμβάλουμε στο να πάρει ένα δρόμο αποτελεσματικής παρέμβασης, μέσα στις κρίσιμες συνθήκες όπου ζει ο κόσμος μας.

Η ηλεκτρονική παρουσία της «Εργατικής Αριστεράς» αναβαθμίζεται

Το Rproject.gr θα συνεχίσει να φιλοξενεί σημαντικό μέρος της αρθρογραφίας της, αλλά είναι πλέον «στον αέρα» και η επικαιροποιημένη και ανανεωμένη μορφή του dea.org.gr. Εκεί μπορείτε να βρείτε ένα πολύ μεγάλο μέρος του αρχείου της «Ε.Α.» (όλα τα φύλλα των τελευταίων 10 χρόνων), ενώ πρόθεσή μας είναι να συνεχίσουμε τον εμπλουτισμό του, κάνοντας διαθέσιμο το μεγαλύτερο δυνατό τμήμα όλης της ιστορίας της εφημερίδας. Ασφαλώς, θα μπορείτε να διαβάσετε την πλήρη ύλη κάθε νέου φύλλου της εφημερίδας, που θα αναρτάται ολόκληρη στα μέσα της μηνιατικής κυκλοφορίας του.

Όπως πάντοτε, μόνη πηγή οικονομικής στήριξής μας είναι οι αναγνώστες, οι φίλοι και οι σύντροφοι, που εκτιμούν την προσπάθεια που κάνουμε χωρίς διαφημιστικά έσοδα ή τις «εξαρτήσεις» των αστικών ΜΜΕ από ιδιοκτήτες ή το κράτος. Στις δύσκολες οικονομικά συγκυρίες που ζούμε, η οικονομική σας στήριξη είναι αναγκαία για την προσπάθειά μας να συνεχίσουμε αυτήν τη διπλή προσπάθεια: έκδοσης ενός πολιτικού εντύπου που διακινείται στους συλλογικούς χώρους αλλά και συντήρησης κι ενημέρωσης ενός πολιτικού σάιτ ελεύθερα προσβάσιμο σε όλους τους αναγνώστες.

Στα πλαίσια των αλλαγών που δρομολογήσαμε το τελευταίο διάστημα, πλέον προσφέρουμε και μια νέα δυνατότητα στους συνδρομητές μας. Παίρνοντας υπόψη τις νέες αναγνωστικές συνήθειες, αλλά και ως ευχαριστώ για την οικονομική στήριξη, δίνουμε τη δυνατότητα ηλεκτρονικής ανάγνωσης κάθε νέου φύλλου σε υπολογιστή, smartphone ή tablet. Την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα, που σταθεροποιούμε ως μέρα κυκλοφορίας της «Ε.Α.», μπορείτε να την έχετε στη συσκευή σας. Εκτός από το «διαδικτυακό ξεφύλλισμα» της έντυπης μορφής μέσω link, οι ηλεκτρονικοί συνδρομητές παραλαμβάνουν στη συσκευή τους αρχείο epub, για ηλεκτρονική ανάγνωση στις οθόνες τους.

Η «Ε.Α.» επί 20 χρόνια προσπαθεί να είναι η «φωνή» των εργατικών αγώνων, της νεολαϊστικής αμφισβήτησης, της αντιρατσιστικής δράσης, της φεμινιστικής αντίστασης, των επαναστατικών μαρξιστικών ιδεών, της ιστορίας του κινήματος, των διεθνών αντιστάσεων, της αντικαπιταλιστικής αριστερής πολιτικής.

Σας καλούμε να γραφτείτε συνδρομητές, για να παραλαμβάνετε κάθε νέο φύλλο -στο σπίτι ή στη συσκευή σας- και για να στηρίξετε πιο «σταθερά» οικονομικά την συνέχεια αυτή της προσπάθειας.

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ

- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Κυβέρνηση και κεφάλαιο κήρυξαν τον πόλεμο Απάντηση θα πάρουν

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Η τεράστιας κλίμακας επίθεση που αναμέναμε με το τέλος της πανδημίας, από την κυβέρνηση και το κεφάλαιο προς τις εργαζόμενες και τους εργαζόμενους, προκειμένου να ρεφάρουν από τις απανωτές κρίσεις οι μεγαλοκαπιταλιστές της χώρας, συμβαίνει τώρα! Και μάλιστα, χωρίς να περιμένουν την εξαφάνιση του ιού, έχουν επιδοθεί σε ανελέητο κυνήγι σε εργατικά δικαιώματα και όποιες κατακτήσεις έχουν απομείνει από τις προηγούμενες, μνημονιακές κυβερνήσεις.

Ακόμα και η ασφάλεια των εργαζομένων, από τη Cosco, μέχρι τις δημοτικές υπηρεσίες και τους ντελιβεράδες, αλλά και η έκθεση χιλιάδων ανθρώπων στον covid με τα άθλια και αραιά ΜΜΜ, είναι παντελώς αδιάφορη στα κυβερνητικά επιτελεία, τα οποία, με περισσό θράσος τολμάνε να χρησιμοποιούν τη δικαιοσύνη, για να κηρύσσεται παράνομη η απεργία των εργατών της Cosco, μετά από το τραγικό εργατικό δυστύχημα στο λιμάνι της ασουδοσίας!

Η κυβέρνηση θεωρεί πως μπορεί να κοροϊδεύει τον κόσμο της δουλειάς, ότι με κάποια πενιχρά επιδόματα, για ελάχιστους και πολύ φτωχούς ανθρώπους, «αντιμετωπίζει» την ακρίβεια που ροκανίζει τους ολόενα και μικρότερους μισθούς και μεροκάματα, τα οποία, μετά από ιωρα και ιωρα σκληρής δουλειάς και δουλειάς-λάστιχο, δεν αρκούν ούτε για τα στοιχειώδη: θέρμανση μέσα στο χειμώνα, ρεύμα, τροφή και μετακίνηση.

Η κυβέρνηση νομίζει ότι κατηγορώντας τους ανεμβολίαστους ως αποκλειστικά υπεύθυνους για την κατάσταση και την κατάρρευση του ΕΣΥ, κρύβει τις ΣΔΙΤ που από την εποχή ΣΥΡΙΖΑ σχεδιάζονται και υλοποιούνται τώρα, κρύβει τις αναστολές και τις απολύσεις συμβασιούχων που φέρνει, κρύβει τους εργολάβους-εμπόρους εργαζομένων που τους βάζει επισήμως στα δημόσια νοσοκομεία.

Η κυβέρνηση πιστεύει ότι βγάζοντας όπως-όπως, την απεργία-αποχή των εκπαιδευτικών, παράνομη και απειλώντας τα σωματεία και ομοσπονδίες με...απεργιακά πρόστιμα, κρύβει τις συγχωνεύσεις τμημάτων και τις τάξεις με περισσότερα από

27 παιδιά σε εποχές covid, κρύβει τις προθέσεις της να δημιουργήσει τα κακά (και μη χρηματοδοτούμενα) σχολεία των φτωχών και τα καλά (που θα ανταγωνίζονται με κάθε τρόπο τα άλλα σχολεία) για τους προνομιούχους, κρύβει τα πάμπολλα ταξικά εμπόδια που βάζει στα παιδιά των εργαζομένων ώστε να μην φτάσουν ποτέ στη δημόσια τριτοβάθμια εκπαίδευση και να οδηγηθούν στα πρόχειρα και κοστοβόρα ιδιωτικά ΙΕΚ και κολέγια, που θα δίνουν πτυχία «δεξιότητων» παράγοντας φτηνό εργατικό δυναμικό και όχι προσφέροντας μόρφωση και επιστημονικές γνώσεις.

Η οργάνωση της μακράς και δύσκολης μάχης για την ανατροπή του νόμου Χατζηδάκη έχει μόλις ξεκινήσει και σε αυτήν θα κριθούν όλες οι δυνάμεις: αν θα ταχθούν με την πλευρά που πραγματικά θα επιχειρήσει την ανυπακοή, ή αν θα επιλεγεί ο δρόμος της ρητορικής απόρριψης και της πρακτικής εφαρμογής.

Η κυβέρνηση λέει ότι η φορολογία πέφτει, αλλά δεν λέει ότι πέφτει μόνο για τους πλούσιους, ενώ οι εργαζόμενες-οι μένουν άφραγκοι στα μισά του μήνα, γιατί δεν προλαβαίνουν να πληρώνουν ΦΠΑ, εισφορές «αλληλεγγύης», δυσθεώρητο φόρο ειδικής κατανάλωσης στα καύσιμα κι όλα αυτά για να μην τους ανταποδίδεται η παραμικρή κοινωνική παροχή, αλλά για να ξοδεύονται για την αγορά επιθετικών πολεμικών εξοπλισμών, που εξυπηρετούν τα ιμπεριαλιστικά σχέδια του εγχώριου και ξένου κεφαλαίου στην περιοχή της Μεσογείου.

Η κυβέρνηση έβαλε τον...σούπερμαν των ιδιωτικοποιήσεων να φτιάξει το Νόμο Χατζηδάκη και τον ψήφισε το κατακαλόκαιρο, θεωρώντας ότι θα παρεμβαίνει ανενόχλητη στα μητρώα των συνδικάτων, θα εκφοβίζει τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες για να δουλεύουν ιωρα και ιωρα ακόμα και τις Κυριακές, θα τους χειραγωγεί και θα διαστρεβλώνει τις αρχαιρεσίες και τις διαδικασίες τους με την επιβολή ηλεκτρονικών ψηφοφοριών και θα απαιτείται η έγκριση κράτους και εργοδοσίας για την πραγματοποίηση κάθε απεργίας και στάσης εργασίας.

Η κυβέρνηση κάνει λάθος αν πιστεύει ότι με νόμους εκτρώματα (όπως του Χατζηδάκη, της Κεραμέως κ.ά.), με δικαστικές διαδικασίες, εναντίον απεργών, παρωδία, με καταστολή και τρομοκρατία θα σταματήσει τις αντιδράσεις του κόσμου όλου, που: εκφράζει μαζικά την αλληλεγγύη του στους εργαζόμενους της E-FOOD που καταφέρνουν πλήγμα στον πυρήνα του αντεργατικού νόμου Χατζηδάκη, την αసుδοσία των εργοδοτών, που αντέχει στον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση στην εκπαίδευση, που κινητοποιείται συνεχώς για την ενίσχυση του ΕΣΥ, που διαμαρτύρεται σε μια σειρά από

σε κάθε απεργία, με την προσφυγή στον ΟΜΕΔ και τη μη επαναπροκήρυξη απεργίας με τα ίδια αιτήματα από ανώτερο συνδικαλιστικό όργανο και όλες τις διατάξεις που κάνουν απαγορευτική, στην ουσία, την πραγματοποίηση απεργιών.

Η απειλή της στέρησης νομιμότητας στα σωματεία/συνδικάτα που θα απειθαρχήσουν είναι «άσφαιρη», καθώς, αν εφαρμόσουν το νόμο Χατζηδάκη, σε κάθε ευκαιρία θα βρίσκονται ενώπιον της δικαιοσύνης, όπως φαίνεται και «με το καλημέρα σας» του νόμου, στην περίπτωση των εκπαιδευτικών, των οποίων ούτε την απεργία-αποχή από την αξιολόγηση δεν ανέχεται το σύστημα και η κυβέρνηση, έχοντας καταδικάσει ακόμα και την ΑΔΕΔΥ για το θέμα!

Η οργάνωση της μακράς και δύσκολης μάχης για την ανατροπή του νόμου Χατζηδάκη έχει μόλις ξεκινήσει και σε αυτήν θα κριθούν όλες οι δυνάμεις: αν θα ταχθούν με την πλευρά που πραγματικά θα επιχειρήσει την ανυπακοή, ή αν θα επιλεγεί ο δρόμος της ρητορικής απόρριψης και της πρακτικής εφαρμογής.

Οι δυνάμεις της ΔΑΚΕ και της δεξιάς εν γένει έχουν δηλώσει πίστη στην κυβέρνηση και στο εκτρωματικό νομοθέτημα. Οι δυνάμεις της ΔΗ-ΣΥΠ (πρώην ΠΑΣΚΕ) μπαλατζάρουν μεταξύ ρητορικής και πραγματικής οργάνωσης του αγώνα. Οι δυνάμεις της ΕΑΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ) πλειοδοτούν σε βερμπαλισμό, αλλά δυστυχώς, σε ΟΛΜΕ και ΔΟΕ, αλλά και σε μικρότερα σωματεία, έδειξαν ότι προτιμάνε την εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη, προσδοκώντας ίσως μεγαλύτερα εκλογικά οφέλη ή θέλοντας να στείλουν μήνυμα «υπευθυνότητας» στο σύστημα.

Γιατί η υλοποίηση των διατάξεων Χατζηδάκη ευνοούν την αναπαραγωγή της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, με τη νοοτροπία του μεσάζοντα μεταξύ εργαζομένων και εργοδοσίας ή πολιτικής ηγεσίας, για την ατομική «διευθέτηση» των προβλημάτων των εργαζομένων και όχι με τη μέθοδο της συλλογικής πάλης και κατάκτησης δικαιωμάτων και αιτημάτων για το σύνολο των εργαζομένων. Αντίθετα, οι παρατάξεις και ομάδες της αριστεράς, που βασίζονται στην ενεργή συμμετοχή των μελών στις λειτουργίες του συνδικάτου, που σκοπεύουν σε δημοκρατικές, συλλογικές διαδικασίες, θα μπαίνουν στο περικό, καθώς οι πιο ανενεργοί, οι πιο

στους εργαζόμενους ενότητα κι αγώνα

ανενημέρωτοι και αδιάφοροι ή φοβισμένοι εργαζόμενοι θα μπορούν, χωρίς «πολλά-πολλά» να καθορίζουν την έκβαση των ψηφοφοριών, με το απλό πάτημα ενός πλήκτρου, χωρίς την αίσθηση της συναδελφικής αλληλεγγύης και της ταξικής δύναμης που προσδίδουν οι συλλογικές λειτουργίες.

Πρωτοβουλία ΠΑΜΕ

Το ΠΑΜΕ πήρε μια σοβαρή πρωτοβουλία για το πανεργατικό συλλαλητήριο της 4 Νοέμβρη, με τις πιο ανοιχτές, στην υπόλοιπη αριστερά, διαδικασίες, που έχει κάνει εδώ και πολλά χρόνια, προκαλώντας ενδιαφέρον και αισιοδοξία για κοινή

δράση σε ένα τόσο κρίσιμο ζήτημα, όπως η ανατροπή του νόμου Χατζηδάκη. Προφανώς, υπάρχουν σημεία που σηκώνουν κριτική, όπως η στέρηση της δυνατότητας συνδιαμόρφωσης της όλης πρότασης για το συνολικό σχεδιασμό από όλες κι όλους όσους βρέθηκαν στη σύσκεψη του ΣΠΟΡΤΙΚ και η έλλειψη μιας πιο μόνιμης συνεννόησης για την αντιμετώπιση των πολύ σημαντικών προβλημάτων της εργατικής τάξης και των συνδικάτων.

Ωστόσο, οι τόσο μεγάλες ανατροπές που απαιτούνται, απέναντι σε μια πολύ σκληρή κυβέρνηση, αποφασισμένη να στηρίξει αποκλειστικά τα συμφέροντα της τάξης που εκπροσωπεί, χωρίς

ενδοιασμούς και την παραμικρή ευαισθησία για τις-τους εργαζόμενες-ους, υποχρεώνουν σε συνεργασίες και σχεδιασμό για τα επόμενα βήματα. Αυτό φαίνεται ότι αποτελεί συνείδηση σε μεγάλο ποσοστό δυνάμεων της αριστεράς στα σωματεία.

Μπαίνουμε, λοιπόν, σε μια περίοδο, που μετά το μεγάλο πανεργατικό συλλαλητήριο της 4/11 στην Αθήνα (και σε άλλες ημερομηνίες σε άλλες πόλεις), η επόμενη φάση χρειάζεται μια μαζική απεργιακή μέρα, μέσα στο Νοέμβρη, που να συνενώνει όλες τις αντιστάσεις που παρουσιάζονται καθημερινά και θα συνεχίσουν, όπως προβλέπεται.

Και οργάνωση, μαζί με δέσμευ-

ση για μαζική ανυπακοή στο νόμο Χατζηδάκη.

Οι εξελίξεις στο εργατικό κίνημα μετά από τη μάχη για το νόμο Χατζηδάκη θα αλλάξουν το τοπίο. Είτε γιατί, αν έχει ανατραπεί θα δημιουργήσει μπαράζ διεκδικήσεων κι εργατικών αγώνων, είτε, αν ισχύσει, όσες δυνάμεις τον έχουν παλέψει μαζί θα βρεθούν στην ίδια όχθη και στις ίδιες σκέψεις για το πώς θα συνεχίσουν πιο οργανωμένα!

Σε αυτήν τη διαδρομή προσερχόμαστε όλες-οι όσες-οι κατανοούμε την ανάγκη των ενωτικών πρωτοβουλιών και δράσεων και αποδεχόμαστε την πρόκληση να υπερασπίσουμε τα συνδικάτα μας.

Ενάντια σε κυβέρνηση, εργολάβους και αναστολές!

Νέες κινητοποιήσεις στην υγεία

Του Θοδωρή Πατσατζή

Με μια μαζική κινητοποίηση την Πέμπτη 21 Οκτώβρη, μέρα της πανυγειονομικής απεργίας, έκλεισε ο κύκλος κινητοποιήσεων που εξήγγειλαν η ΟΕΝΓΕ (Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδας) και η ΠΟΕΔΗΝ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στα Δημόσια Νοσοκομεία). Με τη συμπαράσταση και από τις συμβασιούχες καθαρίστριες της ΣΤΑΣΥ και από τους συνταξιούχους της Εθνικής Τράπεζας καθώς και από δημοτικές παρατάξεις όπως αυτή της Ανυπότακτης Αθήνας, οι υγειονομικοί απαίτησαν να ενισχυθούν τα νοσοκομεία με γιατρούς και νοσηλευτικό προσωπικό, να ανακληθούν οι αναστολές εργασίας των ανεμβολίαστων υγειονομικών, να σταματήσει η προσπάθεια ιδιωτικοποίησης των νοσοκομείων μέσω ΣΔΙΤ και με την επαναφορά των εργολάβων.

Πολύ σημαντική ήταν και η συνηματολογία που ανέδειξε την ανάγκη να δοθούν τα λεφτά στη δημόσια υγεία και όχι στους εξοπλισμούς και την αστυνομία. Συνηματολογία που απαντάει στο ερώτημα του αν υπάρχουν λεφτά. Λεφτά υπάρχουν και πολλά αλλά η κυβέρνηση δεν θέλει να τα

δώσει στην υγεία. Αναλαμβάνοντας έτσι ξεκάθαρα την ευθύνη για τους νεκρούς από την πανδημία.

Οι δυναμικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων από τη στιγμή που τα προβλήματα παραμένουν οφείλουν να συνεχιστούν. Παρά τις δυσκολίες από την έξτρα κούραση που δημιουργούν στους υγειονομικούς η παραμικρή απουσία από βάρδιες, παρά την

Τετάρτη 1 Δεκέμβρη πανελλαδική κινητοποίηση στο Υπουργείο Οικονομικών

σκληρή οικονομικά κατάσταση με την ακρίβεια που κάνει δυσβάσταχτη τη συμμετοχή στις απεργιακές κινητοποιήσεις οι εργαζόμενοι στα δημόσια νοσοκομεία επιμένουν να αγωνίζονται για να σωθούμε όλοι μας. Αυτή η επιμονή υποχρέωσε την ΠΟΕΔΗΝ να βγάλει και νέο πρόγραμμα κινητοποιήσεων.

Έτσι την Τετάρτη 3 Νοέμβρη καλείται πανελλαδική ημέρα δράσης σε κάθε Νοσοκομείο με μόνο αίτημα την άρση

των αναστολών εργασίας. Την Πέμπτη 11 Νοέμβρη στις 16:00 θα γίνει συγκέντρωση στο Υπουργείο Υγείας για τους Συμβασιούχους Ορισμένου Χρόνου (ΣΟΧ) με αίτημα την μονιμοποίησή τους και την πρόσληψη μόνιμου προσωπικού για όλες τις κενές θέσεις ώστε να κλείσει ο δρόμος της επιστροφής των εργολάβων. Ο νέος κύκλος κινητοποιήσεων θα κλείσει την Τετάρτη 1 Δεκέμβρη με πανελλαδική συγκέντρωση στην Αθήνα στις 8:30 το πρωί στο Υπουργείο Οικονομικών. Με στάση εργασίας από τις 8 ως τις 15.00 στην Αττική και 24ωρη απεργία στην περιφέρεια.

Μέχρι τη μέρα της απεργίας και με όπλο τις μέρες δράσης που έχουν καλεστεί είναι ευκαιρία η Αριστερά να πάρει πρωτοβουλίες για να οργανωθεί σε

κάθε γειτονιά ένα όσο το δυνατόν πιο πλατύ μέτωπο για τη σωτηρία των δημόσιων νοσοκομείων με τη συμμετοχή όχι μόνο των υγειονομικών αλλά και άλλων τοπικών σωματείων και κόσμου. Πρωτοβουλίες που μπορούν να καλέσουν σε δράσεις ενημέρωσης του κόσμου για την κατάσταση στα νοσοκομεία, που θα οργανώσουν πικετοφορίες ή τοπικές πορείες. Που θα δώσουν τη δυνατότητα οι υγειονομικοί και ο λαός που έχουν σώσει ως τώρα από την πανδημία να αγωνιστούν χέρι-χέρι ώστε τα νοσοκομεία να παραμείνουν δημόσια.

Μια τέτοια πρωτοβουλία ήδη ετοιμάζεται με απόφαση του Δ.Σ. του Συλλόγου Εργαζομένων του Ασκληπιείου Βούλας και με στόχο να καλέσει σε τοπικό συλλαλητήριο από κοινού με άλλα σωματεία και φορείς της περιοχής.

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατοατζής

Όχι άλλο αίμα εργατών στην Cosco

Συνεχείς 24ωρες απεργίες πραγματοποιήσαν από τις 26 Οκτώβρη ως την 1η Νοέμβρη οι εργαζόμενοι της Cosco στον Πειραιά, αποφασισμένοι να μην καλυφθεί άλλο ένα εργοδοτικό έγκλημα που οδήγησε στον τραγικό θάνατο του εργαζόμενου Δημήτρη Δαγκλή. Η μαζική συμμετοχή των εργαζομένων στις κινητοποιήσεις που καλούσε η ΕΝΕΔΕΠ (Ένωση Εργαζομένων Διακίνησης Εμπορευματοκιβωτίων στις προβλήτες του Πειραιά) φόβισε πολύ την εργοδοσία και την κυβέρνηση. Έτσι η απεργία κηρύχθηκε παράνομη.

Οι εργαζόμενοι είχαν ήδη καταφέρει να πετύχουν πράγματα που φαίνονταν πολύ δύσκολα απέναντι στον κινέζικο επιχειρηματικό κολοσσό. Η εταιρεία και το υπουργείο Εργασίας δεσμεύθηκαν να συγκροτηθεί Επιτροπή Υγιεινής και Ασφαλείας με την συμμετοχή μελών του Σωματείου ΕΝΕΔΕΠ. Επίσης έχουν αναγκαστεί να παραδεχθούν ότι είναι δίκαιο το αίτημα των εργαζομένων για δάρες πόστες (ομάδες εργασίας σε κάθε γερανογέφυρα και ανά βάρδια). Να θυμίσουμε εδώ ότι το θανατηφόρο

ατύχημα του λιμενεργάτη Δ. Δαγκλή οφείλεται κατά πολύ στο γεγονός ότι εργαζόταν την προηγούμενη μέρα του ατυχήματος με 12ωρη βάρδια και προ-σλήθε ξανά για δουλειά μετά από μόλις 8 ώρες ξεκούραση δουλεύοντας χωρίς κάποιον άλλο εργαζόμενο δίπλα του όταν χτυπήθηκε από τη γερανογέφυρα στην προβλήτα 2 του Σταθμού Εμπορευματοκιβωτίων (ΣΕΜΠΟ).

Η απεργία επίσης έκανε γνωστό σε όλους τον εργασιακό μεσαίωνα στον οποίο έχει οδηγήσει την κατάσταση η ιδιωτικοποίηση των ΣΕΜΠΟ στο λιμάνι του Πειραιά. Δηλαδή τις κόντρα βάρδιες, τα 12ώρα, τα ελλιπή μέτρα ασφάλειας και την ομηρία των εργολαβικών εργαζομένων. Όλα τα παραπά-

νω σε συνδυασμό με την δύναμη που τους έδωσαν οι πρώτες κινητοποιήσεις αναθέρμαναν την προσπάθεια για συλλογική αγωνιστική έκφραση των εργαζομένων. Κάτι που θα βοηθήσει πολύ στη μάχη για την υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΣΣΕ) η οποία παραμένει ανοιχτή και για την οποία η ΕΝΕΔΕΠ καλεί σε νέα κινητοποίηση με 48ωρη απεργία στις 5 και 6 Νοέμβρη. Η μάχη για την υπογραφή νέας ΣΣΕ θα κρίνει εν πολλοίς και την ικανοποίηση του αιτήματος για μετατροπή όλων των συμβάσεων σε πλήρους απασχόλησης.

Μεγάλο κέρδος του αγώνα των εργαζομένων της Cosco ήταν η ανάδειξη ενός πλατιού κύματος αλληλεγγύης από άλλα συνδικάτα και εργαζομένους. Όπως φαίνεται και μετά τη νικηφόρα απεργία στην e-food έχουν ξαναζωντανέψει πρακτικές του εργατικού κινήματος που για χρόνια είχαν εκλείψει ή περιοριστεί στο ελάχιστο. Όπως η αλληλεγγύη που εκφράστηκε στις συγκεντρώσεις που πραγματοποιήσαν οι εργαζόμενοι στο ΣΕΜΠΟ αλλά και έξω από το υπουργείο Εργασίας.

Ετήσια συνέλευση ΜΕΤΑ

Πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 9 Οκτώβρη η ετήσια συνέλευση του ΜΕΤΑ. Η εισήγηση που παρουσίασαν ο Γρηγόρης Καλομοίρης και η νέα συντονίστρια του ΜΕΤΑ για τον επόμενο χρόνο Κατερίνα Γιαννουλία, συνδικαλίστρια στο χώρο των γεωπόνων και στο Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης, έκανε απολογισμό της δράσης του προηγούμενου χρόνου και παρουσίασε τον προγραμματισμό για το επόμενο διάστημα.

Και εισηγητικά και από τοποθετήσεις επισημάνθηκε η ανάγκη να διεκδικηθούν χρήματα για τις κοινωνικές ανάγκες και όχι για εξοπλισμούς. Επισημάνθηκε επίσης η αδυναμία της ΕΕ και των κυβερνήσεων να λύσουν το πρόβλημα της πανδημίας. Όπως τονίστηκε «τα προγράμματα των εμβολιασμών καθορίστηκαν από τους εθνικούς και γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς και από τα επιδιωκόμενα κέρδη των

πολυεθνικών φαρμακευτικών επιχειρήσεων της Δύσης, όχι από τις κοινωνικές ανάγκες».

Σε αυτό το σκληρό τοπίο οι εργαζόμενοι/ες έχουν να αντιμετωπίσουν την άγρια επίθεση της κυβέρνησης της ΝΔ. Τονίστηκε επίσης, η αδράνεια απέναντι στην επίθεση με ευθύνη των πλειοψηφιών των Τριτοβάθμιων Οργανώσεων, των Ομοσπονδιών και των Εργατικών Κέντρων που δεν προετοίμασαν και δεν κινητοποίησαν τους εργαζομένους. Υπήρξαν ξεχωριστές στιγμές, όπως η γενική απεργία της 10ης Ιούνη και η νίκη των εργαζομένων στην e-food που έστειλαν μηνύματα αντίστασης και κατέληξαν στη μεγαλειώδη νίκη των ντελιβεράδων.

Η ενεργοποίηση και η συμμετοχή στις κινητοποιήσεις ενός δυναμικού νέων εργαζομένων και συνδικαλιστών πρέπει να αυξήσει τα αντανάκλαστα της ριζοσπαστικής Αριστεράς στους χώρους εργασίας. Να επιδιώξει την όσο το δυνατόν ταχύ-

τερη εξέλιξη των ενοποιητικών συζητήσεων μεταξύ παρατάξεων. Να κοιτάξει μπροστά όχι σταματώντας την κριτική στο ΠΑΜΕ αλλά προσπαθώντας να αξιοποιήσει την πίεση που δέχεται η ηγεσία του για πραγματικά ενωτική δράση προς την κατεύθυνση να υπάρξουν οι πλατύτερες δυνατότες πρωτοβουλιές αντίστασης.

Ο σχεδιασμός του ΜΕΤΑ για το επόμενο διάστημα, εκτός από την προσπάθεια για συμπίεση των αριστερών δυνάμεων, στοχεύει κυρίως να δοθεί ο τόνος στο ζήτημα των αυξήσεων των μισθών. Να συμβάλει στην προσπάθεια να συσπειρωθούν οι νέες δυνάμεις που εμφανίζονται στα συνδικάτα. Να παλέψει για κοινή δράση των συνδικάτων με κατοίκους στις γειτονιές για τα νοσοκομεία και την παιδεία. Να διεκδικήσει ανυπακοή των συνδικάτων στο νόμο Χατζηδάκη και την ανατροπή του. Να αναδειχθούν ζητήματα όπως η έμφυλη βία και ανισότητα στους χώρους δουλειάς.

Να ανακληθεί η απόλυση συνδικαλιστή στα Praktiker

24ωρη απεργία πραγματοποιούν το Σάββατο 6 Νοέμβρη οι εργαζόμενοι στην αλυσίδα καταστημάτων Praktiker Hellas. Η απεργία είναι η υλοποίηση της απόφασης που πήρε η Γενική Συνέλευση των εργαζομένων που πραγματοποιήθηκε στις αρχές του Οκτώβρη.

Τα κύρια αιτήματα της απεργίας είναι 2. Η ανάκληση της απόλυσης του συνδικαλιστή και Γραμματέα στο παράρτημα Λάρισας του σωματείου που απολύθηκε επειδή αρνήθηκε να συναινέσει στη μονομερή βλαπτική μεταβολή της σύμβασής του. Η εταιρεία προχώρησε στη συγκεκριμένη απόλυση με το σκεπτικό να εκφοβίσει και να τρομοκρατήσει όλους τους εργαζομένους στην αλυσίδα. Οι εργαζόμενοι όμως είναι αποφασισμένοι να αντιδράσουν.

Δεύτερο βασικό αίτημα της κινητοποίησης είναι η υπογραφή Επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΕΣΣΕ). Το Σωματείο και οι εργαζόμενοι απαιτούν να υπογραφεί ΕΣΣΕ που να κατοχυρώνει ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς των εργαζομένων της πολύ κερδοφόρας επιχείρησης και όχι την εξευτελιστική αύξηση που έχει υποσχεθεί η κυβέρνηση και αποτελεί επί της ουσίας μείωση του μισθού ειδικά αν συνυπολογίσουμε και την ακρίβεια. ΕΣΣΕ τέλος που θα κατοχυρώνει ίσα δικαιώματα για όλους τους εργαζομένους στην αλυσίδα. Δικαιώματα που και με την απόλυση του συνδικαλιστή στη Λάρισα δέχονται μια πολύ άγρια επίθεση από την εργοδοσία.

Το Σωματείο Εργαζομένων στα Praktiker Hellas καλεί στην απεργία ζητώντας από άλλα σωματεία, Ομοσπονδίες και Εργατικά Κέντρα τη στήριξη στον αγώνα τους.

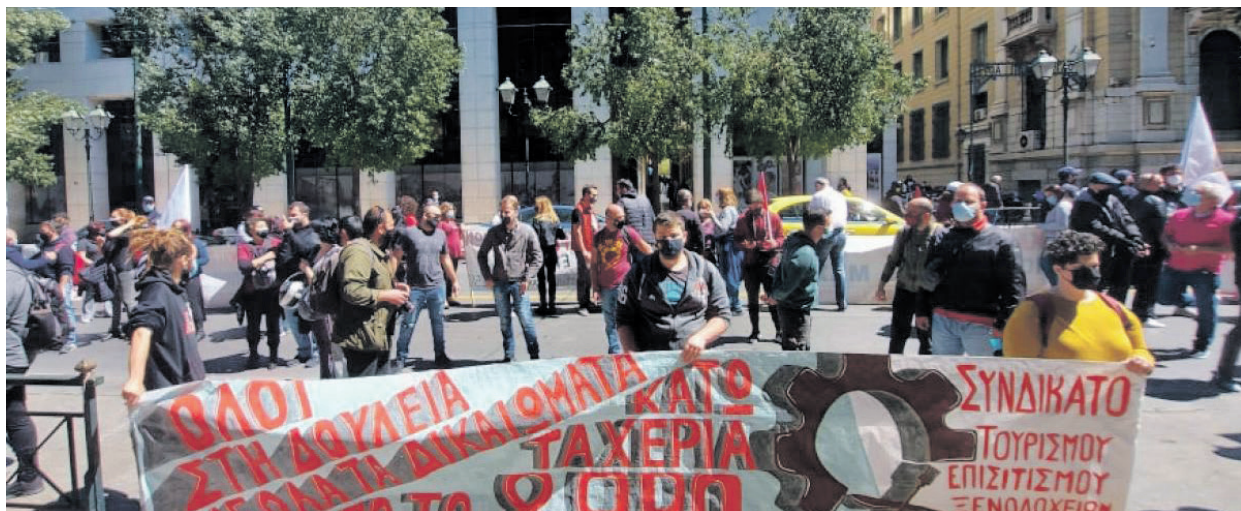
24ωρη απεργία σε Επισιτισμό-Τουρισμό

Σε άμεσες κινητοποιήσεις ξαναπαίρνουν οι εργαζόμενοι στον επισιτισμό-τουρισμό. Πριν καλά-καλά γιορτάσουν τη νίκη των εργαζομένων στην e-food, όπου το Συνδικάτο Επισιτισμού-Τουρισμού έπαιξε σημαντικό ρόλο, όντας ένα από τα 2 σωματεία που κάλυπταν συνδικαλιστικά τους εργαζόμενους, τα προβλήματα του κλάδου τους υποχρεώνουν να προχωρήσουν σε νέα αγωνιστική κινητοποίηση.

Αυτή τη φορά η Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό (ΠΟΕΕ-ΥΤΕ) παίρνει τη σκυτάλη των αγώνων και καλεί σε 24ωρη απεργία τους εργαζόμενους του κλάδου, την Τρίτη 9 Νοέμβρη. Την ίδια μέρα καλεί σε συλλαλητήριο στην Αθήνα. Η απόφαση για την απεργία πάρθηκε μετά τις στείρες συναντήσεις της Ομοσπονδίας με το υπουργείο Εργασίας. Η κυβέρνηση αρνήθηκε να ικανοποιήσει το πάγιο αίτημα των εργαζομένων να δίνεται επίδομα σε όσους εργαζόμενους του κλάδου δεν έχουν δουλειά.

Χωρίς λύση παραμένει και το πρόβλημα με τα έτη από τις αναστολές σύμβασης του 2020. Παρόλα αυτά ο ίδιος ο υπουργός Εργασίας αρνείται να τους δει. Είναι γνωστό άλλωστε ότι την πιο βασική του δουλειά ως υπουργός που ήταν να παρουσιάσει ένα νόμο οδοστρωτήρα ενάντια στα εργασιακά δικαιώματα, την έκανε και με το παραπάνω.

Η αγανάκτηση και η αντίδραση των εργαζομένων του κλάδου δεν αποτυ-

πώθηκε ξεκάθαρα ούτε στις εκλογές του Συνδικάτου Επισιτισμού-Τουρισμού. Παρότι συμμετείχαν στις ψηφοφορίες 98 εργαζόμενοι παραπάνω από ότι στις εκλογές του 2018, κάτι αρκετά σημαντικό αν συνυπολογίσουμε και την ανεργία στον κλάδο που κατά τη διάρκεια της πανδημίας αυξήθηκε.

Οι εκλογές για την Κεντρική Διοίκηση του Συνδικάτου Επισιτισμού-Τουρισμού και τους αντιπροσώπους σε ΠΟΕΕ-ΥΤΕ και Εργατικό Κέντρο Αθήνας έχουν πολύ ενδιαφέρον. Η ΔΑΣ (πρόσκειτε στο ΠΑΜΕ) χάνει ποσοστό 7,5% και 156 ψήφους σε σχέση με τις εκλογές του 2018. Αποτέλεσμα που μαρτυρά ότι η επιθυμία του κλάδου ήταν να κινηθεί σε ακόμη πιο μαχητική και πολύ περισσότερο ενωτική κατεύθυνση. Τουλάχιστον με τις αγωνιστικές δυνάμεις του κλάδου.

Αυτές οι αγωνιστικές δυνάμεις, η ΛΑΝΤΖΑ και το Ενωτικό Ψηφοδέλτιο που πρόσκειντε στο χώρο της ριζοσπαστικής, αντικαπιταλιστικής και εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς σημείωσαν από μικρή ως πολύ μεγάλη άνοδο. Δυστυχώς το Ενωτικό Ψηφοδέλτιο ενισχύθηκε από τμήμα που διασπάστηκε από τη Λάντζα, στερώντας από τις δυνάμεις και τους αγωνιστές του σωματείου μια πραγματικά μεγάλη δυναμική που θα έδινε ένα πραγματικά ενωτικό ψηφοδέλτιο.

Η Λάντζα, η παράταξη που στηρίξαμε κι εμείς, παρά τη μικρή άνοδο που είχε μπορεί να δηλώνει ικανοποιημένη από το αποτέλεσμα καθώς οι αποχωρήσεις-διασπάσεις που γνώρισε το προηγούμενο διάστημα δεν επισκίασαν, το όνομα που έχει χτίσει στο χώρο τα προηγούμενα χρόνια. Ένα όνομα που χτίστηκε χάρη στην

προσήλωση της παράταξης στη στήριξη απεργιακών κινητοποιήσεων και δράσεων σε χώρους εργασίας τα προηγούμενα χρόνια. Αυτή η προσπάθεια χρειάζεται να γίνει πιο έντονη το επόμενο διάστημα. Με πρωτοβουλίες που μπορούν να συμβάλλουν στη συσπείρωση και πάλι κόσμου στο συνδικάτο και ταυτόχρονα να ανοίξουν το δρόμο για ενωτικές πρωτοβουλίες από τη μεριά της. Πρωτοβουλίες απαραίτητες το επόμενο διάστημα.

Τωνώνοντας τις διαδικασίες βάσεις του Συνδικάτου και τις δικές της διαδικασίες. Συμβάλλοντας, αρχής γενομένης από την κινητοποίηση ενάντια στο νόμο Χατζηδάκη στις 4 Νοέμβρη και την απεργία του κλάδου στις 9 Νοέμβρη αλλά και στις επόμενες μάχες, στην ευκαιρία να εκφραστεί και στο δρόμο η δυναμική που έβγαλαν οι εκλογές του συνδικάτου.

Εκλογές στο Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών

Του Θωμά Λεριά

Στις 28,29 και 30 Νοεμβρίου -κατά πάσα πιθανότητα- θα πραγματοποιηθούν οι εκλογές του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών. Το Σ.Μ.Τ., απευθυνόμενο σε κάθε εργαζόμενο-η τεχνικό του κλάδου έχει δώσει όλα τα χρόνια των μνημονίων αρκετές μάχες, άλλες νικηφόρες και άλλες όχι. Ο κλάδος, όλα τα τελευταία χρόνια έχει χτυπηθεί, όπως και οι περισσότεροι από τα μέτρα των μνημονίων. Μισθοί που πολλές φορές ήταν ακόμα και αφιλοκερδής «εργασία», εργασιακή ανασφάλεια και ως επί τω πλείστων συμβάσεις ορισμένου χρόνου (το λεγόμενο «μπλοκάκι») είναι μόλις κάποιες από τις ραγδαίες αναδιαρθρώσεις που συνέβησαν στον κλάδο των τεχνικών. Εκτός των παραπάνω,

η εργασιακή ζούγκλα της μεγάλης ανεργίας, των μαζικών απολύσεων και των χαμηλών μισθών έπληξε και τον κλάδο των τεχνικών που όλη την περασμένη δεκαετία βίωσε την εργασιακή πραγματικότητα που δημιουργήσε η νεοφιλελεύθερη επίθεση στον κόσμο της εργασίας.

Περίπου μετά από ενάμιση χρόνο πανδημίας, η κυβέρνηση όχι μόνο δεν σταμάτησε την επίθεση, αλλά ψήφισε και τώρα προσπαθεί να εφαρμόσει μία σειρά αντεργατικών νομοσχεδίων. Ο αντεργατικός νόμος Χατζηδάκη, η τηλεργασία που απειλεί να γίνει καθεστώς, η μη εφαρμογή μέτρων ασφαλείας απειλούν σήμερα περισσότερο από παλιά να διαμορφώσουν ένα πλαίσιο περαιτέρω εκμετάλλευσης των εργαζομένων σε όλο τον κλάδο.

Την ίδια στιγμή που γίνονται όλα αυτά, η εργοδοσία ζητάει να βάλουν

πλάτες οι εργαζόμενοι στην επικείμενη «ανάπτυξη». Με μισθούς κατηλωμένους, απλήρωτες υπερωρίες και μάλιστα όταν ο κατασκευαστικός κλάδος έχει αυξήσει ακόμη και μέσα στην πανδημία τον κύκλο εργασιών του. Πολύ περισσότερο όταν σημαντικό μέρος του πακέτου του Ταμείου Ανάπτυξης θα επενδυθεί στον κατασκευαστικό κλάδο και στους μεγαλοεργολάβους, είναι πλέον επίκαιρο οι εργαζόμενοι συλλογικά να διεκδικούν καλύτερες συνθήκες εργασίας. Η Συλλογική Σύμβαση Εργασίας με τη θέσπιση αξιοπρεπούς κατώτατου μισθού για τον κλάδο των τεχνικών και η κατάργηση των συμβάσεων ορισμένου χρόνου είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις για να μπορούν όλοι οι τεχνικοί το επόμενο διάστημα να βρίσκονται σε καλύτερη θέση.

Το σχήμα του ΡΙΣΤΑΡΤ (Ριζοσπαστική Συνεργασία Τεχνικών για την

Αριστερή Τροχιά) μαζί και με άλλες συλλογικότητες και ανένταχτους αγωνιστές-τριες προσπαθεί να δώσει τη μάχη για ένα Σωματείο που θα παλεύει για τα μικρότερα και τα μεγαλύτερα ζητήματα του κλάδου, τη ΣΣΕ, την αύξηση των μισθών. Ένα Σωματείο στο οποίο θα ανοίξει με πραγματικούς όρους το ζήτημα του σεξισμού στους χώρους δουλειάς και την κατάσταση που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενες του κλάδου, τόσο σε επίπεδο εργασιακών δικαιωμάτων αλλά και συμπεριφορών που αντιμετωπίζουν. Σε αυτή τη βάση την Τρίτη 2/11 πραγματοποιήθηκε σύσκεψη του σχήματος μαζί με άλλες αριστερές δυνάμεις του ΣΜΤ για τη δημιουργία νέας αγωνιστικής και ριζοσπαστικής συλλογικότητας στο Σωματείο, που θα δώσουν τη μάχη μαζί στις επικείμενες εκλογές του Σωματείου.

Με κέρδη έκλεισε ο πολυήμερος αγώνας στην Καλλιθέα

Μπαράζ κινητοποιήσεων στους Δήμους

Του Θοδωρή Πατσατζή

Αναβρασμός και αγανάκτηση επικρατεί στους εργαζόμενους στην Τοπική Αυτοδιοίκηση. Μόνιμοι και συμβασιούχοι εργαζόμενοι έχουν βρεθεί αντιμέτωποι με την οικονομική δυσπραγία που προκαλούν οι νόμοι που ψήφισαν όλες οι κυβερνήσεις την τελευταία 15ετία στους Δήμους της χώρας. Οικονομική δυσπραγία που σε συνδυασμό με την πολιτική βούληση της συντριπτικής πλειοψηφίας δημάρχων και δημοτικών αρχών να υπηρετήσουν τις νεοφιλελεύθερες επιλογές των κυβερνήσεων εφαρμόζοντας τους νόμους αυτούς, έχουν αφήσει χωρίς τα απολύτως αυτονόητα δικαιώματα χιλιάδες εργαζόμενους.

Δεκάδες δημοτικές αρχές δεν έχουν προχωρήσει στην παροχή των Μέσων Ατομικής Προστασίας (ΜΑΠ) και του γάλακτος που δικαιούνται οι εργαζόμενοι σε πολλές υπηρεσίες των δήμων. Δεν τους ενδιαφέρουν καθόλου οι συνθήκες που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι που δουλεύουν καθημερινά στο δρόμο ανεξάρτητα από τις καιρικές συνθήκες για να μπορούν οι πόλεις και κάθε γειτονιά να διατηρείται καθαρή. Οι εργαζόμενοι που πολλές φορές έχουν πέσει θύματα ατυχημάτων και που είναι υποχρεωμένοι και πολύ περισσότερο μέσα στην πανδημία να βάζουν καθημερινά σε κίνδυνο την υγεία τους. Δεν είναι τυχαίο ότι πολλοί δήμοι δεν πραγματοποιούν τις προβλεπόμενες ιατρικές εξετάσεις που είναι υποχρεωτικό από τη Συλλογική Σύμβαση Εργασίας να γίνονται μία φορά το χρόνο.

Οι ίδιοι οι εργαζόμενοι σε πολλούς δήμους ήταν αυτοί που σήκωσαν το κεφάλι και κινητοποιήθηκαν. Από την Αγία Παρασκευή, το Βύρωνα και την Καλλιθέα, ως το δήμο Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη για τα ΜΑΠ. Αγώνες όμως γίνονται και για άλλους λόγους. Στη Ζάκυνθο έγινε πολυήμερη αποχή από την εργασία των εργαζομένων στο δήμο με αίτημα να αποσυρθούν από την κυκλοφορία τα επικίνδυνα απορριμματοφόρα που τους επιβάλει ο δήμος να χρησιμοποιούν και προκάλεσε σοβαρό τραυματισμό συναδέλφου τους. Στην Αγία Παρασκευή μετά τις κινητοποιήσεις για τα ΜΑΠ έχει ξεκινήσει αγώνας για να παραμείνουν στη

δουλειά οι συμβασιούχοι παιδικών σταθμών.

Κάθε αγώνας αφήνει παρακαταθήκη για τον επόμενο και το παράδειγμα του αγώνα για τα ΜΑΠ στο δήμο Καλλιθέας που έκλεισε με νίκη για τους εργαζόμενους είχε πάρει τη σκυτάλη από αντίστοιχο αγώνα για τις συμβασιούχες εργαζόμενες στους παιδικούς σταθμούς των δήμων. Η συνέχιση των κινητοποιήσεων αυτών μπορεί να δυναμώσει την πίεση στην ηγεσία της ΠΟΕ-ΟΤΑ που τον τελευταίο μήνα παρακολουθεί άπραγη τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων και δεν έχει βάλει σε προτεραιότητα την ανάγκη συντονισμού αυτών των αγώνων και την κήρυξη απεργίας στον κλάδο για όλους τους εργαζόμενους, μόνιμους και συμβασιούχους.

Η νίκη στην Καλλιθέα

Οι κινητοποιήσεις για τα ΜΑΠ στην Καλλιθέα ξεκίνησαν από το βράδυ της 21ης Οκτώβρη. Οι εργαζόμενοι σε καθαριότητα, πράσινο, οδοκαθαρισμό και τις άλλες υπηρεσίες απαίτησαν τη χρηματική καταβολή των ΜΑΠ του 2020 που δεν δόθηκαν ως όφειλε ο δήμος σε είδος και την καταβολή ως σήμερα των ΜΑΠ του 2021. Ο δήμαρχος τους είχε υποσχεθεί ότι θα καταβληθούν μέχρι το Σεπτέμβριο αλλά 20 μέρες μετά τίποτα δεν είχε πιστωθεί στους λογαριασμούς των εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι προχώρησαν σε αποχή από την εργασία τους και επανεξέταζαν τις εξελίξεις με σχεδόν καθημερινές Συνελεύσεις, ακόμη και τα Σαββατοκύριακα.

Επίσης έκαναν μια σειρά κινήσεις

που πίεσαν το δήμαρχο και οδήγησαν τελικά στη νίκη. Δεν κλείστηκαν στο δημαρχείο και τα αμαξοστάσια. Την τρίτη μέρα της αποχής βγήκαν στους δρόμους και ενημέρωσαν τους κατοίκους της Καλλιθέας για την κοροϊδία σε βάρος τους από τη δημοτική αρχή. Πολύ σημαντική πίεση ήταν και η συμμετοχή στην αποχή των καθαριστριών των σχολείων. Εκεί που γίνεται πολύ αυτονόητο στον καθένα γιατί πρέπει ειδικά μέσα στην πανδημία να χορηγούνται τα ΜΑΠ. Ακόμη και όταν ο δήμαρχος έκλεισε ραντεβού με το Δ.Σ. του Συλλόγου Εργαζομένων οι εργαζόμενοι πήγαν έξω από το δημαρχείο με πορεία δείχνοντας την αποφασιστικότητά τους και έβαλαν πανό με τα αιτήματά τους. Αντίστοιχα μαζική παρουσία είχαν και στο έκτακτο Δημοτικό Συμβούλιο την Παρασκευή 29 Οκτώβρη που συζητήθηκε το ζήτημα.

Όπως δήλωσε στην Εργατική Αριστερά η Ελένη Χριστοπούλου συμβασιούχος Covid-19, που εργάζεται όμως εδώ και πολλά χρόνια με συμβάσεις στο δήμο: «Η επιμονή στην πολυήμερη κινητοποίηση, η αποφασιστικότητα των εργαζομένων, οι συνεχείς δράσεις και η πολύπλευρη στήριξη του αγώνα μας από δημοτικές παρατάξεις και τον κόσμο ήταν αυτές που λύγισαν τα μπρος-πίσω του δημάρχου το τελευταίο δεκαήμερο. Η συνέλευσή μας την Κυριακή 31 Οκτώβρη αποφάσισε τη λήξη της αποχής μας από την εργασία μας καθώς δόθηκε η εντολή από τη δημοτική αρχή να πάρουμε ως το τέλος του 2021 τα χρήματα για τα ΜΑΠ που μας χρωστάγαν από τον Οκτώβρη του

2020 ως και του μεγαλύτερου ποσού από τα φετινά. Όσα δεν μπορέσουν να καλύψουν από το 2021 θα μας τα βάλουν τους πρώτους μήνες του 2022. Δέχθηκαν όσα προβλέπει ο νόμος για την προληπτική ιατρική. Επίσης αναγνώριση ότι υπάρχει χρέος για ΜΑΠ από προηγούμενα έτη κάτι που μπορεί να βοηθήσει στη δικαστική διεκδίκησή τους. Αναγκάστηκε να βγάλει ένα κονδύλι ώστε να αγοραστούμε ΜΑΠ που δεν υπήρχαν και να μπορέσουμε να δουλέψουμε ενώ θα μας καταβάλει και τα χρωστούμενα για τη μη απόδοση γάλακτος ως το τέλος του έτους».

Αγία Παρασκευή

Νέες μάχες για τους εργαζόμενους στο Δήμο της Αγίας Παρασκευής. Όπως δήλωσε στην εφημερίδα μας η Στέλλα Τζανίνη, πρόεδρος του Συλλόγου Εργαζομένων στην Αγία Παρασκευή: «Ο δήμαρχος για μια ακόμη φορά δεν θέλησε να στηρίξει τους εργαζόμενους του δήμου του. Αρνήθηκε να συνομιλογήσει στην αγωγή που έχουν καταθέσει συνάδελφοι – συμβασιούχοι εργαζόμενοι στους παιδικούς σταθμούς για την μετατροπή των συμβάσεων τους σε Αορίστου Χρόνου. Πρόκειται για εργαζόμενους που δουλεύουν 10 χρόνια με ανανεούμενες συμβάσεις στο Δήμο. Την Τετάρτη 3 Νοέμβρη θα παρέμβουμε στο δημοτικό συμβούλιο απαιτώντας να αλλάξει στάση ο δήμαρχος. Πιστεύουμε ότι με τη μαζική συμμετοχή μας στην κινητοποίηση και τη στήριξη όλων των δημοτικών παρατάξεων μπορούμε να τα καταφέρουμε».

Αυτοαξιολόγηση σχολικής μονάδας

Παρατεταμένος αγώνας διαρκείας

Του Νίκου Αναστασιάδη

Η μάχη ενάντια στην αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας και την κατηγοριοποίηση των σχολείων είναι ένα σημαντικό τμήμα της προσπάθειας να αναχαιτιστεί η νεοφιλελεύθερη επέλαση στην εκπαίδευση, μια μάχη για να σωθεί το σχολείο των φτωχών! Το σχολείο όπου κάθε παιδί μπορεί να σπουδάσει και να έχει σοβαρές ελπίδες για πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Η επιμονή του υπουργείου παιδείας και της κυβέρνησης να προωθήσει την ατζέντα της φάνηκε και από την προσφυγή για να κριθεί η απεργία αποχή παράνομη και καταχρηστική. Και βέβαια η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη τάχιστα έβγαλε τόσο την απεργία αποχή των Ομοσπονδιών παράνομη όσο και την αντίστοιχη της ΑΔΕΔΥ για τους εκπαιδευτικούς, παράνομη και καταχρηστική. Άλλωστε ο νόμος Χατζηδάκη έδινε τα απαραίτητα «νομικά» επιχειρήματα! Μέχρι εδώ όλα αυτά ήταν αναμενόμενα.

ΟΛΜΕ: Η μάχη που δε δόθηκε

Κρίσιμη ήταν και η αποφασιστικότητα της βάσης των εκπαιδευτικών. Ειδικότερα, αν μιλήσουμε για τους καθηγητές, μετά την πρωτοφανή συμμετοχή τους στην 24ωρη απεργία και τις συγκεντρώσεις της 11 Οκτώβρη, προσήλθαν στις γενικές συνελεύσεις των ΕΛΜΕ ενόψει της συνέλευσης προέδρων και με μεγάλα ποσοστά αποφάσισαν τη συνέχιση της απεργίας

ας αποχής με κάθε απαραίτητο τρόπο. Δυστυχώς όμως άλλες ήταν οι σκέψεις των παρατάξεων που πλειοψηφούν στο ΔΣ της ΟΛΜΕ. Παρότι οι συνελεύσεις, σε ποσοστό που εξασφάλιζε τη συνέχιση της απεργίας αποχής, αποφάσισαν την επαναπροκήρυξη της, μια που τα δικαστήρια την έβγαλαν παράνομη και όχι καταχρηστική και υπήρχε αυτή η δυνατότητα, η συνέλευση των προέδρων των ΕΛΜΕ δεν έδωσε την απαραίτητη εντολή. Για να εξασφαλιστεί αυτό το αποτέλεσμα, χρειάστηκε ένα συνδικαλιστικό πραξικόπημα, μια που 8 πρόεδροι ΕΛΜΕ ψήφισαν, όχι με βάση την απόφαση της γενικής τους συνέλευσης την οποία είχαν υποχρέωση να μεταφέρουν, αλλά λευκό. Η απαραίτητη πλειοψηφία δε σχηματίστηκε και η επαναπροκήρυξη έπεσε στο κενό. Η στάση των ΔΑΚΕ και ΠΕΚ ήταν αναμενόμενη. Αυτό όμως που καθόρισε το αποτέλεσμα ήταν η αλλαγή στάσης των ΣΥΝΕΚ, που προτίμησαν ως ΣΥΡΙΖΑ να δώσουν διαπιστευτήρια κυβερνησιμότητας από το να στηρίξουν με κάθε τρόπο τον αγώνα του κλάδου τους. Είναι προφανές ότι η ταμπέλα της «ανεξαρτησίας» που επιδεικνύουν συχνά πυκνά οι παρατάξεις των κομμάτων που είτε κατέχουν είτε επιθυμούν την κυβέρνηση, είναι ψεύτικη.

Παρά την στάση της πλειοψηφίας της ΟΛΜΕ και των δυσκολιών που αντιμετωπίζει ο αγώνας, αυτός θα βρει τρόπους να συνεχιστεί. Ο συντονισμός ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ είναι μια προσπάθεια να κρατηθεί η φλόγα αναμμένη μέσω της κάλυψης που μπορούν να προσφέρουν τα πρωτοβάθμια σωματεία όπου οι συσχετισμοί στα δ.σ. είναι ευνοϊκοί.

Οι συνάδελφοι και οι συναδέλφισσες ακόμα και όταν εντέλλονται να μπουν σε ομάδες από διευθυντές και διευθύντριες, ή υπαναχωρούν μπροστά στην έλλειψη συνδικαλιστικής κάλυψης, συμμετέχουν σε μια αξιολόγηση για την οποία δεν έχουν πειστεί. Μια κυβέρνηση που επιλέγει, μέσα μάλιστα στην πανδημία, να αποδομήσει το δημόσιο σχολείο και να εμποδίσει την πρόσβαση στην εκπαίδευση στα παιδιά των λαϊκών τάξεων χρησιμοποιώντας εκφοβισμό και τρομοκρατία, δεν επιχειρεί να πείσει. Την ώρα που υπάρχουν χιλιάδες κενά εκπαιδευτικών, που το υπουργείο αντιμετωπίζει τους μαθητές ως κόστος και προχωρά σε συγχωνεύσεις τμημάτων, που τα τμήματα κλείνουν αν αρρωστήσει το 50%+1 των παιδιών, και τα μέτρα ενάντια στην πανδημία στα σχολεία είναι τελείως ανεπαρκή, ο ισχυρισμός ότι η κυβέρνηση θέλει να βελτιώσει το σχολείο φαντάζει γελοίος. Με μια ηγεσία

που θα στέκονταν στο ύψος των περιστάσεων, η κυβερνητική απόπειρα δεν θα είχε καμιά τύχη. Μια τέτοια ηγεσία θα συγκροτούσε ένα μπλοκ αγώνα εκπαιδευτικών, μαθητών, γονέων που θα έδινε τη χαριστική βολή στη νεοφιλελεύθερη αντικειμενική ατζέντα της κυβέρνησης. Και ενόψει του επερχόμενου συνεδρίου της ΟΛΜΕ πρέπει να ανοίξει και αυτή η συζήτηση. Σε μια περίοδο όπου αγώνες όπως των εργαζομένων της e-food, ή της Cosco αποτελούν το προανάκρουσμα μιας διαφανόμενης περιόδου νέας εργατικής μαχητικότητας, ο αγώνας των εκπαιδευτικών απέχει από το να θεωρείται τελειωμένη υπόθεση. Η μάχη για την υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου θα έχει πολλά επεισόδια. Κάθε πισωγύρισμα ξεκαθαρίζει στον κλάδο τις πολιτικές γραμμές που συγκρούονται, κάθε ήττα μπορεί να οδηγήσει την επόμενη μάχη στη νίκη. Αρκεί, να βγάλουμε τα αναγκαία συμπεράσματα!

νέα από τις σχολές

επιμέλεια: Βασίλης Λίτος

ΑΠΘ

Μετά από σχεδόν 2 χρόνια ηλεκτρονικών μαθημάτων, το ΑΠΘ άνοιξε χωρίς καμία ουσιαστική μέριμνα για τη δημόσια υγεία. Αντίστοιχα και στη Νομική το άνοιγμα έγινε χωρίς κανένα υγειονομικό μέτρο εκτός από την επίδειξη υγειονομικών εγγράφων στην είσοδο. Το «μέτρο» αυτό, φυσικά, όχι μόνο δεν αποτρέπει τη διασπορά του ιού αλλά δημιουργεί μια τεράστια ουρά, στην οποία οι φοιτητές/τριες αναγκάζονται να περιμένουν έως και 40 λεπτά τις ώρες αιχμής. Αντίστοιχος είναι και ο συνωστισμός στις αίθουσες, με φοιτητές/τριες να παρακολουθούν, συχνά, από το πάτωμα. Σε διαμαρτυρία που οργανώθηκε

από τον ΦΣ Νομικής, η απάντηση της κοσμητείας ήταν ότι η κατάσταση που περιγράφουμε είναι φανταστική και πως έχουν ληφθεί όλα τα απαραίτητα μέτρα για την προστασία της υγείας μας.

Στη Γενική Συνέλευση που καλέστηκε με αφορμή τις απαράδεκτες συνθήκες ανοίγματος, μαζεύτηκε μεγάλος αριθμός ατόμων. Αν και δεν συγκεντρώθηκε η απαραίτητη απαρτία, ήταν αρκετά ελπιδοφόρα αυτή η προσπάθεια σε μια σχολή με ανύπαρκτο -για χρόνια- κινηματικό παρελθόν.

ΕΜΜΕ

Ο φοιτητικός κόσμος κάνει τα βήματα για τις πρώτες γενικές συνελεύσεις

και συζητήσεις μετά το άνοιγμα των σχολών. Στη σχολή Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης την περασμένη βδομάδα πραγματοποιήθηκε μία κουβέντα μεταξύ ενός μικρού μέρους του φοιτητικού συλλόγου, που ενημερώθηκε έγκαιρα, σχετικά με προβλήματα της σχολής. Ορισμένα από αυτά είναι η παύση της λειτουργίας ραδιοφωνικού και τηλεοπτικού σταθμού του τμήματος, λόγω υποχρηματοδότησης, αλλά και το σημαντικό ζήτημα των σεξουαλικών παρενοχλήσεων από καθηγητή (υπεύθυνου μάλιστα του ραδιοφωνικού σταθμού) αλλά και η συγκάλυψη του από το καθηγητικό προσωπικό.

ΠΑΔΑ

Τα παλιά προβλήματα συνεχίζουν να υπάρχουν, καθώς τα συγχωνευμένα τμήματα και όχι μόνο, είναι πολυάριθμα και πάρα πολλοί φοιτητές μένουν εκτός εργαστηριακών μαθημάτων, αφού το ΠαΔΑ δεν διαθέτει τις κατάλληλες εγκαταστάσεις, ούτε το ανάλογο προσωπικό. Λεφτά υπάρχουν μόνο για εξοπλισμούς και αστυνομία και όχι για το δημόσιο πανεπιστήμιο. Άρα για ακόμη μια χρονιά, βλέπουμε έλλειψη καθηγητών, λιγότερα τμήματα εργαστηρίων από όσα χωράμε οι φοιτητές/τριες, τα οποία σε καιρό πανδημίας, θέτουν μέχρι και την υγεία μας σε κίνδυνο.

Η μάχη για το περιβάλλον είναι μάχη ενάντια στις κυβερνήσεις και τις εταιρείες

COP26: ακόμα ένα βήμα πιο κοντά στην καταστροφή

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Από τις 31 Οκτώβρη ως τις 12 Νοέμβρη διεξάγεται στη Γλασκώβη η 26η διεθνής διάσκεψη του ΟΗΕ, η COP26. Κεντρικό της σλόγκαν είναι «Να ενώσουμε τον κόσμο για να αντιμετωπίσουμε την κλιματική αλλαγή».

Τα χρόνια από το 2015 (όταν υπήρξε η δήθεν «δέσμευση» των παγκόσμιων ηγετών για το κλίμα) ως το 2021 είναι τα επτά θερμότερα χρόνια που έχουν καταγραφεί από τότε που ξεκίνησαν να υπάρχουν αρχεία, ανακοίνωσε ο Παγκόσμιος Οργανισμός Μετεωρολογίας (WMO) με την έναρξη της COP26, προειδοποιώντας ότι ο πλανήτης οδεύει προς «αχαρτογράφητα νερά».

Ο κόσμος της συναίνεσης και της καταστροφής...

Μόλις λίγες μέρες πριν την COP26 διεξήχθη η συνάντηση κορυφής των G20 με κεντρικό θέμα την κλιματική αλλαγή. Ούτε εκεί φάνηκε να υπάρχει πρόθεση για οποιαδήποτε συμφωνία, αφού μόνο οι 14 από τις πιο αναπτυγμένες βιομηχανικές οικονομίες «δεσμεύτηκαν» σε κάποια ελάχιστα, και πάλι καθείς με τον τρόπο του. Ρωσία, Κίνα και Ινδία αποφεύγουν συστηματικά να κάνουν κάτι ενώ ρίχνουν τις ευθύνες στα πλουσιότερα κράτη. Την ίδια στιγμή, οι ΗΠΑ και η ΕΕ επικρίνουν τους πρώτους για τη μη επίτευξη συμφωνίας με σαφείς δεσμεύσεις στο τέλος της συνάντησης. Η κλιματική αλλαγή και το περιβάλλον γίνονται άλλο ένα πεδίο ανταγωνισμού των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, οι οποίες δεν έχουν πρόβλημα να ξεδεύουν υπέρογκα ποσά για να αγοράζουν όπλα, φρεγάτες και πυραύλους αλλά δεν μπορούν να συμφωνήσουν ούτε σε ένα πρόγραμμα γενναίας χρηματοδότησης ενός πράσινου ταμείου για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής.

Ο γενικός γραμματέας του ΟΗΕ Αντόνιο Γκουτιέρρες, στο άνοιγμα των εργασιών της COP26, έκανε έκκληση στους παγκόσμιους ηγέτες «να σωθεί η ανθρωπότητα», αναφέροντας σε δραματικό τόνο ότι «σκάβουμε τους λάκκους μας». Κούφια λόγια και δραματικοί τόνοι για να γεμίσουν τίτλοι

άρθρων και ρεπορτάζ και τίποτα παραπάνω. Το δικό τους ενδιαφέρον έχουν και οι συμμετοχές αλλά κυρίως οι απουσίες: η Ρωσία δεν παρευρίσκεται αλλά ο Πούτιν στέλνει μαγνητοσκοπημένο μήνυμα, η Κίνα απουσιάζει και στέλνει γραπτό μήνυμα στη διάσκεψη, η Τουρκία επίσης απούσα όπως και η Βραζιλία του ακροδεξιού αρνητή της κλιματικής αλλαγής Μπολσονάρου. Στη διάσκεψη συμμετέχουν και παγκόσμιοι επιχειρηματικοί κολοσσοί όπως η Apple, η οποία καλεί και αυτή στην υιοθέτηση δραστικών μέτρων για το σταμάτημα της υπερθέρμανσης του πλανήτη ενώ διακηρύσσει τις «πράσινες» πρακτικές της. Βγαίνουν οι λύκοι να φυλάξουν τα πρόβατα...

Στη σύνοδο μίλησε και ο πρωθυπουργός Μητσοτάκης, αναφερόμενος σε γενικόλογες περί σχεδίου «πράσινης μετάβασης»: αποδέσμευση από τα ορυκτά καύσιμα, νησιά 100% πράσινοι προορισμοί, προστασία δασικών εκτάσεων και απαγόρευση αλιείας στο 10% της έκτασης των ελληνικών θαλασσών. Βέβαια, για τις καταστροφικές πυρκαγιές του καλοκαιριού έφταιγε η κλιματική κρίση ενώ εξήρε το έργο της κυβέρνησης του για τη δημιουργία Υπουργείου Κλιματικής Κρίσης. Προφανώς για τον Μητσοτάκη, η ενεργειακή κρίση, η ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ και η αδυναμία του ενός τρίτου των νοικοκυριών να πληρώσουν τους λογαριασμούς του ρεύματος είναι άσχετα θέματα με την κλιματική κρίση και σίγουρα δεν ταιριάζουν με το «πράσινο» αφήγημά του. Ούτε ότι έχει ξεδύσει δισεκατομμύρια ευρώ για αγορά πολεμικών εξοπλισμών αλλά όχι για πυροπροστασία.

Το πραγματικά δραματικό είναι η αδυναμία και κυρίως η απροθυμία των καπιταλιστών να αναλάβουν δράση. Για άλλη μια φορά, η παγκόσμια ηγεσία μετράει άλλη μία ήττα, άλλη μία χαμένη ευκαιρία. Και είναι αλήθεια πως δεν υπάρχουν πολλές ευκαιρίες να μπει στοπ στην καταστροφή του περιβάλλοντος, εάν δεν είναι ήδη αρκετά αργά. Δε θα μπορούσε να είναι αλλιώς, όσο αυτός ο «διάλογος» διεξάγεται εντός των ορίων και του πλαισίου του παγκόσμιου καπιταλισμού.

Οι διασκέψεις του ΟΗΕ για το κλίμα έχουν καταλήξει να είναι ένα κα-

κοστημένο blame game στα πλαίσια του οικονομικού ανταγωνισμού και της αγοράς. Οι καπιταλιστές του Βορρά και της Δύσης ρίχνουν τις ευθύνες στις πιο φτωχές χώρες του κόσμου. Και οι όποιες ελάχιστες δεσμεύσεις τους είναι πάντα με το βλέμμα στραμμένο στην ικανοποίηση της καπιταλιστικής κερδοφορίας. Οι στόχοι της συμφωνίας του Παρισιού το 2015 για μείωση των εκπομπών CO₂ κατά 45% μέχρι το

Ο μόνος τρόπος να σωθεί το περιβάλλον είναι μέσα από τη συνάντηση όλων των διαφορετικών αγώνων και κινημάτων ενάντια στο σύστημα του κέρδους

2030 (σε 9 χρόνια!) έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τις προβλέψεις με βάση τις πολιτικές που έχουν στην πράξη υιοθετηθεί και οι οποίες λένε ότι οι εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου θα έχουν αυξηθεί μέχρι τότε κατά 16%. Ολοταχώς στο δρόμο της καταστροφής χωρίς επιστροφή με ευθύνη των παγκόσμιων καπιταλιστικών οργανισμών, των κυβερνήσεων και της αγοράς.

...και ο κόσμος των κινημάτων και της αντίστασης

Οι COP αποδεικνύουν για άλλη μια φορά ότι είναι άχρηστες ως προς τον στόχο της αποφυγής της αύξησης της θερμοκρασίας του πλανήτη. Αντίθετα, λειτουργούν ως φύλο συκής και ως μηχανισμός «greenwashing» για αυτούς που καταστρέφουν το περιβάλλον. Ο μόνος τρόπος να μπορούσαν να επιτευχθούν οι στόχοι της συμφωνίας του Παρισιού θα ήταν να πληγεί και να καταστραφεί η παγκόσμια αγορά ορυκτών καυσίμων, να μειωθεί ο άκρατος παραγωγισμός και να προσανατολιστεί η παραγωγή στην κάλυψη των πραγματικών κοινωνικών αναγκών (και όχι στην κερδοφορία της αγοράς) με ταυτόχρονη

προστασία των πολύτιμων φυσικών πόρων. Και αυτό δεν μπορεί να το κάνει καμία COP αλλά είναι υπόθεση διεκδίκησης των κινημάτων, των αγώνων, των ίδιων των εργαζομένων.

Αυτές τις μέρες στη Γλασκώβη βρίσκονται εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές – όχι μόνο από το νησί- που απαιτούν εδώ και τώρα κλιματική δικαιοσύνη ενάντια στις κυβερνήσεις και την αγορά. Το γεγονός ότι σωματεία και συνδικάτα οργανώνουν απεργιακές κινητοποιήσεις κατά τη διάρκεια της COP26 (αξιοποιώντας τα «φώτα της δημοσιότητας», αλλά και τη δυνατότητα να «διαταράξουν την κανονικότητα» της πόλης καθώς θα συναντιούνται οι παγκόσμιες ηγεσίες), δίνει μια μεγάλη ευκαιρία να συναντηθούν οι απεργοί με τους ακτιβιστές και τις ακτιβίστριες των περιβαλλοντικών κινημάτων που συρρέουν στη Γλασκώβη. Αν επιτευχθεί μια συνειδητή συμπόρευση εργατικών συνδικάτων, περιβαλλοντικών κινημάτων, νεολαίας και ακτιβιστών, θα είναι το πιο ελπιδοφόρο μήνυμα που έρχεται από το «νησί».

Στα χείλια όλων των διαδηλωτών είναι το σύνθημα «system change, not climate change», που αποδεικνύει μία πλατιά και μαζική συνειδητοποίηση ότι μόνο μία ριζοσπαστική αλλαγή μπορεί πραγματικά να σώσει τον πλανήτη και τους ανθρώπους που ζουν σε αυτόν. Μόνο μία αντικαπιταλιστική εναλλακτική είναι εφικτή και αυτή αποκτάει όλο και περισσότερο χώρο ανάμεσα στους εργαζόμενους και τη νεολαία σε όλο τον κόσμο. Δεν είναι μόνο η Γλασκώβη, αλλά σε όλες τις μεγάλες πόλεις σε όλο τον κόσμο προγραμματίζονται διαμαρτυρίες, συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις. Αντίστοιχη συγκέντρωση θα γίνει και στην Αθήνα το Σάββατο 6 Νοέμβρη, στο Σύνταγμα στις 2μμ.

Όσο και αν φαίνεται δύσκολο ή μακρινό, ο μόνος τρόπος να σωθεί το περιβάλλον είναι μέσα από τη μαζική κινητοποίηση, μέσα από τη συνάντηση όλων των διαφορετικών αγώνων και κινημάτων ενάντια στο σύστημα του κέρδους και του ανταγωνισμού που απειλεί τις ζωές μας. Για να διεκδικήσουμε μία εναλλακτική οικολογική και αντικαπιταλιστική.

Αρκετά με τα μπλαμπλά! Μόνο ο αγώνας μετράει!

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Του Ντάνιελ Τανούρο*

Οπως το είπε πολύ σωστά η Γκρέτα Θάνμπεργκ, «η κλιματική και οικονομική κρίση απλώς δεν μπορεί πλέον να λυθεί στο πλαίσιο των σημερινών πολιτικών και οικονομικών συστημάτων. Δεν είναι γνώμη αυτό. Είναι ζήτημα απλών μαθηματικών». Καθώς η COP26 μένει «μέσα στο πλαίσιο των σημερινών πολιτικών και οικονομικών συστημάτων», η πρόγνωση δεν είναι δύσκολη: όπως δεν το κατάφεραν οι προηγούμενες, έτσι και η συνάντηση της Γλασκόβης δεν θα σταματήσει την καταστροφή.

Αύξηση των ανανεώσιμων... και των εκπομπών

Σε αυτή τη ριζοσπαστική άποψη, προσάπτεται συχνά ότι η προώθηση των ανανεώσιμων θα μπορούσε να προσφέρει μια διέξοδο στην κρίση. Στα τελευταία είκοσι χρόνια, το μερίδιο των ανανεώσιμων στο παγκόσμιο ενεργειακό μείγμα αυξήθηκε κατά 13,2% ετησίως. [...] Σύμφωνα με τη Διεθνή Οργάνωση Ενέργειας (International Energy Agency -IEA), κατά την επόμενη δεκαετία, πάνω από το 80% των επενδύσεων στον ηλεκτρικό τομέα θα γίνονται στα ανανεώσιμα. Αλλά αυτό καθόλου δεν σημαίνει πως «έχει ήδη ξεκινήσει η παγκόσμια διαδικασία εγκατάλειψης των ορυκτών καυσίμων», όπως το έγραφε πρόσφατα η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Η ανακοίνωση αυτή αποτελεί μάλιστα πολύ χονδροειδές ψέμα. Σε δέκα χρόνια, το μερίδιο των ορυκτών στο παγκόσμιο ενεργειακό μείγμα δεν κατέγραψε παρά μια αμυδρή υποχώρηση -πέρασε από το 80,3% το 2009 στο 80,3% το 2019. Σε είκοσι χρόνια, μόνο το μερίδιο του άνθρακα υποχώρησε και αυτό πολύ ελαφρά (κατά μέσον όρο -0,3% ετησίως). Το μερίδιο του φυσικού αερίου αυξήθηκε κατά 2,6% και του πετρελαίου κατά 1,5% (από το 2014 ως το 2019). Δεν υπάρχει ούτε η σκιά μιας αρχής ξεκινήματος μιας «διαδικασία εγκατάλειψης των ορυκτών καυσίμων»! Νά γιατί οι παγκόσμιες εκπομπές CO₂ συνεχίζουν να αυξάνουν ακάθεκτα.

Πώς γίνεται και υπάρχουν ταυτόχρονα και ανανεώσιμες και αύξηση των εκπομπών από τα ορυκτά; Ο λόγος είναι πως οι ανανεώσιμες δεν αντικαθιστούν τα ορυκτά: απλώς καλύπτουν ένα αυξανόμενο τμήμα της

παγκόσμιας ενεργειακής κατανάλωσης. Η τελευταία συνεχίζει να διογκώνεται στους ρυθμούς της συσσώρευσης του κεφαλαίου (η αυξανόμενη ψηφιοποίηση και η συνθετοποίηση των διεθνών αλυσίδων αξίας είναι, ιδιαίτερα, δύο πολύ ενεργοβόρες δυναμικές). Η αστική κλιματική πολιτική είναι επομένως διπρόσωπη, όπως ο Ιανός. Από τη μια μεριά, οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις συναγωνίζονται στις ωραίες διακηρύξεις για την «ενεργειακή μετάβαση» και την «ουδετερότητα άνθρακα με επιστημονική επίβλεψη». Από την άλλη, όμως, οι δεσμεύσεις τους έχουν ως στόχο να ευνοήσουν τις δικές τους επιχειρήσεις να ορμήσουν στην αγορά πράσινων τεχνολογιών για να σωθεί το κλίμα. Αυτός είναι και ο λόγος που οι ίδιες αυτές κυβερνήσεις πατάνε φρένο στη «μετάβαση» κάθε φορά που η διατήρηση της αύξησης του ΑΕΠ το απαιτεί. Ο νόμος του κέρδους περνάει πάνω από τους νόμους της «καλύτερης επιστήμης», της φυσικής. Αυτό είναι που έδειξαν και όλες οι εντάσεις για την ενεργειακή τροφοδοσία της Κίνας.

.... καίγονται ορυκτά στο όνομα της «οικολογικής μετάβασης»!

Οι εντάσεις στην αγορά ενέργειας δείχνουν με σαφήνεια τις άλυτες αντιφάσεις της «ενεργειακής μετάβασης» με καπιταλιστική σάλτσα. Η Κίνα είναι ο κύριος παραγωγός στον κόσμο φωτοβολταϊκών πανό (που κατά μεγάλο τμήμα παράγονται στο Ξινζιάνγκ, με εξαναστασιακή εργασία). Επίσης είναι ο κύριος παραγωγός αυτών των «σπάνιων γαιών» που η εκμετάλλευσή τους

απαιτούν τεράστιες ποσότητες ενέργειας και που είναι τόσο απαραίτητες για πολλές πράσινες τεχνολογίες... Τη στιγμή που η ανθρωπότητα βρίσκεται στο χείλος του κλιματικού γκρεμού, η καπιταλιστική λογική του κέρδους καταλήγει, έτσι, στην εξής προφανή παράνοια: πρέπει να κάψουμε κάρβουνο, αυξάνοντας έτσι τις εκπομπές CO₂..., για να κρατήσουμε τα κέρδη... από τα οποία εξαρτάται η μετάβαση προς τις ανανεώσιμες!

Ήδη από τώρα, μια έκθεση του ΟΗΕ υπογραμμίζει πως δεκαπέντε χώρες (μεταξύ τους και οι ΗΠΑ, η Νορβηγία και η Ρωσία) σχεδιάζουν για μετά το 2030 παραγωγή ορυκτών καυσίμων υπερδιπλάσια του επιπέδου που θα ήταν συμβατό με τη συμφωνία του Παρισιού! Συνολικά, το 2030, το όριο αυτό θα ξεπερνιόταν κατά 240% στο κάρβουνο, κατά 57% στο πετρέλαιο και κατά 71% στο αέριο!

Η διαρθρωτική πρόκληση είναι η εξής: Δεν υπάρχουν πλέον περιθώρια για ελιγμούς, οι εκπομπές πρέπει να μειωθούν αμέσως, και ριζοσπαστικά. Κατά συνέπεια, δεν αρκεί να λέγεται αφηρημένα ότι οι ανανεώσιμες θα μπορούσαν να αντικαταστήσουν τα ορυκτά. Πρέπει να ειπωθεί συγκεκριμένα πως θα αντισταθμιστεί η αύξηση εκπομπών που πηγάζει από το ότι πρέπει να χρησιμοποιηθούν ορυκτά καύσιμα για να κατασκευαστούν οι μετατροπείς των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας. Τεχνικά, η πρόκληση αυτή δεν μπορεί να απαντηθεί παρά μόνο με τη μείωση της παραγωγής και των μεταφορών παγκοσμίως. Κοινωνικά, η τεχνική αυτή λύση, με τη σειρά της, δεν μπορεί γίνει παρά μόνο με το μοιραστέι μαζικά η αναγκαία εργασία, ο

χρόνος και ο πλούτος.

Η ελπίδα είναι στους αγώνες

Οι στρατηγικές αυτές επιπτώσεις δεν σημαίνουν ότι μπορούμε να αρκεστούμε να φωνάζουμε «μια μόνο λύση: επανάσταση». Σημαίνουν, όμως, ότι δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από φιλελεύθερες κυβερνήσεις, από τις COP τους, από το σύστημά τους και από τους «νόμους» τους. Πάνε πάνω από τριάντα χρόνια που οι αρμόδιοι διατείνονται ότι έχουν καταλάβει την οικολογική απειλή, και όμως δεν έχουν κάνει σχεδόν τίποτα. Ή μάλλον ναι, έχουν κάνει πολλά: η πολιτική τους της λιτότητας, των ιδιωτικοποιήσεων, της απορρύθμισης, της βοήθειας στη μεγιστοποίηση των κερδών των πολυεθνικών και της στήριξης του agrobusiness έχουν φθείρει συνειδήσεις, έχουν υποσκάψει την αλληλεγγύη, έχουν οδηγήσει σε κατάρρευση της βιοποικιλότητας και σε παραμόρφωση των οικοσυστημάτων, ενώ ταυτόχρονα μας σπρώχνουν και στο χείλος της κλιματικής αβύσσου. Όλοι αυτοί οι πολιτικοί δεν είναι τίποτε άλλο από διαχειριστές στην υπηρεσία της θανατερής λογικής του κεφαλαίου. Είναι μάταιο να ελπίζουμε να τους πείσουμε για άλλη πολιτική: το μόνο που θα μπορούσαν να κάνουν, στην καλύτερη περίπτωση, είναι να υποχωρήσουν απέναντι σε συσχετισμό δύναμης. Ας οικοδομήσουμε αυτό το συσχετισμό δυνάμεων!

*Το κείμενο γράφτηκε για τον ιστότοπο της 4ης Διεθνούς και μεταφράστηκε από το περιοδικό «Τέσσερα» (tpt4.org). Ολόκληρο έχει αναδημοσιευτεί και στο Rproject.gr

ΚΟΚΤΟΝΙΕΣ να γίνει αγώνας

κού πλαισίου, παρά την κοινωνική της σημασία, δεν πρόκειται να εξελίξει το φαινόμενο όσο συντηρούνται οι υλικοί όροι της καταπίεσης και της ανισότητας. Είναι το ίδιο το σύστημα που μεταχειρίζεται τις γυναίκες ως μηχανές κοινωνικής και βιολογικής αναπαραγωγής μέσα στην οικογένεια, ως αναλώσιμο, φθινό δυναμικό στην εργασία και για να νομιμοποιήσει την πολλαπλή αυτή εκμετάλλευση συγκροτεί το σεξισμό ως κυρίαρχη ιδεολογία μέσα στην κοινωνία. Ο αγώνας, λοιπόν, ενάντια στην αντικειμενοποίηση και την κακοποίηση των σωμάτων μας είναι αγώνας για την κατάκτηση των υλικών όρων της ύπαρξης μας, που το σύστημα μας στερεί.

Η οικονομική ανισότητα, η απλήρωτη εργασία στο σπίτι, η γυναικεία ανεργία και ελαστική εργασία συντηρούν την οικονομική εξάρτηση από το σύντροφο και την παραμονή σε κακοποιητικές σχέσεις. Δεν είναι «ατομική ευθύνη» των γυναικών να σπάσουν τα δεσμά της βίας και της καταπίεσης. Είναι ευθύνη του κράτους να διαμορφώσει δομές που θα παρέχουν ψυχοκοινωνική και νομική στήριξη, φιλοξενία σε ασφαλείς και αξιοπρεπείς συνθήκες για τις επιζώσες. Είναι ευθύνη του κράτους να αναλάβει τα βάρη της οικογενειακής ζωής μέσα από τις κατάλληλες υπηρεσίες (δημόσιοι παιδικοί σταθμοί και κέντρα δημιουργικής απασχόλησης, γηροκομεία, κ.ό.κ.) και

να παράσχει οικονομική στήριξη, ώστε οι κακοποιημένες γυναίκες να σταθούν στα πόδια τους.

Για μία δυναμική απάντηση στις 25 Νοέμβρη

Είναι ανάγκη η συσσωρευμένη οργή όλου του προηγούμενου διαστήματος να εκφραστεί ως αγωνιστική διεκδίκηση στο δρόμο. Η εμπειρία των προηγούμενων χρόνων έχει αναδείξει την 25η Νοέμβρη σε ημέρα αυξημένης ορατότητας και δυναμικής κινητοποίησης για το παγκόσμιο φεμινιστικό κίνημα. Έπειτα από μήνες εγκλεισμού και αόρατης καταπίεσης αξίζει να διεκδικήσουμε τη μαζική παρουσία μας στο δημόσιο χώρο, να βροντοφωνάσουμε τα αιτήματά μας, να καταγγείλουμε τις πολιτικές του θεσμικού σεξισμού που αντιμετωπίζουν τις ζωές μας ως αναλώσιμες και μας καταδικάζουν στη βία, τη φτώχεια, την εξάρτηση, το θάνατο.

Ως Συνέλευση 8Μ οργανώνουμε τη δράση μας για τις 25 Νοέμβρη μέσα από θεματικά υλικά, εξωστρεφείς παρεμβάσεις και ακτιβισμούς με κέντρο το ζήτημα των γυναικοκτονιών και βασικά αιτήματα την νομική αναγνώριση του όρου και τη δημιουργία δημόσιων, δωρεάν και προσβάσιμων δομών στήριξης και κέντρων φιλοξενίας των θυμάτων έμφυλης βίας. Διεκδικούμε οικονομική στήριξη των κακοποιημένων

γυναικών από το κράτος για τον τερματισμό της οικονομικής ομηρίας από τον κακοποιητή, καθώς και δωρεάν νομική βοήθεια για χαμηλόμισθες, άνεργες, μετανάστριες, άστεγες, κ.ά. Απαιτούμε την ένταξη της σεξουαλικής αγωγής στα σχολικά προγράμματα και το διορισμό ψυχολόγων και κοινωνικών λειτουργών σε σχολεία, σχολές και μαζικούς χώρους εργασίας. Παράλληλα, προετοιμάζουμε μία μακράς πνοής δουλειά που θέλουμε να ξεκινήσει στα σωματεία, για τη συγκρότηση επιτροπών ισότητας, στις οποίες θα μπορούν να καταφεύγουν οι εργαζόμενες όταν βιώνουν κάποια διάκριση, κακοποιητική συμπεριφορά ή οποιαδήποτε μορφή καθημερινού σεξισμού.

Πρώτος σταθμός, λοιπόν, προς τον οποίο κατευθύνεται η πολύμορφη καμπάνια που περιγράφηκε είναι η πορεία της 25ης Νοέμβρη, που θέλουμε να αποτελέσει μία πρώτη δυναμική απάντηση στη συστημική βία, την κυβερνητική υποκρισία, την εκμηδένιση των ζώων μας και να ανοίξει το δρόμο για μία ακόμη ηχηρότερη απάντηση στις 8 Μάρτη. Στις 25 Νοέμβρη, οι δυνάμεις του κινήματος – φεμινιστικές συλλογικότητες, σωματεία, πολιτικές οργανώσεις, δημοτικά σχήματα, φοιτητικοί σύλλογοι, κ.λ.π.- χρειάζεται να βρεθούν μαζί στο δρόμο ενάντια στο σύστημα του κέρδους που γεννάει φτώχεια, βία, σεξισμό.

ΙΚάτων στην αντιμετώπιση παρενόχλησης και βίας

γανωθούν και για το θέμα της σεξουαλικής παρενόχλησης στους εργασιακούς χώρους. Παράλληλα, μέσα από τη μελέτη των καταστατικών και εσωτερικών κανονισμών σωματείων και πειθαρχικών συμβουλίων που έδρασαν όπως το ΣΕΗ, αλλά και επιστημονικών φορέων (πχ εργαστήριο σπουδών φύλου στο Πάντειο Πανεπιστήμιο), μπορούμε να καταλήξουμε σε ένα «υπόδειγμα» που θα μπορεί να προταθεί στα πρωτοβάθμια σωματεία εργαζομένων και φοιτητικούς συλλόγους.

Την ίδια στιγμή, η διοργάνωση «αντι-σεξιστικών σεμιναρίων» - εκδηλώσεων - συζητήσεων σε χώρους δουλειάς, σωματεία και σχολές, μπορούν να μας δώ-

σουν ιδέες για την δική μας πρόταση για επιτροπές και πειθαρχικά όργανα στα σωματεία και στους φοιτητικούς συλλόγους. Η διοργάνωση θα μπορούσε να είναι σε συνεργασία με καθηγήτριες που έχουν γνώση και εμπειρία, ακόμη και ομιλητές που έχουν την εμπειρία άλλων προσεγγίσεων. Παρά το γεγονός ότι πιθανότατα έχουν λόγο επιστημονικό ή και γραφειοκρατική προσέγγιση, από την εμπειρία προκύπτει ότι μπορεί να είναι ιδιαίτερα χρήσιμες (πχ σεμινάριο της ΕΕ για την κακοποίηση στους χώρους δουλειάς). Είναι σημαντικό ο φορέας της διοργάνωσης να εντάσσει στις προτεραιότητες του τέτοιας θεματολογίας εκδηλώσεις και να δίνει τον τόνο.

Στην προσπάθεια της ορατότητας μπορεί να συμβάλει η Γραμματεία Ισότητας της ΑΔΕΔΥ, μέσω του Πολυκέντρου της ΑΔΕΔΥ ή/και του ΙΝΕ της ΓΣΕΕ, με την εκπόνηση σχετικών μελετών που να επιχειρούν να φωτίσουν την πραγματική εικόνα της σεξουαλικής παρενόχλησης στους εργατικούς χώρους.

Για να συνειδητοποιήσουμε τον επείγοντα χαρακτήρα της δράσης μας ας αναλογιστούμε ότι ο νόμος Χατζηδάκη - που χρησιμοποίησε προσχηματικά και βαθιά υποκριτικά την κύρωση της Σύμβασης 190 της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας για την εξάλειψη της βίας και παρενόχλησης στον χώρο της εργασίας ως ένδειξη ευαισθησίας στα έμφυλα προβλήματα-

υλοποιείται με την έκδοση υπουργικών αποφάσεων που αναθέτουν τα ζητήματα της παρενόχλησης και της βίας στην εργοδοσία! Γνωρίζουμε ότι αυτό σημαίνει στην καλύτερη περίπτωση για εργοδότες με πάνω από 20 εργαζόμενους/ους διακήρυξη προθέσεων κι ευχών, άμεσα αφομοιώσιμη από τον εργοδοτικό σχεδιασμό και την πολιτική μάρκετινγκ ιδιωτικών εταιρειών που θα αυτοεμφανίζονται ως «παράδεισοι» για να εργάζονται γυναίκες.

Επομένως, η μη εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη ως καθήκον του συνδικαλιστικού κινήματος έχει κι αυτή την έμφυλη διάσταση, που είναι σημαντική για να συσπειρώσει στον αγώνα πολλές και πολλούς.

Τροποποιήσεις του ποινικού κώδικα – Συνέντευξη με τον Κώστα Παπαδάκη*

«Φτάνει να καταργεί το σωφρονιστικό χαρακτήρα του δικαίου»

? Τι εξυπηρετεί κατά τη γνώμη σας η σκλήρυνση του πλαισίου ποινών που επιχειρείται με το νομοσχέδιο Τσιάρα για τις τροποποιήσεις του Ποινικού Κώδικα;

Ως εισαγωγικό σχόλιο να πω ότι η αντιμεταρρύθμιση που επιχειρείται στο πεδίο του Ποινικού δικαίου είναι προϊόν ενός ποινικού λαϊκισμού ο οποίος καλλιεργείται εδώ και τρία χρόνια από τη ΝΔ. Τον είδαμε να ξεδιπλώνεται κατά την αντιπαράθεση της ΝΔ (ως τότε αξιωματικής αντιπολίτευσης) με την τότε κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ επί των αλλαγών που προωθούσε η τελευταία στον προ-ισχύσαντα Ποινικό Κώδικα. Δύο χρόνια αργότερα, κυβερνώσα πλέον η ΝΔ αναλαμβάνει νομοθετική πρωτοβουλία τροποποίησης σειράς διατάξεων του ισχύοντος (από 2019) Ποινικού Κώδικα.

Αυτή η νομοθετική παρέμβαση απορρέει από την ανάγκη της να δικαιολογήσει την πολιτική της αστυνομοκρατίας και της καταστολής που πιστά ακολουθεί από την πρώτη μέρα της διακυβέρνησής της. Το αφήγημα που παρουσιάζει μπορεί να συμπυκνωθεί ως εξής: αιτία της εγκληματικότητας είναι η ελλιπής αστυνόμευση και η ανομία και, συνεπώς, αντεγκληματική πολιτική σημαίνει αυστηρότερες ποινές και ισχυρότερη αστυνομία. Έτσι, έχοντας διαμορφώσει μέσω των ΜΜΕ μία αδηφάγα κοινή γνώμη που «διψά για αίμα», επιχειρεί και την τωρινή αντιμεταρρύθμιση.

Το βασικό εργαλείο με το οποίο προωθείται ο παραπάνω στόχος είναι η αυστηροποίηση των ποινών. Το νομοσχέδιο επιχειρεί να μεταβάλει επί το δυσμενέστερο τα όρια έκτισης των ποινών για τα εγκλήματα «ιδιαίτερης ποινικής απαξίας», δηλαδή τις ανθρωποκτονίες, τα σεξουαλικά αδικήματα, καθώς και αυτά των άρθρων 187 και 187Α. Οι αλλαγές αυτές συντείνουν στην έκτιση όλο και περισσότερου χρόνου στη φυλακή, πρέπει δε να ληφθεί υπόψιν ότι ο ισχύων Ποινικός Κώδικας είχε ήδη σκληρύνει σε μεγάλο βαθμό τα όρια έκτισης των ποινών, παρά την επικοινωνιακή προσπάθεια του ΣΥΡΙΖΑ να τον εμφανίσει ως μία δήθεν προοδευτική ποινική μεταρρύθμιση.

Πρόκειται για ποινικό λαϊκισμό επειδή υπερθεματίζει τη συσχέτιση εγκληματικότητας των πρώην κρατουμένων και χαμηλών ποινών, χωρίς κάτι τέτοιο να αποδεικνύεται ή να μπορεί να πιθανολογηθεί σοβαρά από την οποιαδήποτε στατιστική μέχρι τώρα. Θα ήταν άλλωστε αφελές να πιστέψει κανείς ότι μία ποινή κάθετης λ.χ. 16 ετών αντί 19 θα κάνει τη διαφορά στη ροπή προς το έγκλημα. Την ίδια στιγμή, η απονεύρωση εναλλακτικών τρόπων έκτισης της ποινής, όπως της υφ' όρον απόλυσης του κρατουμένου, φτάνει να καταργεί το σωφρονιστικό χαρακτήρα του δικαίου, που, μετά την επιβολή της ποινής, αποσκοπεί στην επανένταξη του κρατουμένου και τη διαπαιδαγώγησή του για την εξυπηρέτηση του σκοπού της ειδικής πρόληψης των αδικημάτων.

? Το νομοσχέδιο αυστηροποιεί και μία σειρά διατάξεων που φωτογραφίζουν δράσεις και πρακτικές του κινήματος, είτε δια της πρόβλεψης ελαστικότερων προϋποθέσεων για τη στοιχειοθέτηση των σχετικών αδικημάτων είτε με την απειλή βαρύτερων ποινών. Μπορείτε να μας αναφέρετε παραδείγματα;

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το αδίκημα της διατάραξης της λειτουργίας δημόσιας υπηρεσίας. Η διάταξη μεταβάλλεται επί το αυστηρότερο, αφού πλέον για να εφαρμοστεί δεν απαιτείται να επέλθει αποτέλεσμα σοβαρής διατάραξης, αλλά τιμωρεί και μόνον την εισβολή, ενώ όταν υπάρχει και το αποτέλεσμα της σοβαρής διατάραξης, θα λειτουργεί επιβαρυντικά.

Αντίστοιχα και στο αδίκημα της διασποράς ψευδών ειδήσεων, η διάταξη μεταβάλλεται σε πολλά σημεία της, καταλήγοντας να ποινικοποιεί το δικαίωμα του λόγου, ενώ απειλεί και τους εκδότες και τους κατόχους ιστοσελίδων και εφημερίδων με πρόσθετες ποινές.

? Στην αιτιολογική του έκθεση το νομοσχέδιο ευαγγελίζεται μία αντεγκληματική πολιτική που θα έχει στο επίκεντρο την προστασία ευάλωτων κοινωνικών ομάδων, ιδίως των ανηλίκων και των θυμάτων σε-

ξουαλικής κακοποίησης. Θεωρείτε ότι οι εισαγόμενες ρυθμίσεις απηχούν μία τέτοια πολιτική βούληση;

Παρά τις κυβερνητικές εξαγγελίες στήριξης του #metoo, η Κυβέρνηση όχι μόνο δε στέκεται στο πλάι των θυμάτων κακοποίησης, αλλά αντίθετα τροποποιεί διατάξεις και διατηρεί άλλες, κλείνοντας διακριτικά το μάτι στους θύτες. Είναι ενδεικτικό ότι στο αδίκημα του βιασμού (άρθρο 336 του ΠΚ) το νομοσχέδιο αντικαθιστά τη λέξη «επιχειρεί γενετήσια πράξη» -που θα μπορούσε να συμπεριλαμβάνει ενέργεια μη ολοκληρωμένη- αντικαθίσταται με την λέξη «τελεί γενετήσια πράξη».

Εκτός αυτού, εδώ και χρόνια παραγνωρίζεται (και φυσικά διατηρείται και από το νομοσχέδιο) το ότι ο βιασμός, αν και κακούργημα, είναι το μόνο κακούργημα που κατ' ουσίαν δώκεται κατ' έγκληση, αφού η παθούσα μπορεί να σταματήσει τη διαδικασία αν το επιθυμεί (και μάλιστα υπάρχει και σε αυτό το σημείο τροποποίηση: η παθούσα θα πρέπει να επικαλεστεί ότι θα τη βλάψει η δημοσιότητα). Πρόκειται για κλείσιμο ματιού στους βιαστές και δη τους οικονομικά ισχυρούς, που μπορούν να εξαγοράσουν τη σιωπή των θυμάτων τους ή να τα εκβιάζουν μεγεθύνοντας την απειλή των συνεπειών από τη δημοσιοποίηση.

? Αναφερθήκατε στο θεσμό της υφ' όρον απόλυσης του

κρατούμενου, που προβλέπεται στο άρθρο 105B του Ποινικού Κώδικα. Στα τέλη του καλοκαιριού ο κρατούμενος Δημήτρης Κουφοντίνας αιτήθηκε την υφ' όρον αποφυλάκισή του, εφόσον εξέτισε δεκαεννέα έτη της ποινής κάθειρξης που του είχε επιβληθεί. Πρόσφατα η αρμόδια Εισαγγελέας εισηγήθηκε την απόρριψη του σχετικού αιτήματος. Πώς θα σχολιάζατε αυτήν την εξέλιξη;

Κατ' αρχήν αξίζει να θυμηθούμε ότι το Μάρτιο, στη διάρκεια της απεργίας πείνας του Δημήτρη Κουφοντίνα, τόσο ο Αν.Υπ. Λευτέρης Οικονόμου, όσο και η Γ.Γ. Αντεγκληματικής Πολιτικής Σοφία Νικολάου επικαλούνταν ως «τυράκι» για τη λήξη της απεργίας πείνας την προοπτική της υφ' όρον απόλυσης του απεργού 6 μήνες αργότερα, με τη συμπλήρωση 19 χρόνων κάθειρξης.

Τώρα που ο κρατούμενος υπέβαλε την αίτηση αποφυλάκισης έρχεται ένα απορριπτικό σκεπτικό πρωτοφανές, που αποκλείει την εφαρμογή της αρχής της ευνοϊκότερης ρύθμισης για τον κατηγορούμενο. Ειδικότερα, στο σκεπτικό της η Εισαγγελέας βαπτίζει ως νομοθετικό κενό την ρύθμιση του παλιού Ποινικού Κώδικα που όριζε ότι ο καταδικασθείς σε κάθε περίπτωση απολύεται μετά 19 χρόνια. Σημειωτέον ότι η ρύθμιση αυτή ουδέποτε είχε αμφισβητηθεί και επανειλημμένα έχει εφαρμοστεί από τον Άρειο Πάγο και τα δικαστήρια εν γένει. Παρ' όλα αυτά, το σκεπτικό της Εισαγγελέως αντιμετωπίζει την προγενέστερη ρύθμιση ως μη ρύθμιση με συνέπεια - αντί να συγκριθούν οι δύο ρυθμίσεις (παλαιά και νέα) και να επιλεγεί η ευνοϊκότερη για τον κρατούμενο (βάσει της σχετικής θεμελιώδους αρχής του ποινικού δικαίου)- να συγκρίνεται ρύθμιση με μη ρύθμιση και συνεπώς εφαρμόζεται η ρύθμιση (που λέει αποφυλάκιση στα 25 χρόνια). Πρόκειται για ένα ιδιαίτερα επικίνδυνο σκεπτικό που, εφόσον υιοθετηθεί, θα αδικήσει, πέραν του Δημήτρη Κουφοντίνα, και εκατοντάδες άλλους κρατούμενους που έχουν τελέσει τις πράξεις επί ισχύος του παλιού ΠΚ και εύλογα περιμένουν να θεμελιώσουν δικαίωμα αποφυλάκισης με τη συμπλήρωση 19 ετών.

Βεβαίως, δε γνωρίζουμε εάν το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών θα υιοθετήσει το εισαγγελικό σκεπτικό και θα απορρίψει το αίτημα, εάν θα επικαλείται ότι ο κρατούμενος είναι επικίνδυνος να τελέσει νέα αδικήματα καθότι αμετανόητος, κ.ό.κ. Εάν κάτι τέτοιο συμβεί, θα πρόκειται για μία καταφανή φρονηματική πολιτική -και όχι ποινική- αντιμετώπιση, μία εκδήλωση της εκδικητικής συμπεριφοράς του κράτους απέναντι στο συγκεκριμένο κρατούμενο. Και αυτό γιατί σημασία δεν (θα έπρεπε να) έχει- το τι δηλώνει και πώς σκέφτεται ο κρατούμενος, αλλά η συμπεριφορά και διαγωγή του ως κρατούμενου (π.χ. η συμμόρφωσή του ή μη προς τους όρους των αδειών, κ.ά.)

? Στις 25 Νοεμβρίου αναμένεται να ολοκληρωθεί η δίκη των μελών του Ρουβίκωνα, Γ.Καλαϊτζίδη και Ν.Ματαράγκα, στην οποία έχετε την ιδιότητα του συνηγόρου υπεράσπισης. Πώς σχολιάζετε τη δώωξή τους και τη μέχρι τώρα εξέλιξη της διαδικασίας;

Πρόκειται για μία επικίνδυνη αστυνομική σκευωρία που για πρώτη φορά στηρίζεται σε μία συμμαχία ασφαλίτικων μηχανισμών με εμπόρους ναρκωτικών. Η δικογραφία περιέχει καταθέσεις 9 μαρτύρων που είχαν συλληφθεί την προηγούμενη μέρα για διακίνηση ναρκωτικών και ήταν κρατούμενοι στη ΓΑΔΑ. Από τις προανακριτικές τους καταθέσεις ήταν εμφανές ότι κινούνται με εμπάθεια εναντίον του Ρουβίκωνα, που είχε πρωτοστατήσει στην κινητοποίηση των κατοίκων των Εξαρχείων ενάντια στο εμπόριο ναρκωτικών. Την ίδια στιγμή, όντες κρατούμενοι που μάλιστα επρόκειτο την επόμενη μέρα να απολογηθούν ήταν αυτονόητα ευάλωτοι σε αστυνομικές πιέσεις. Ενδεικτικά, η βασική μάρτυρας κατηγορίας δήλωσε εκ των υστέρων ότι κατέθεσε κατόπιν πίεσης της αστυνομίας. Να σημειωθεί, επίσης, ότι σε σύνολο 35 μαρτύρων που κλητεύθηκαν, προσήλθαν μόνον οι επτά. Λαμβάνοντας υπόψιν όλα τα παραπάνω, προσδοκούμε, εφόσον δεν υπάρξουν ανατροπές, να καταρρεύσει το σαθρό κατηγορητήριο και οι δύο κατηγορούμενοι να αθωωθούν πανηγυρικά.

? Στις 28 και 29 Νοέμβρη πρόκειται να διεξαχθεί στο ΔΣΑ η εκλογική διαδικασία για την ανάδειξη του Προέδρου και του Δ.Σ. του Συλλόγου. Ως μέλος της Εναλλακτικής Παρέμβασης - Δικηγορικής Ανατροπής, ποιο θα λέγατε ότι είναι το διακύβευμα των εκλογών και τι προσδοκάτε αναφορικά με το αποτέλεσμα;

Οι εκλογές αυτές είναι κρίσιμες διότι ο ΔΣΑ έχει πιάσει πάτο όχι μόνο ως προς τις συνδικαλιστικές διεκδικήσεις, αλλά και ως προς το θεσμικό και κοινωνικό του ρόλο, αφού σιωπά συστηματικά μπροστά στους περιορισμούς των δικαιωμάτων, την ακραία καταστολή κ.ό.κ. όλου του προηγούμενου διαστήματος. Από την άλλη, βλέπουμε ένα τέτοιο ρεύμα υποστήριξης των θέσεων της Εναλλακτικής Παρέμβασης - Δικηγορικής Ανατροπής, που μας δίνει την αισιοδοξία ότι αυτή η εκλογική μας παρέμβαση δε θα εξαντλείται στην περιορισμένη καταγραφή μίας ψήφου διαμαρτυρίας, αλλά θα κινηθεί πολύ υψηλότερα, τόσο στην κάλη για τον Πρόεδρο, όπου συμμετέχουμε με υποψήφιο το σ.Θανάση Καμπαγιάννη, όσο και σε εκείνη των Συμβούλων, με τους 24 υποψηφίους μας.

*Τη συνέντευξη πήρε η Χρύσα Τσικαλουδάκη

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

ΔΕΝ ΕΜΑΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣ»

* στίχος των
Nationalists

Επιμέλεια: Κατερίνα Καληρόνη

Μια ομάδα φασιστών επιτέθηκε και κατέστρεψε το μοναδικό ΛΟΑΤΚΙ χώρο στη Σόφια, το Rainbow hub, ενώ χτύπησαν και έναν από τους πιο αναγνωρίσιμους ακτιβιστές της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας. Η επίθεση έγινε καθώς προγραμματιζόταν μια εκδήλωση για την ορατότητα και την αποδοχή των trans. Ήρθε στο φόντο απόφασης του Συνταγματικού Δικαστηρίου, που είχε πρόσφατα αποφασίσει ότι σύμφωνα με το Βουλγαρικό Σύνταγμα (!), το φύλο είναι αποκλειστικά βιολογικό. Μαζί με τις επιπτώσεις στην καθημερινότητα των ανθρώπων με διαφορετική ταυτότητα φύλου (αλλαγή προσωπικών εγγράφων κ.ά.), έρχεται και ο στιγματισμός που απελευθερώνει την βία, η οποία κλιμακώνεται στη γειτονική χώρα, εις βάρος γενικότερα της ΛΟΑΤΚΙ

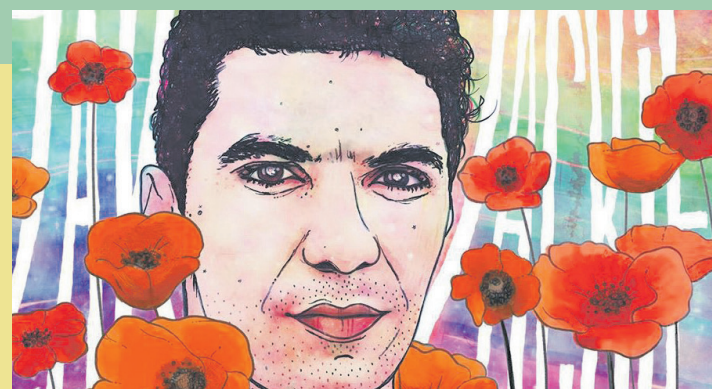
κοινότητας. Όπως μεταφέρει συντρόφισσα από τη Βουλγαρία, «η περιγραφή "επιθέσεις" είναι πολύ ήπια. Αυτό που συμβαίνει είναι ανοιχτός πόλεμος ενάντια στην ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητα και ενάντια στην σεξουαλική και αναπαραγωγική αυτοδιάθεση, ελευθερία και αυτονομία όλων μας». Τα γεγονότα στη γειτονική χώρα υπενθυμίζουν τη σχέση «αλληλοτροφοδότησης» μεταξύ κρατικών πολιτικών και ακροδεξιάς βίας, τη ζοφερή κατάσταση σε μια σειρά ευρωπαϊκές χώρες, αλλά και το πού μπορεί να οδηγήσει η συντηρητική επίθεση που ξεδιπλώνεται πλέον παντού.

Έφυγε από τη ζωή η Μαρίνα Γαλανού, trans ακτιβίστρια των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και πρόεδρος του Σωματείου Υποστήριξης Διεμφυλικών (ΣΥΔ). Η Μαρίνα υπήρξε εμβληματική φιγούρα στον αγώνα για τα δικαιώματα των trans αλλά όχι μόνο. Δημιουργώντας τον εκδοτικό οίκο «Πολύχρωμος Πλανήτης» έδωσε φωνή σε ΛΟΑΤΚΙ+ συγγραφείς και ερευνητές. Όντας από τα άτομα που ξεκίνησαν το ΣΥΔ, πάλεψε σκληρά για νίκες όπως η δημιουργία του νόμου σχετικά με την νομική αναγνώριση φύλου που βοήθησε χιλιάδες trans άτομα να αποκτήσουν ταυτότητα με τα στοιχεία που χρησιμοποιούν τα ίδια (φύλο, όνομα κλπ) αλλά και για την πιο πρόσφατη κατάκτηση να ενταχθούν τα trans άτομα στις ειδικές κατηγορίες του ΟΑΕΔ για την εύρεση εργασίας. Μαζί με το ΣΥΔ βρέθηκε δίπλα στους πρόσφυγες, ΛΟΑΤΚΙ+ και μη παλεύοντας για να προστατευθούν, να έχουν άσυλο και ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης. Η Μαρίνα δόθηκε ψυχή τε και σώματι στον αγώνα για δικαιοσύνη και ισότητα. Και αυτό θα της αναγνωρίζεται για πάντα. Θα μείνει στην ιστορία του ΛΟΑΤΚΙ+ κινήματος ως μία αγωνίστρια που δεν σταμάτησε λεπτό να παλεύει για έναν καλύτερο κόσμο.

Λίγες μέρες μετά τις φήμες για συνδικαλιστική οργάνωση των εργατών στην Μανωλάδα τα παραπήγματα στα οποία διέμεναν τυλίχθηκαν στις φλόγες. Στις 3.30 η ώρα το βράδυ, οι μετανάστες πετάχτηκαν έντρομοι από τον ύπνο τους και προσπάθησαν με πενιχρά μέσα να σβήσουν τις φωτιές. Η πυροσβεστική ήταν εκκωφαντικά απούσα. Το αποτέλεσμα ήταν να καούν οι αυτοσχέδιες κατοικίες των μεταναστών αλλά και τα πενιχρά τους μεροκάματα μαζί με τα πολύτιμα διαβατήρια και άλλα χαρτιά τους. Δεν φτάνει

Μετά από αναβολή ενός χρόνου και 3 χρόνια μετά την εν ψυχρώ δολοφονία του Ζωκ Κωστόπουλου, ξεκίνησε η δίκη στις 20 Οκτώβρη. Η διαδικασία ήδη από την αρχή της χαρακτηρίστηκε από προσπάθειες κουκουλώματος. Η είσοδος επιτράπηκε μόνο σε τέσσερις δημοσιογράφους από τους οποίους στερήθηκε το δικαίωμα να καλύπτουν φωτογραφικά τη δίκη με την δικαιολογία ότι οι κατηγορούμενοι είναι «οικογενειάρχες και θα στιγματιστούν», σε μία παρατηρήτρια και σε ένα μέλος της Διεθνούς Αμνηστίας και του Orlando LGBTQI+. Η έδρα επέτρεψε ερωτήσεις που παρουσιάζουν για μία ακόμα φορά τον Ζακ σαν τοξικοεξαρτημένο ληστή λες και αν ήταν θα δικαιολογούταν η βιαιότητα της δολοφονίας του. Η επιλεκτική ευαισθησία της δικαιοσύνης γίνεται φανερά ακόμα μία φορά, αφού γίνεται προσπάθεια να προστατευτούν οι κατηγορούμενοι και όχι ο νεκρός. Γνωρίζουμε καλά πως η δικαίωση του Ζακ θα έρθει μόνο μέσα από τις πιέσεις του κινήματος καθώς όποια ελπίδα υπήρχε για αμερόληπτη δικαιοσύνη έχει χαθεί από τον τρόπο που αντιμετωπίστηκε αυτή η υπόθεση εξ αρχής. Όπως θα είχε θαφτεί και δεν θα είχε οδηγηθεί στη δικαιοσύνη αν δεν είχε υπάρξει η επιμονή του ΛΟΑΤΚΙ+ κινήματος έτσι και τώρα η παρουσία έξω από την αίθουσα και η ανάδειξη της υπόθεσης είναι κρίσιμες για να μην υπάρξει εν κρυπτώ αθώωση των δραστών.

που οι άνθρωποι αυτοί διαμένουν στις λάσπες, με τον μόνιμο φόβο της απέλασης, είναι και έρμαια των δολοφονικών διαθέσεων των αφεντικών-δουλοκτητών. Πότε με πυροβολισμούς, πότε με ξύλο και πότε με πυρκαγιές, τα αφεντικά-δουλοκτήτες αντιδράνε συνεχώς βίαια απέναντι σε κάθε ελάχιστη προσπάθεια για ανθρώπινη ζωή, ή ακόμα και χωρίς λόγο. Και έτσι οι εργάτες στη Μανωλάδα μία φορά τον χρόνο γίνονται άρθρο σε μερικές εφημερίδες και τριτο-τέταρτο θέμα στις ειδήσεις για να ξεχαστούν και πάλι. Και το κράτος μόνιμα συνένοχο, επιτρέποντας να υπάρχουν συνθήκες δουλείας σε μία χώρα της υποτιθέμενης πολιτισμένης Ευρώπης. Ελπίδα αυτών των ανθρώπων είναι οι αγώνες τους ενάντια στις συνθήκες δουλείας, και η δράση του αντιρατσιστικού κινήματος που θα διεκδικήσει να μπει ένα στις κρατικές πολιτικές που επιτρέπουν την ύπαρξη τους.

Συνέντευξη με τον δικηγόρο Π. Λογγινίδη, για τη δίκη της Μαιευτικής «Για το αυτονόητο, τη δίωξη δηλαδή του κατηγορουμένου, παλέψανε πολύ οι παθούσες και μαζί με αυτές κι εγώ»

Στις 2 Νοέμβρη αναμένεται να ολοκληρωθεί η δίκη του γυναικολόγου μαιευτήρα και καθηγητή του ΔΙΠΑΕ ο οποίος κατηγορείται για σεξουαλική παρενόχληση σε φοιτήτριες αλλά και σε πελάτισσές του. Με αφορμή την επικείμενη δικάσιμο βρεθήκαμε με τον συνήγορο κατηγορίας Παναγιώτη Λογγινίδη για να συζητήσουμε τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν τα θύματα έμφυλης βίας από το δικαστικό σύστημα, την στάση του Πανεπιστημίου, τον ρόλο του φεμινιστικού κινήματος, και τις αλλαγές που χρειάζεται να γίνουν για την δικαίωση των θυμάτων. Τη συνέντευξη πήραν η Γιάννα Γαϊτάνη και η Κατερίνα Καλλέργη.

Είναι κοινή παραδοχή ότι η δίκη της μαιευτικής έχει επικεντρώσει το ενδιαφέρον του κόσμου. Θέλεις να μας κάνεις μια σύντομη αναδρομή στα γεγονότα της υπόθεσης;

Η υπόθεση αυτή αποτελεί την πρώτη του είδους της που έφτασε στο ακροατήριο, πριν ανοίξει όλος αυτός ο χορός καταγγελιών του μετοο, σε μια γκάμα επαγγελματικών χώρων και επαγγελματιών, γυναικών και κοριτσιών που έχουν υποστεί ασελγείς πράξεις από ανώτερους ιεραρχικά και θεσμικά ή άνδρες επαγγελματίες από τους οποίους εξαρτώνταν με κάποιον τρόπο.

Η δική μας υπόθεση ξεκίνησε από μια έρευνα της Ασφάλειας, κατόπιν εισαγγελικής παραγγελίας, για τη διερεύνηση διάπραξης μιας σειράς αδικημάτων από ένα πλήθος διδασκόντων στο Τμήμα Μαιευτικής του ΔΙΠΑΕ, έρευνα που προκλήθηκε από μια ανώνυμη καταγγελία. Από τις καταθέσεις περίπου 20 φοιτητριών, που επιλέχθηκαν τυχαία από την Ασφάλεια μέσω των μητρώων, τουλάχιστον 5 φοιτήτριες κατήγγειλαν ασελγείς πράξεις από καθηγητή τους γυναικολόγο, οι οποίες συνέβαιναν στο προσωπικό του ιατρείου, κατά τη γυναικολογική τους εξέταση. Ο ίδιος, φαίνεται ότι καλούσε όλες τις φοιτήτριες του σε δωρεάν γυναικολογικές εξετάσεις, στα πλαίσια της συναδελφικότητας. [...]

Μέχρι τώρα ποια ήταν η αντιμετώπιση από το δικαστικό σύστημα;

Είναι αλήθεια ότι για το αυτονόητο, τη δίωξη δηλαδή του κατηγορουμένου, παλέψανε πολύ οι παθούσες και μαζί με αυτές κι εγώ. Δυστυχώς «δεν πήρε εμπρός» αυτόματα η μηχανή επιβολής του νόμου με τη πολύ χλιαρή αντιμετώπιση από την πρώτη Εισαγγελέα που έθεσε την υπόθεση στο Αρχείο. Ως αποτέλεσμα της δικής μας πολύ δυναμικής προσπάθειας να νεκραναστήσουμε την υπόθεση, φτάσαμε στη δεύτερη, πολύ ξεκάθαρη αντιμετώπιση των γεγονότων όταν η Εισαγγελέα Εφετών με τόλμη και αξιοπρέπεια παρέπεμψε απευθείας σε δίκη τον τώρα πια κατηγορούμενο. [...]

Τι νομίζεις ότι εμποδίζει και τι διευκολύνει τη θετική εξέλιξη υποθέσεων σαν κι αυτήν;

Σίγουρα εμπόδιο αποτελεί η δικαιολογημένη τάση των θυμάτων να στρέφονται προς τα μέσα, μετά τα συμβάντα, αντί να επιδιώκουν την εξωστρέφεια και την αποκατάσταση της βλάβης τους. Επίσης η συχνά ισχυρή θέση των δραστών που επηρεάζει την κρίση του δικαστηρίου, μιας και μια εύκολη καταδίκη του δράστη, θα οδηγήσει σε ανατροπή όλης του της (ακαδημαϊκής, ιατρικής, επιστημονικής και οικογενειακής) ζωής. Άρα οι δικαστικοί λειτουργοί, έχουν να

σκεφτούν διπλά πριν αποφασίσουν την καταδίκη των υπέρ άνω πάσης υποψίας αυτών δραστών.

Ποια είναι η στάση του πανεπιστημίου μέχρι τώρα και πως την ερμηνεύεις;

Το ΔΙΠΑΕ είναι απόν από όλη αυτή την ιστορία απόδοσης μιας τέτοιας σημαντικής κατηγορίας σ' ένα από τα πιο γνωστά μέλη του. Μάλιστα, όποια ενέργεια έγινε από αυτό, παραπλεύρως της ποινικής διαδικασίας (πχ πειθαρχική δίωξη), στόχευε στον να τον καλύψει και να τον προστατεύσει, θεωρώντας ότι δεν προκύπτει κάτι μεμπτό έως τώρα. Γνωμοδοτώντας στην Υπουργό Παιδείας για την προσωρινή παύση του ή όχι από την άσκηση των καθηκόντων του, πρότεινε ομόφωνα τη μη αναστολή, αφού σύμφωνα με τη συνεδρίαση της αρμόδιας Επιτροπής του ΔΙΠΑΕ, δεν προέκυψε προς το παρόν η τέλεση των κατά συρροή αδικημάτων του κατηγορουμένου. Κι όλα αυτά, ερήμην των κοριτσιών που δεν τα κάλεσαν να τα ακροαστούν, ώστε να έχουν και τη γνώμη της άλλης πλευράς αλλά και κόντρα στη γνωμοδότηση του νομικού συμβούλου του Πανεπιστημίου, ο οποίος θεωρεί την κατηγορία που εκκρεμεί σε βάρος του καθηγητή, ικανή να προκαλέσει την επιβολή πειθαρχικών κυρώσεων. Δυστυχώς, ο ακαδημαϊσμός στη χώρα μας έχει

πια αποκτήσει τα χαρακτηριστικά της φήμης που τον συνόδευαν τόσα χρόνια και τα οποία δεν τον αφήνουν να αναπνεύσει, για να παράξει αυτό για το οποίο γεννήθηκε, την απόλυτη ελευθερία και ανεξαρτησία.

Ποιος ο ρόλος του φεμινιστικού κινήματος στη στήριξη των θυμάτων;

Όλον αυτό τον καιρό, φεμινιστικές, αντισεξιστικές, αντιρατσιστικές οργανώσεις έχουν σταθεί δίπλα στον αγώνα των κοριτσιών για την αποκατάσταση της θιγμένης αξιοπρέπειάς τους. Έτσι αποδεικνύουν ότι κανείς δεν είναι μόνος του σε αυτόν τον αγώνα και σε αυτή τη ζωή κι ότι μόνο πολλοί μαζί μπορούν να πετύχουν, γεγονός που το ξεχνάμε όσο περνάει ο καιρός, λόγω της αποδυνάμωσης των συλλογικών διεκδικήσεων, του ατομικισμού και της απομόνωσης που γεννά ο τρόπος ζωής μας και η απρόσωπη εποχή μας. Αν και τα προβλήματα πια άμπολλα και όλα παρόντα από την αρχή στην πολιτική κατάσταση που βιώνουμε, το φεμινιστικό κίνημα είναι από τα πιο μόνιμα και διαρκώς σε κινητικότητα στην ανθρώπινη ιστορία. Για αυτό πρέπει να παραμείνει ζωντανό και να ενδυναμωθεί, ειδικά μετά από την αποκάλυψη όλων αυτών των ιστοριών διάκρισης λόγω φύλου. Απ' ότι φαίνεται, ο δρόμος είναι πολύς και οι αγώνες ασταμάτητοι μέχρι να επιτευχθεί πραγματική ισότητα της γυναίκας με τον κυρίαρχο άνδρα.

Η εξέγερση του Νοέμβρη ότι τίποτα δεν είναι αδύνατο

Του Νικόλα Κολυτά

Τα γεγονότα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου αποτελούν ένα αναπόσπαστο κομμάτι της συλλογικής μνήμης που αντλεί από το χθες και τροφοδοτεί το αύριο. Το Πολυτεχνείο νοσηματοδοτείται και επανανοηματοδοτείται διαρκώς στο χρόνο μέσα από αφηγήσεις, αφιερώματα, βιβλία, σχολικές γιορτές, εκδηλώσεις μνήμης. Το πραγματικό μήνυμα της εξέγερσης της 17ης Νοέμβρη, όμως, ζει και αναπνέει στα κινήματα, στις αντιστάσεις, στους νικηφόρους αγώνες εκεί που έδειχναν αδιανόητοι.

Η χώρα στο «γύψο»

Το 1973 είχαν προηγηθεί έξι χρόνια που η χώρα βρισκόταν στο χουντικό γύψο. Στα σχολεία, στις σχολές και στους χώρους δουλειάς όλα λειτουργούσαν υπό το βλέμμα των ρουφιάνων και της Ασφάλειας. Τα πολιτικά κόμματα και τα συνδικάτα είχαν διαλυθεί, οι «ύποπτοι» γέμιζαν τα κελιά του ΕΑΤ-ΕΣΑ και ο Τύπος ήταν ελεγχόμενος και φημωμένος. Οι λέξεις «απεργία», «διαδήλωση», «συνέλευση» ήταν απαγορευμένες. Η λογοκρισία κοσκίνιζε κάθε καλλιτεχνικό έργο ή δημοσιογραφικό πόνημα. Οι δίσκοι του Θεοδωράκη ή οι στίχοι εξόριστων ποιητών αποτελούσαν κυριολεκτικά κόκκινο πανί. Η πιο σκληρή εκδοχή της Δεξιάς έπαιρνε άλλη μια ρεβάνς σε βάρος του κόσμου του κινήματος και της Αριστεράς. Συλλήψεις, στρατοδικεία και ξερονήσια αποτύπωναν μια ζοφερή εικόνα ανελευθερίας και αυταρχισμού, που έδειχνε ανίκητη.

Οι μόνοι που ήταν ωφελημένοι από το καθεστώς των συνταγματαρχών ήταν το ακροδεξιό παρακράτος και κυρίως οι Έλληνες καπιταλιστές. Το ελληνικό κεφάλαιο έκανε χρυσές δουλειές την περίοδο της Χούντας. Οι εργολαβίες διαδέχονταν η μία μετά την άλλη, τη στιγμή που η εργατική τάξη σάπιζε στην εξορία, στα χαμηλά μεροκάματα, στην αστική ανασφάλεια, στο βλέμμα των ρουφιάνων. Αλλά σήμερα, σχεδόν πενήντα χρόνια μετά, ακούμε από τους κληρονόμους των χουνταίων να μας λένε με δημοκρατικό άλλοθι το «ναι, αλλά η χούντα έκανε έργα» ή «επί χούντας κοιμόμασταν με τα παράθυρα ανοιχτά». Πρόκειται για φαιδρά κλισέ που αποκρύπτουν σε ποιων τις πλάτες χιζόταν αυτή η επίπλαστη ευμάρεια και ασφάλεια. Η Χούντα έκανε πράγ-

ματι έργα: Διευκόλυνε το εφοπλιστικό κεφάλαιο, ενίσχυε τους πάση φύσεως εργολάβους, επέκτεινε τα σκάνδαλα με ισχύ διαταγμάτων και επένδυσε σε μια χριστιανική-αρχαιοπρεπή κιτς αισθητική πάνω στην οποία χτίστηκαν τα σύγχρονα τουριστικά κότεργα.

Την ίδια στιγμή, σε διεθνές επίπεδο, οι συνταγματάρχες φρόντιζαν να τα έχουν καλά με τις ΗΠΑ λειτουργώντας ως μαντρόσκυλο του ΝΑΤΟ στην περιοχή. Το πραξικόπημα του 1967 θεμελίωσε ένα καθεστώς το οποίο λειτουργούσε πρωτίστως υπέρ της ελληνικής αστικής τάξης λύνοντας τα αδιέξοδα που αντιμετώπιζε ο ελληνικός καπιταλισμός μέχρι τότε. Όμως παράλληλα εξυπηρετούσε τα συμφέροντα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Υπό τον φόβο του κομμουνιστικού κινδύνου, οι συνταγματάρχες που από τη δεκαετία του '50 συνεργάζονταν με τις αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες, δήλωναν πιστοί στη δυτική συμμαχία, και ουδέποτε επιχείρησαν να χαράξουν μια πορεία κόντρα στις αμερικανικές επιδιώξεις, παρά τις πατριωτικές κορώνες τους.

Κοινωνία και επαναστατική Αριστερά

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες απαγόρευσης, επιτήρησης και φόβου, δημιουργείται ένα εκρηκτικό κοινωνικό δυναμικό, κυρίως στα αστικά κέντρα. Οι εργάτες βιώνουν στο πετσί τους την εκμετάλλευση και την καταπίεση και θέλουν να οργανωθούν. Η νεολαία στις μεγάλες πόλεις, αρχίζει να διαβάζει «παράνομα» βιβλία και να πολιτικοποιείται στη σκιά των περιπολικών. Στο αθηναϊκό αστικό περιβάλλον συγκεκρινώνονται στις τσιμεντένιες πολυκατοικίες του κέντρου νέοι φοιτητές από την επαρχία, φτωχοί εργαζόμενοι και μαθητές που απλώς θέλουν να μακρύνουν τα μαλλιά τους. Την ίδια περίοδο, τα απόνερα του παγκόσμιου 1968 αρχίζουν να φτάνουν στη μουδιασμένη Ελλάδα. Η ροκ μουσική του '60, τα μηνύματα ενάντια στο милитарισμό και τον πόλεμο στο Βιετνάμ, το νεολαιίστικό ξέσπασμα στη Γαλλία, το εργατικό φθινόπωρο στην Ιταλία και οι αγώνες για δικαιώματα στις ΗΠΑ, φτάνουν ετεροχρονισμένα στην ελληνική επικράτεια, εξοπλίζοντας την εργατική τάξη και τη νεολαία πολύ σημαντικά.

Σε αυτό το περιβάλλον και πάνω σε αυτές τις βάσεις εισέρχεται στην κοινωνική και πολιτική αρένα η επαναστατική Αριστερά. Νέες οργανώσεις και ρεύμα-

τα, που είχαν ξεπηδήσει από το καζάνι του Μάη του '68 και είχαν αποκοπεί από τη σοβιετική ορθοδοξία, μπήκαν δυναμικά στο προσκήνιο συνδεδεμένα με τα πιο καταπιεσμένα τμήματα της κοινωνίας και επιδιώκοντας την πολιτική έκφραση των συνθημάτων τους. Τροτσκιστές, Μαοϊκοί, Γκεβαριστές, μεμονωμένα στελέχη της παραδοσιακής Αριστεράς και πλήθος άλλων ριζοσπαστών νεολαίων, αρχίζουν να αμφισβητούν τη διατακτικότητα της μαζικής Αριστεράς του ΚΚΕ και του ΚΚΕ εσωτερικού και εισάγουν στο κοινωνικό προσκήνιο πιο προωθημένα αιτήματα και αντιχουντικές πρακτικές. Χιλιάδες εργάτες, φοιτητές και μαθητές οργανώνονται παράνομα και αρχίζουν να διακινούν υλικό, να συζητούν, να πολιτικοποιούνται δυναμικά.

Το καθεστώς των συνταγματαρχών, έχοντας το μάτι του παντού, αντιλαμβάνονταν την κατάσταση και την ισχυρή κοινωνική αποδοχή του. Αυτός είναι και ο λόγος που προετοίμαζε τη φιλελευθεροποίησή του προκειμένου η ηγεσία του να εξασφαλίσει τη θέση της την επόμενη ημέρα. Σχεδίαζε δηλαδή τη ομαλή μετάβαση από τη δικτατορία σε μια σιδερόφρακτη αστική δημοκρατία με ταυτόχρονη εξασφάλιση του ατιμώρητου των πρωτεργατών του πραξικοπήματος. Σε αυτή τη λογική ως ένα βαθμό προσαρμόστηκαν και οι ηγεσίες των «επίσημων» και κυρίαρχων τμημάτων της Αριστεράς. Στις αρχές του 1973 το ΚΚΕ Εσωτερικού σκεφτόταν ακόμη και συμμετοχή στις χουντοεκλογές που ετοίμαζε ο Μαρκεζίνης, ενώ το ΚΚΕ συμεριζόταν παρόμοιες αντιλήψεις χωρίς να επιδιώκει μια ανοιχτή σύ-

γκρουση με το καθεστώς.

Εξέγερση

Η ιστορία έδειξε, όμως, ότι η νεολαία και ο κόσμος της εργασίας βρίσκονταν πολύ πιο μπροστά από τις ηγεσίες της Αριστεράς. Η κατάληψη της Νομικής το Φλεβάρη του 1973 και εν συνεχεία η κατάληψη του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη, ανέδειξαν ότι η συντριβή της Χούντας ήταν ζήτημα εξέγερσης και κινητοποίησης των μαζών και όχι ζήτημα συμφωνίας από τα πάνω. Συνθήματα όπως «Κάτω η Χούντα», «Απεργία γενική», «Εργάτες-Αγρότες-Φοιτητές», «Κάτω το κεφάλαιο», «Λαϊκή εξουσία» γέμιζαν τους τοίχους του κέντρου της Αθήνας το Νοέμβρη του 1973. Ο φοιτητικός ξεσηκωμός αποτέλεσε τη σπίθα για την ανοιχτή και δημόσια εναντίωση στη Χούντα, όμως το εργατικό κίνημα που αγκάλιασε τις κινητοποιήσεις των φοιτητών εκείνες τις ημέρες ήταν αυτό που έδωσε άλλη βαρύτητα στις κινητοποιήσεις.

Την ώρα που η επίσημη Αριστερά φοβόταν τους «προβοκάτορες» μέσα στο Πολυτεχνείο, χιλιάδες εργάτες, αγρότες, μαθητές και φοιτητές έκλειναν όλη την Πατησίων, μοίραζαν προκηρύξεις, φώναζαν συνθήματα ενάντια στους δικτάτορες, το κεφάλαιο και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Οι αγώνες του κόσμου είχαν ξεπεράσει τις δυνατότητες και τις προσδοκίες της παλιάς Αριστεράς. Ένας νέος ριζοσπαστισμός από τα κάτω έβαζε φωτιά στα θεμέλια ενός καθεστώτος που έδειχνε συμπαγές, αλλά δεν ήταν. Αυτός ήταν και ο λόγος που πάρθηκε η απόφαση της ωμής καταστολής της εξέγερσης του Πολυ-

Θυμίζει δυνατά

τεχνείου με τα τανκς, τις συλλήψεις, το ξύλο και τα βασανιστήρια αξιωματών της 17ης Νοέμβρη.

Όμως, παρά τη στρατιωτική ήττα, το Πολυτεχνείο δεν ηττήθηκε πολιτικά. Αντίθετα, κατέστησε σαφές ότι είχε ξεκινήσει η αρχή του τέλους του καθεστώτος του 1967, αλλά και η εμφάνιση ενός νέου μαζικού και δυναμικού κύματος ριζοσπαστισμού. Μπορεί η επίσημη ιστοριογραφία να θεωρεί ότι η χούντα κατέρρευσε λόγω της «εθνικής προδοσίας στην Κύπρο» και όχι ότι ανατράπηκε λόγω της μαζικής δράσης των εργατών και των φοιτητών υπό το βάρος των γεγονότων του Πολυτεχνείου, όμως, είναι εγγεγραμμένο στη συλλογική μνήμη ότι η σύνδεση της Αριστεράς με τα πιο καταπιεσμένα τμήματα της ελληνικής κοινωνίας, ήταν ο βασικός παράγοντας της ανατροπής του χουντικού καθεστώτος λίγους μήνες μετά.

Το Πολυτεχνείο σήμερα

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου αποτέλεσε το έναυσμα για το ξεδίπλωμα αγώνων δεκαετιών που ισχυροποιήσαν τους από κάτω σε τεράστιο βαθμό. Δεν είναι τυχαίο ότι όλος ο σύγχρονος νεοφιλελεύθερος πολιτικός συρφετός τα βάζει με την περίφημη «μεταπολίτευση».

Η μαζική είσοδος των μαζών στο πολιτικό και κοινωνικό προσκήνιο μετά την ανατροπή των συνταγματαρχών, αποτελεί μέχρι σήμερα μια κακή ανάμνηση για το αστικό πολιτικό κατεστημένο. Οι αγώνες της μεταπολίτευσης, μέσα από τις μαζικές εργατικές κινητοποιήσεις, τον εργοστασιακό συνδικαλισμό, τα γεμάτα φοιτητικά αμφιθέατρα σε συνελεύσεις, τις συγκρουσιακές πορείες, τις μαθητικές καταλήψεις και τη μαζικοποίηση της ριζοσπαστικής Αριστεράς, δημιούργησαν ένα περιβάλλον στο οποίο κανένας Άδωνις, κανένας Βορίδης, κανένας Βελόπουλος και κανένας Κασιδιάρης δεν θα είχε θέση.

Αυτός είναι και ο λόγος που η πορεία του Πολυτεχνείου, παρά την εθιμοτυπία που της αποδίδεται, αποτελεί διαχρονικά ένα σημείο αναφοράς για την εργατική τάξη και τη νεολαία, ακόμη και κάτω από τις πιο δύσκολες συνθήκες. Η διαδήλωση προς την αμερικάνικη πρεσβεία κάθε χρόνο στις 17 του Νοέμβρη συνδέεται με τα αιτήματα όλων εκείνων που ασφυκτούν στο σύγχρονο καπιταλισμό, με τις μάχες που δίνονται στο σήμερα παίρνοντας τη σκυτάλη από το χτες. Ακόμη και πέρυσι, κάτω από τις πρωτοφανείς συνθήκες του καθολικού lockdown, ο κόσμος τηρώντας ευλα-

βικά τα μέτρα αυτοπροστασίας, βγήκε δυναμικά στο δρόμο θυμίζοντας ότι οι κοινωνικοί αγώνες ήταν, είναι και θα είναι εδώ. Και σε αυτό συνέβαλε καθοριστικά το αίμα του Νοέμβρη, ανοίγοντας ένα δρόμο, που τον κρατάνε ανοιχτό οι σόλες των παπουτσιών μας όσο πατάνε στην άσφαλτο η μία δίπλα στην άλλη.

Σήμερα, που η κυβέρνηση Μητσοτάκη επιτίθεται απροκάλυπτα στα εργατικά δικαιώματα, που αφήνει στη μοίρα της τη δημόσια δωρεάν παιδεία, που δίνει λεφτά για φρεγάτες και πολεμικά αεροπλάνα τη στιγμή που τα νοσοκομεία καταρρέουν, που αδιαφορεί απέναντι στην κλιματική αλλαγή αφήνοντας τη χώρα να καεί και να πλημμυρίσει, και που κάνει πλάτες σε όλο τον ακροδεξιό εσμό και τον αστυνομικό του βραχίονα, η επέτειος του Πολυτεχνείου αποκτά αναβαθμισμένη αξία. Ο κόσμος της δουλειάς και η νεολαία πρέπει να βάλουν φρένο σε αυτή την πολιτική, χωρίς καμιά εμπιστοσύνη στη «χλωμή» αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ, στέλνοντας το μήνυμα ότι ήμασταν, είμαστε και θα είμαστε στα κινήματα και στους δρόμους μέχρι να ανατραπούν οι πολιτικές τους. Απλούστατα γιατί όπως λέει και το τραγούδι «Μας έμαθε πολλά το αίμα του Νοέμβρη».

Κυκλοφορεί
από τις
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
RedMarks

Νοέμβρης 1973

Η εξέγερση που ανέτρεψε
τη δικτατορία
του Αντώνη Νταβανέλου

• redmarks.gr •
• 2108233761 •
• @redmarks.ekdoseis •

Η εργατική συνέλευση

Απόσπασμα από το βιβλίο
του Αντ. Νταβανέλου,
«Νοέμβρης 1973»

Από την πρώτη νύχτα της κατάληψης εκατοντάδες εργάτες βρέθηκαν μέσα στο Πολυτεχνείο. Με πρωτοβουλία αγωνιστών της Επαναστατικής Αριστεράς –με ιδιαίτερο ρόλο της οργάνωσης Σοσιαλιστική Επαναστατική Πάλη (ΣΕΠ), της ΟΚΔΕ και του Μαχητή– πραγματοποιήθηκε η πρώτη εργατική συνέλευση μέσα στο ΕΜΠ. Σαν βασικό της καθήκον έβαλε την απεύθυνση στα εργοστάσια και τα γιαπιά. Δημιούργησε μικτές επιτροπές από εργάτες και φοιτητές που με χιλιάδες προκηρύξεις, τρυκ και συνθήματα εξόρμησαν από τα χαράματα στους εργατικούς χώρους. Τα καλέσματά τους έπεφταν σε πρόσφορο έδαφος. Χιλιάδες εργάτες ανταποκρίθηκαν και μπήκαν σε κίνηση. Η

παρουσία τους μέσα και γύρω από το ΕΜΠ ήταν ιδιαίτερα αισθητή όλη την Πέμπτη. Την Παρασκευή έγινε κυριολεκτικά συγκλονιστική.

Την Πέμπτη 16 Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε η 2η εργατική συνέλευση μέσα στο Πολυτεχνείο. Πάνω από 500 εργάτες ενέκριναν διακήρυξη και εξέλεξαν αντιπροσώπους για τη Συντονιστική Επιτροπή.

[...]

«Το πρωί της Παρασκευής χιλιάδες εργάτες απευθύνονται στην εργατική επιτροπή κινητοποίησης, που εκπροσωπείται με δυο μέλη στη Σ.Ε., δηλώνοντας την πρόθεσή τους να κατέβουν σε απεργία και ζητώντας οδηγίες. Με τη μαζική είσοδο των οικοδόμων το πρωί της Παρασκευής, πληθαίνουν οι αποστολές ομάδων κινητοποίησης, που πια έχουν πάρει εντυπωσιακές διαστάσεις και συνδέουν το Πολυτεχνείο με δεκάδες χιλιάδων εργαζόμενους» (Στ. Λυγερός, σελ. 84).

Το απόγευμα της Παρασκευής γίνεται στο Πολυτεχνείο η τελευταία

εργατική συνέλευση με τεράστια συμμετοχή. Οι εργάτες εγκρίνουν τον απολογισμό δουλειάς της επιτροπής και τη δεύτερη διακήρυξη.

[...]

Αξίζει να αναφερθούμε αναλυτικότερα στο σύνθημα της Γενικής Απεργίας. Το σύνθημα αυτό αποτέλεσε ένα σημείο αιχμής στην αντιπαράθεση ανάμεσα στη ρεφορμιστική και την επαναστατική Αριστερά. «Το βράδυ της Πέμπτης ρίχτηκε το σύνθημα: "Γενική Απεργία"... Αντιπαράχθηκε και στην κάπως υπερβολική επιμονή των δικών μας για φοιτητικά μόνο αιτήματα. Πάντως το σύνθημα αυτό δημιούργησε συγχύσεις [...]» (Εκθεση ΚΕ ΚΚΕ, σελ. 50).

Το σύνθημα αυτό έπεσε από τους συντρόφους που πρωτοστατούσαν στην εργατική συνέλευση, και στο φοιτητικό χώρο κύρια από την ΟΣΕ. Ακόμα και οι μαοϊκές οργανώσεις της άκρας Αριστεράς το υποτιμούσαν. Όμως, το σύνθημα της Γενικής Απεργίας είχε τεράστια σημασία. Έδι-

νε στους εργάτες που κατέβαιναν στο Πολυτεχνείο συγκεκριμένα καθήκοντα σε σχέση με τους χώρους τους. Έδινε τη δυνατότητα εξάπλωσης της εξέγερσης και αποφασιστικής στήριξης της στην εργατική τάξη. Έδινε, τέλος, απάντηση στο ερώτημα της προοπτικής: Πώς πάμε παρακάτω; Πώς μπορεί να πέσει η χούντα;

Ακριβώς γι' αυτό, το σύνθημα «Απεργία Γενική» είχε τεράστια απήχηση. Το ίδιο το ΚΚΕ ομολογεί: «(Το σύνθημα αυτό) παρ' όλο που ανακλήθηκε εξακολουθούσε να επιδρά στις ενέργειες των εργαζομένων. Και είναι πολλοί που δεν πήγαν στις δουλειές τους, ή άλλοι που ακόμα και την Παρασκευή το πρωί, σταματούσαν τα λεωφορεία και κατέβαζαν τον κόσμο». (Εκθεση, σελ. 50).

Πρόκειται για μια μάλλον «σεμνή» περιγραφή του ενθουσιασμού που ξεσήκωναν στα γιαπιά και στα εργοστάσια οι σύντροφοι της Εργατικής Συνέλευσης, αλλά και του κόσμου στην Πατησίων που βροντοφώναζε: Απεργία Γενική!

Αν υπάρχει κάτι που είναι βέβαιο για την περίοδο στην οποία βρίσκεται ο κόσμος, είναι ότι απαγορεύονται οι βεβαιότητες.

Αυτή η πραγματικότητα όσον αφορά τις γενικότερες πολιτικές εξελίξεις, αφορά και την πορεία της ακροδεξιάς διεθνώς. Για ένα διάστημα, αυτό της ραγδαίας εμφάνισης στο προσκήνιο και της αρχικής ορμητικής ανόδου της, εμφανίστηκε η βέβαιη πρόβλεψη μιας αδιάκοπης επέλασης. Σε αρκετές εκλογικές αναμετρήσεις, οι προβλέψεις ακόμα μεγαλύτερων επιτυχιών διαψεύστηκαν. Σε αυτό το φόντο, της σχετικής αντοχής του «κέντρου» σε μια σειρά χώρες, εμφανίστηκε η εξίσου βέβαιη πρόβλεψη ότι «έληξε ο συναγεμνός», ότι ο «λαϊκισμός» (στην ακροκεντρική γλώσσα) βρίσκει τα όριά του και ξεφουσκώνει.

Στην πραγματικότητα, έχουμε μπει σε μια παρατεταμένη περίοδο, όπου η ακροδεξιά έχει βγει από το περιθώριο κι έχει «εγκατασταθεί» στην πολιτική σκηνή και διεξάγει έναν παρατεταμένο πολιτικό αγώνα (με διάφορες μορφές, είτε ρατσιστικών κινημάτων στο δρόμο, είτε φασιστικής δράσης, είτε «μακράς πορείας μέσα στους θεσμούς», είτε ιδεολογικής μάχης «για καρδιές και μυαλά»). Το «κέντρο», παραμένοντας πρώτη επιλογή των αστικών τάξεων διατηρεί την ικανότητα να επιβιώνει (ενίοτε και ανασυντιθέμενο, ανασύροντας εφεδρείες, παρουσιάζοντας νέα πολιτικά σχέδια), αλλά παραμένει σοβαρά τραυματισμένο και θα εξακολουθήσει να αντιμετωπίζει κλυδωνισμούς.

Αυτό το τοπίο παραμένει εξαιρετικά ρευστό -και συχνά αυτό αφορά και τις διεργασίες μέσα στις ίδιες γραμμές της ακροδεξιάς. Διαφορετικές εξελίξεις σε Γαλλία και Ιταλία, που παρουσιάζονται στα άρθρα του Πάνου Πέτρου δίπλα, υπογραμμίζουν ένα ανησυχητικό σενάριο.

Γαλλία: Το φαινόμενο

Η βεβαιότητα ότι η αντιπαράθεση προς τις προεδρικές εκλογές θα μονοπωληθεί από το δίδυμο Μακρόν-Λεπέν («ντουέτο κι όχι μονομαχία», όπως εύστοχα είχε πει στο παρελθόν ο Μελανσόν), είχε ήδη τεθεί υπό μερική αμφισβήτηση μετά τις περιφερειακές εκλογές, όπου καταγράφηκε η αδυναμία των κομματικών μηχανισμών και του λεπενικού «Εθνικού Συναγεμνούς» και του μακρονικού «Η Δημοκρατία Προχωρά Μπροστά». Ενώ οι συζητήσεις στρέφονταν στις δυνατότητες παραδοσιακών δυνάμεων (όπως η Ρεπουμπλικανική Δεξιά) να ανασυνταχθούν, μας προέκυψε... Ερίκ Ζεμούρ.

Η ταχύτητα με την οποία αυτός ο ακροδεξιός μετατράπηκε από μιντιακή περσόνα σε πολιτικούς παράγοντες που εμφανίζεται να απειλεί δημοσκοπικά την Λεπέν αν αποφασίσει (και μπορεί) να κατέβει ως υποψήφιος στις προεδρικές, μοιάζει με «κεραυνός εν αιθρία».

Ωστόσο είναι προϊόν της πολιτικής κατάστασης που έχει διαμορφωθεί στη Γαλλία. Ο Ζεμούρ μπόρεσε να αποκτήσει μεγάλο μιντιακό προσωπικό «κεφάλαιο», σε ένα τοπίο διαρκούς δεξιάς μετατόπισης του μιντιακού τοπίου (με

ανάδυση νέων ακροδεξιών ΜΜΕ, με αύξηση της προβολής και της δημοφιλίας παλιότερων, με δεξιά μετατόπιση άλλων), όπου το RN είναι πλέον ευπρόσδεκτος και «φιλικός» συνομιλητής, ενώ κυβερνητικά στελέχη του Μακρόν, όπως ο ακραία αντιδραστικός Νταρμανίν, διαγκωνίζονται σε αντιδραστικότητα τους ανθρώπους της Λεπέν.

Παράγωγο της δεξιάς μετατόπισης ο ίδιος, λειτουργεί και ως επιταχυντής της. Όταν η ίδια η κυβέρνηση στοχοποιεί τον «ισλαμο-αριστερισμό», ζητά έρευνες στα πανεπιστήμια και αντιμετωπίζει ως «υπονομευτικές» διάφορες θεματικές «σπουδές» (φύλου, μετα-αποικιακές κ.ο.κ.), ο Ζεμούρ κηρύσσει τον πόλεμο στο γαλλικό εκπαιδευτικό σύστημα, «διαβρωμένο από το Μαρξισμό, τον αντιρατσισμό και τις ΛΟΑΤ ιδεολογίες», ή καταγγέλλει τον «ευνοχισμό της κοινωνίας» με ευθύνη των φεμινιστριών και των ΛΟΑΤΚΙ. Όταν ανθεί η ισλαμοφοβία ως κρατική πολιτική, ο Ζεμούρ ζητά την υποχρέωση όλων των γονιών να δίνουν «Γαλλικά ονόματα» στα παιδιά τους. Όταν κατασκευάζεται ο μύθος του «ισλαμικού σεπαρατισμού» (που αντιμετωπίζει τους μουσουλμάνους ως απειλή για το «γαλλικό τρόπο ζωής» ή και την

ενότητα του γαλλικού κράτους), ο Ζεμούρ προπαγανδίζει ανοιχτά την συνωμοσιολογική θεωρία της «Μεγάλης Αντικατάστασης» (ένα σκοτεινό σχέδιο σταδιακής εξάλειψης του ευρωπαϊκού λευκού πληθυσμού και αντικατάστασής του από «ξένους» και μουσουλμάνους). Όταν η συζήτηση στρέφεται γύρω από τα κλειστά σύνορα, ο Ζεμούρ ζητά απελάσεις εκατομμυρίων ανθρώπων ήδη εγκατεστημένων στη Γαλλία.

Ο «προδομένος» και πικραμένος Ζαν-Μαρί Λεπέν, που έχει διαφωνήσει με την στρατηγική «αποτοξικοποίησης» που ακολουθεί η κόρη του, υιοθέτησε εμμέσως τον Ζεμούρ, δηλώνοντας ότι «λέει όλα όσα έλεγα πάντα, αλλά έχει το πλεονέκτημα της εβραϊκής καταγωγής για να αποφύγει την κατηγορία του αντισημίτη» (παρεμπιπτόντως ο Ζεμούρ έχει ξεπλύνει το καθεστώς του Βισύ στο παρελθόν).

Η είσοδος του Ζεμούρ στο πολιτικό παιχνίδι προέκυψε στο φόντο των γαλλικών περιφερειακών εκλογών. Ο ίδιος αρέσκεται να δηλώνει ότι «η Λεπέν δεν πρόκειται να νικήσει ποτέ», ένα συμπέρασμα στο οποίο καταλήγουν κι άλλοι στην ακροδεξιά, μετά την εκλογική αδυναμία που επέδειξε τον περασμένο Ιούνιο. Η «αποτοξικοποίηση» προκαλούσε

Ιταλία: Ενίσχυση των

Στην άλλη μεγάλη χώρα όπου η συνολική δεξιά μετατόπιση και η εδραίωση της ακροδεξιάς αποτελούν μια ζοφερή «κανονικότητα», έχουν εμφανιστεί παρόμοια δείγματα «ριζοσπαστικοποίησης» της ακροδεξιάς, αν και με διαφορετικές διαδρομές και μορφές.

Στις 3-4 Οκτώβρη, έγιναν αυτοδιοικητικές εκλογές σε μια σειρά από μεγάλες πόλεις, όπου -με μειωμένη συμμετοχή- επιβεβαιώθηκαν τάσεις που είχαν φανεί και στις περιφερειακές εκλογές ένα χρόνο πριν, αλλά ενισχυμένες.

Το Κίνημα 5 Αστέρων (Κ5Α) συνέχισε την ελεύθερη πτώση του, πέφτοντας σε μονοψήφια ποσοστά σχεδόν παντού και αδυνατώντας να βρεθεί στο δεύτερο γύρο ακόμα και σε δήμους που μέχρι πρότινος ήλεγχε. Η κεντροαριστερή συμμαχία γύρω από το Δημοκρατικό Κόμμα (PD), κέρδισε με άνεση από τον πρώτο γύρο το Μιλάνο, τη Μπολόνια και τη Νάπολι (εκεί σε συμμαχία με το Κ5Α). Στο δεύτερο γύρο κατέκτησε με μεγάλη διαφορά και τη Ρώμη και το Τορίνο, παρότι εκεί οι υποψήφιοι της ξεκινούσαν από τη δεύτερη θέση και οι υποψήφιοι της Δεξιάς έδειχναν να έχουν ελπίδες νίκης.

Η Δεξιά κατέβηκε παντού ενωμένη, σε μια συμμαχία του μπερλουσκονικού Φόρτσα Ιτάλια, της ακροδεξιάς Λέγκα και των μεταφασιστών Φρατέλι Ντ' Ιτάλια. Καθώς δεν έχτισε επιπλέον δυναμική, το ενδιαφέρον στράφηκε στον εσωτερικό συσχετισμό. Η Φόρτσα Ιτάλια οδήγησε τη Δεξιά συμμαχία σε νίκη στο Τριέστε, δείχνοντας «σημάδια ζωής» για το κόμμα του Μπερλουσκόνι, το οποίο ωστόσο παραμένει ο «μικρός εταίρος» των ακροδεξιών κομμάτων. Η Λέγκα, που αντιμετώπιζε μια κάμψη ήδη από τις μέρες της εξόδου της από την πρώτη κυβέρνηση Κόντε, συνεχίζει να αντιμετωπίζει προβλήματα. Είδε την θέση της στη δεξιά συμμαχία να υποβαθμίζεται, με πιο emblematicή την υποχώρηση στο 10% στο Μιλάνο, την πρωτεύουσα της Λομβαρδίας, ιστορικού «κάστρου» της εκλογικής δύναμης του κόμματος του Σαλβίνι.

Με τη σχετική ανάκαμψη του PD και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν η Λέγκα και το Κ5Α, εμφανίστηκαν και πάλι αναλύσεις για το «θάνατο του λαϊκισμού» ή/και «αυλαία στα πειράματα αντικαθεστωτικής πολιτικής». Αλλά τα προβλήματα της Λέγκα, αποδεικνύονται ευκαιρίες για τους ακόμα πιο αντιδραστικούς Φρα-

τέλι. Αυτή η τελευταία εκδοχή των διαδοχικών μετενσαρκώσεων με τις οποίες παρουσιάστηκε ο μετα-μουσολινικός χώρος τις δεκαετίες μετά το 1945, κερδίζει σε «κανονικοποίηση» ως αναπόσπαστο μέρος της Δεξιάς εκλογικής συμμαχίας, ενώ ταυτόχρονα επωφελείται από την θέση του ως μοναδική κοινοβουλευτική αντιπολίτευση στον Ντράγκι. Δημοσκοπικά ανταγωνίζονται πλέον στα ίσια τη Λέγκα για την πρωτοκαθεδρία, ενώ στις πρόσφατες δημοτικές εκλογές κατέγραψαν βελτιωμένο συσχετισμό εντός Δεξιάς σε μια σειρά Δήμους. Μάλιστα στη Ρώμη ήταν ο δικός τους υποψήφιος που πέρασε στο δεύτερο γύρο (και ως πρώτος στο σκορ). Η Ρακέλε Μουσσολίνι, υποψήφια δημοτική σύμβουλος, ήρθε πρώτη σε ψήφους. Παλιότερα, η Αλεσάντρα Μουσσολίνι (υπερασπιζόμενη κατά καιρούς «τη μνήμη» του παππού της), είχε χτίσει μια δική της αναγνωρισιμότητα ως μοντέλο, ηθοποιός, πολιτικός για να εκλεγεί σε διάφορες θέσεις με την Φόρτσα Ιτάλια. Η μικρή προσωπική διαδρομή της Ρακέλε Μουσσολίνι κάνει εξαιρετικά αμφίβολο τον ισχυρισμό ότι ψηφίστηκε «παρά το όνομά της κι όχι εξαιτίας του» και μάλλον λέει πολύ περισσότερα για το «κλίμα» στις γραμμές των

Ζεμούρ

δυσφορία σε ένα τμήμα της βάσης του RN, αλλά υποσχόταν διαρκή εκλογική ενίσχυση και -τελικά- τη νίκη. Με την αποτελεσματικότητα του λεπενικού σχεδίου να μπαίνει υπό αμφισβήτηση, «απελευθερώνεται» χώρος για τον νεοεισρχόμενο αστέρα της ακροδεξιάς.

Όπως ισχυρίστηκε ο ίδιος ο Ζεμούρ, αμέσως μετά τις περιφερειακές εκλογές:

«Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει πλέον καμιά διαφορά σήμερα ανάμεσα στο αφήγημά της και σε αυτό του Εμμανουέλ Μακρόν ή του Ξαβιέ Μπερτράντ... Η Μαρίν Λεπέν μιλά όπως ο Εμμανουέλ Μακρόν, ο Εμμανουέλ Μακρόν μιλά όπως η Μαρίν Λεπέν, είναι ήδη και οι δυο τους στο δεύτερο γύρο, καθώς υποτίθεται ότι κανείς άλλος δεν πρέπει να υπάρχει εκτός από αυτό το [ζευγάρι στο] δεύτερο γύρο, και είναι σαφές ότι οι ψηφοφόροι αρνούνται να υποχρεωθούν σε αυτή την επιλογή».

Η δήλωση παρατέθηκε από τον Στάθη Κουβελάκη σε πρόσφατο άρθρο του, στο οποίο ο ίδιος συμπληρώνει:

«Αυτή η διπλή μετατροπή του αφηγήματος της Λεπέν σε κοινοτοπία (μιλάει «όπως όλοι οι άλλοι», αφού πρώτα έκανε «όλους τους άλλους» να μιλάνεσαν αυτήν) -μια παράδοση παρενέ-

γεια της «λεπενοποίησης των μυαλών» για την οποία καμάρωνε κάποτε ο πατέρας Λεπέν- υποσκάπτει σοβαρά την ικανότητά της να κατευθύνει την οργή και τις διάφορες μνησικακίες που είχε νωρίτερα καταφέρει να αποκρυσταλλώσει».

Είναι ανοιχτή η συζήτηση για τις προοπτικές του Ζεμούρ. Το φαινόμενο δεν θα πρέπει να αντιμετωπιστεί ως εφήμερη μιντιακή «φούσκα». Αλλά η εξέλιξή του υπόκειται κι αυτή στην αβεβαιότητα του τοπίου. Δεν διαθέτει τον κομματικό μηχανισμό που απαιτεί μια εκλογική μάχη (που ξεκινά από τις αναγκαίες 500 υπογραφές εκλεγμένων αξιωματούχων για να εγκριθεί μια υποψηφιότητα και φτάνει στις γενικότερες απαιτήσεις μιας δραστήριας καμπάνιας). Από την άλλη, υπάρχει το προηγούμενο της αναρρίχησης του Εμμανουέλ Μακρόν πάνω στα ερείπια των παραδοσιακών κομμάτων -και η γαλλική πολιτική σκηνή παραμένει κατακερματισμένη και ρευστή. Μέρος της απάντησης βρίσκεται στη στήριξη που μπορεί ή δεν μπορεί να εξασφαλίσει ο Ζεμούρ από τμήμα της άρχουσας τάξης ή του υπάρχοντος πολιτικού προσωπικού, για να καλύψει το μειονέκτημα. Αυτές οι αναζητήσεις ίσως

εξηγούν την απροθυμία του να βιαστεί να ανακοινώσει αν θα είναι τελικά υποψήφιος.

Άλλα άγνωστα αφορούν τις τελικές του επιδόσεις, τον αντίκτυπο που θα έχουν στις επιδόσεις των άλλων παρατάξεων (της ίδιας της Λεπέν, του μακρονισμού, της παραδοσιακής Δεξιάς), με βασικότερο άγνωστο το αν θα προσθέσει δυνάμεις στην ακροδεξιά «πολυκατοικία» ή απλά θα «διχοτομήσει» το κοινό της.

Αυτή η συζήτηση είναι πολύ νωρίς για να γίνει και πολύ εστιασμένη στον εκλογικό αντίκτυπο του φαινομένου Ζεμούρ. Κατά τη γνώμη μας, το ίδιο το φαινόμενο οφείλει να απασχολήσει σοβαρά ανεξαρτήτως της κάλπης.

Η θεματολογία και η ρητορική του Ζεμούρ πατάει σε μια ήδη υπαρκτή παράδοση αντιστροφής της πραγματικότητας της καταπίεσης (οι στρείτ άνδρες ως θύματα, η ύπαρξη «αντι-λευκού ρατσισμού», η επερχόμενη «ισλαμοποίηση» της Ευρώπης κ.ο.κ.). Ο Ζεμούρ την οδηγεί σε παροξυσμό και αποκτά ακροατήριο που συμμερίζεται αυτή την οπτική. Όταν η ακροδεξιά υπερβάλει για τη δύναμη του αντιπάλου (αν πάρει κανείς τοις μετρητοίς τη μυθολογία της σύγχρονης

Alt-Right, θα πιστέψει ότι μια συμμαχία μαρξιστών-φεμινιστριών-ομοφυλόφιλων-μουσουλμάνων-μαύρων βρίσκεται στην εξουσία) και ταυτόχρονα περιγράφει το προνομιακό ακροατήριό της ως θύμα υπό διωγμό ή και απειλή εξαφάνισης, το κάνει για να προετοιμάσει το έδαφος στις γραμμές του για την ανάγκη «δραστικών» μέτρων.

Γύρω από αυτήν τη θεματολογία είχε συγκροτηθεί το νεοφασιστικό κίνημα «Generation Identitaire» (Γενιά της Ταυτότητας), για το οποίο βγήκε εντολή διάλυσης τον περασμένο Μάρτη, μια απόφαση που προκάλεσε οξυμένες καταγγελίες από τον Ζεμούρ (και δυσφορία σε τμήμα στελεχών της Λεπέν που «τους αφήσαμε ανυπεράσπιστους»). Το όνομα της νεοεμφανιζόμενης «Generation Zemmour» (Γενιά του Ζεμούρ) δεν αφήνει πολλά περιθώρια παρερμηνείας για τις καταβολές και το ποιόν αυτής της «οργάνωσης νεολαίας» που στηρίζει τις συγκεντρώσεις του...

Σε ένα ζοφερό περιβάλλον όπου οι ιδέες της ακροδεξιάς γίνονται η «κανονικότητα» του πολιτικού διαλόγου, η δημοφιλία του Ζεμούρ αποτυπώνει την ανάδυση ενός ακραίου περεταίρω «ριζοσπαστισμού» στην κοινωνική βάση της ακροδεξιάς.

νεοφασιστών

Από την τεράστια αντιφασιστική διαδήλωση στη Ρώμη στις 16 Οκτώβρη.

ψηφοφόρων των Φρατέλι.

Λίγες μέρες μετά τις κάλπες, αυτή η μουσολινική νοσταλγία πήρε μια πολύ πιο άγρια μορφή: Στις 9 Οκτώβρη, 100 χρόνια μετά την καταστροφή των Εργατικών Κέντρων από τους μελανοχίτωνες, η νεοφασιστική Φουόρτσα Νουόβα, έχοντας κάνει πανεθνική κινητοποίηση (με τρένα και λεωφορεία), τέθηκε επικεφαλής μιας διαδήλωσης 10 χιλιάδων ανθρώπων ενάντια στο

«Green Pass» (επίδειξη πιστοποιητικού εμβολιασμού, αρνητικού τεστ ή πιστοποιητικού νόσησης στη δουλειά) και την καθοδήγησε σε εισβολή στα κεντρικά γραφεία της CGIL, της μεγαλύτερης και ιστορικότερης «αριστερόστροφης» εργατικής συνμοσπονδίας της χώρας. Οι νεοφασιστές τραμπούκοι έφτασαν ως τον πέμπτο όροφο, καταστρέφοντας τα πάντα. Ήταν η κορυφαία «στιγμή» στην έως τώρα δράση

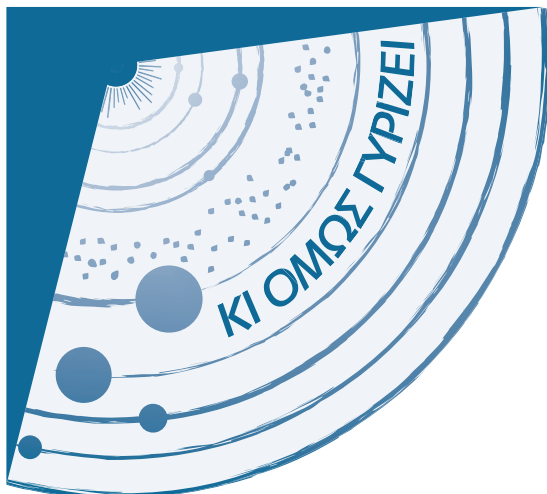
της νεοφασιστικής οργάνωσης. Όπως το έθεσε ο Φράνκο Τουριλιάντο: «Μια πολιτική και συμβολική επίθεση των φασιστικών δυνάμεων στην ιστορική οργάνωση της εργατικής τάξης. Μια επίθεση ενάντια στα συνδικάτα που, ανεξάρτητα από την τρέχουσα γραμμή ταξικής συνεργασίας της ηγεσίας, εκπροσωπούν μια ολόκληρη ιστορική εποχή ταξικής οργάνωσης».

Ευτυχώς υπήρξαν αντανakλαστικά. Την ίδια νύχτα βγήκε κάλεσμα και την επόμενη μέρα όλα τα τοπικά γραφεία της CGIL άνοιξαν με συνελεύσεις-περιφρουρήσεις. Μετά την επιτυχημένη άμεση αντι-κινητοποίηση, το Σάββατο 16 Οκτώβρη οργανώθηκε μια μεγάλη αντιφασιστική πανκινητοποίηση στη Ρώμη, όπου συγκεντρώθηκαν 200 χιλιάδες άνθρωποι από όλη την Ιταλία, για να τραγουδήσουν το Bella Ciao και να απαιτήσουν την απαγόρευση της δράσης των φασιστικών οργανώσεων.

Η ανάταση που προκάλεσε η μαζική κινητοποίηση είναι καλοδεχούμενη και πολύτιμο «οξυγόνο» στο ζοφερό τοπίο της Ιταλίας των τελευταίων χρόνων. Ωστόσο, η προσέγγιση «εθνικής ενότητας» με την οποία αντιμετωπίζει το ζήτημα η ηγεσία της CGIL είναι προβληματική. Μετά την

επίθεση, ο Ντράγκι έσπευσε να αγκαλιάσει τον πρόεδρο της CGIL, Λαντίνι, ως ένδειξη «αλληλεγγύης» μπροστά στις κάμερες. Ο Φράνκο Τουριλιάντο έγραψε: «Μας ανησυχεί αυτή η "αγκαλιά", γιατί είναι η "αγκαλιά της ταξικής συνεργασίας". Βοηθά τον επικεφαλής της κυβέρνησης να τσιμεντώσει τη σύγκλιση και τη σχέση διαλόγου με την CGIL (αυτή τη συνμοσπονδία που εξακολουθεί να υπόκειται ακόμα σε κάποια αγωνιστική πίεση από τη βάση) όσον αφορά τη διαχείριση του Σχεδίου Ανάκαμψης και την επερχόμενη οικονομική νομοθεσία».

Ο σύντροφος εξηγεί ότι «Οι φασιστικές και ακροδεξιές οργανώσεις πρέπει να απαγορευτούν, αλλά δεν μπορούν να υπάρξουν αυταπάτες ότι οι αστικοί θεσμοί θα λύσουν το πρόβλημα. Μπορούμε να καλωσορίσουμε κάθε συμμαχία με άλλες δημοκρατικές δυνάμεις στον αγώνα ενάντια στους φασιστές. Είναι χρήσιμες και αναγκαίες, αλλά η ανεξαρτησία από το αστικό κράτος και η οικοδόμηση ενός ανεξάρτητου στρατηγικού πόλου ταξικής πάλης είναι αποφασιστική για να τα καταφέρουμε και να μην καταλήξουμε είτε συντητριμμένοι είτε υποταγμένοι στις κυβερνητικές πολιτικές».

Ισραήλ/Παλαιστίνη

Το Ισραήλ έθεσε απαγόρευσε έξι Παλαιστινιακές οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων, χαρακτηρίζοντάς τις ως «τρομοκρατικές». Μη-βίαιες οργανώσεις, που δίνουν νομικές συμβουλές σε πολιτικούς κρατούμενους, καταγράφουν παραβιάσεις του Διεθνούς Δικαίου, υποστηρίζουν οικονομικά αγροτικές κοινότητες και παιδιά, κάποιες συνεργαζόμενες και με τον ΟΗΕ, βρίσκονται πλέον εκτός νόμου και οι Ισραηλινές Αρχές μπορούν να κλείσουν τα γραφεία τους, να κατασχέσουν τους πόρους τους και να συλλάβουν το προσωπικό τους. Την απόφαση έβγαλε ο υπουργός Εξωτερικών, Μπένι Γκαντζ, ο φερόμενος ως «προοδευτικό» αντίπαλο δέος στον Νετανιάχου και την υλοποιεί η κυβέρνηση Μπένετ, φερόμενη ως «κυβέρνηση αλλαγής» από τον αριστερό σιωνισμό. Το Κράτος του Ισραήλ επικαλείται κυρίως δεσμούς των ανθρωπιστικών οργανώσεων με αριστερές παλαιστινιακές οργανώσεις. Ασφαλώς, το Ισραήλ θεωρεί «τρομοκρατικά» τα περισσότερα παλαιστινιακά κόμματα. Καθώς οι σχέσεις μεταξύ κομμάτων και «κοινωνίας των πολιτών» είναι προφανώς (όπως παντού) υπαρκτές σε ένα βαθμό, ανοίγει ο δρόμος να βγουν «τρομοκράτες» όλοι οι Παλαιστίνιοι που οργανώνονται με οποιονδήποτε τρόπο. Η απόφαση έχει προκαλέσει την καταγγελία του Παρατηρητηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, της Διεθνούς Αμνηστίας, του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ και Ισραηλινών οργανώσεων ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Σουδάν

Η εύθραστη ισορροπία που επικράτησε μετά τον Αύγουστο του 2019 στο Σουδάν έσπασε. Μετά τη συγκλονιστική εξέγερση που ανέτρεψε τη δικτατορία του Μπασίρ, τα κόμματα της δημοκρατικής αντιπολίτευσης είχαν αποδεχθεί μια «συγκατοίκηση» με το Στρατιωτικό Συμβούλιο (που αρχικά επιχείρησε να μονοπωλήσει την εξουσία), που υποτίθεται ότι θα καθοδηγούσε τη μετάβαση στη δημοκρατία. Με την κατάσταση στη χώρα να χειροτερεύει (και με σαουδαραβική ενθάρρυνση), ο στρατός οργάνωσε διαδηλώσεις που απαιτούσαν «να αναλάβει» απέναντι στους «ανίκανους πολιτικούς». Οι αντιδιαδηλώσεις υπέρ της δημοκρατίας αποδείχθηκαν πολύ μεγαλύτερες, αλλά ο Αμπντέλ Φατάχ Αλ-Μπουρχάν, διαβόητος επικεφαλής των πιο φονικών ειδικών δυνάμεων και ο άνθρωπος για τον οποίο προειδοποιούσε πιο emphaticά η «αριστερή πτέρυγα» του κινήματος, προχώρησε σε πραξικόπημα. Η αντίσταση ως τώρα είναι εντυπωσιακή. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι διαδηλώνουν καθημερινά ενάντια στο πραξικόπημα, σε

Νότια Κορέα

Στις 20 Οκτώβρη, εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες κατέβηκαν σε γενική απεργία στη Νότια Κορέα. Ακολούθησαν μαζικές διαδηλώσεις σε πόλεις και στην ύπαιθρο, που αναμένεται να κορυφωθούν με μια παλλαϊκή κινητοποίηση το Γενάρη του 2022. Τις κινητοποιήσεις οργανώνει η συνομοσπονδία ΚCTU, σε συμμαχία με οργανώσεις των φτωχών της πόλης και των αγροτών. Οι λόγοι εργατικής δυσφορίας είναι μεγάλοι: η Νότια Κορέα είναι 3η σε ώρες εργασίας ετησίως και σε θανάτους στους χώρους δουλειάς ανάμεσα στις χώρες του ΟΟΣΑ, ενώ το 40% της εργατικής δύναμης είναι «άτυποι» εργαζόμενοι. Η ΚCTU έχει υιοθετήσει ένα ευρύ και εντυπωσιακό πλαίσιο αιτημάτων, υπό το γενικό τίτλο «Δίκαιη Μετάβαση», ως παρέμβαση στη συζήτηση που έχει ανοίξει το νοτιοκορεατικό κράτος για την ανάγκη «μετάβασης» στο οικονομικό μοντέλο απέναντι στις πολλαπλές κρίσεις. Τα αιτήματα μπορούν να κωδι-

κοποιηθούν σε τρεις βασικούς άξονες:

-Κατάργηση της «άτυπης» εργασίας (μερική απασχόληση, προσωρινές συμβάσεις κλπ) με επέκταση των εργατικών δικαιωμάτων σε όλη την τάξη.

-Συμμετοχή των εργαζομένων -επί ίσοις όροις με το κράτος και τους εργοδότες- σε αποφάσεις για «αναδιάρθρωση» της οικονομίας.

-Εθνικοποίηση των βασικών βιομηχανιών, των βιομηχανιών που απολύουν εργάτες και επέκταση/διεύρυνση του δημόσιου/κοινωνικού χαρακτήρα της υγείας, της παιδείας, της στέγασης κ.ά.

Απέναντι σε μια τέτοια πρόκληση, η απάντηση ήταν σκληρή. Δεκάδες συνδικαλιστές, μεταξύ των οποίων και ο πρόεδρος της συνομοσπονδίας φυλακίστηκαν καθ' οδόν προς τη γενική απεργία. Η κατασταλτική επίθεση ενίσχυσε την οργή και τη διάθεση συμμετοχής στις 20 Οκτώβρη, προσθέτοντας ένα ακόμα λόγο για τη γενική απεργία.

Αγγλία/Γαλλία

Ήταν γνωστό ότι παρά τις εκατοντάδες σελίδες του «συμφωνημένου Brexit», πολλές πτυχές του αχαρτογράφητου τοπίου στις σχέσεις του Ηνωμένου Βασιλείου με την ΕΕ έμεναν ως «εκκρεμότητες», παραπέμπονταν σε «νέες συζητήσεις» ή «εξειδικεύσεις». Όπως επίσης ήταν προφανές ότι η σχέση ανταγωνιστικής έντασης που διαμορφώθηκε δεν θα επιλύοταν με ένα κείμενο. Σε αυτό το φόντο ήρθε ο «πόλεμος του μπακαλιάρου», όπου ο καυγάς για τα αλιευτικά δικαιώματα στη Μάγχη οδήγησε σε έντα-

ση σε επίπεδο κορυφής μεταξύ Παρισιού και Λονδίνου. Οι τόνοι ξεπερνούν το συγκεκριμένο επίδικο και δείχνουν τη δυναμική «επιστροφή» των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Στα πλαίσια της G20, το απόλυτο σύμβολο της «παγκοσμιοποιημένης συναίνεσης», Γάλλοι αξιωματούχοι διέβρευσαν ότι υπήρξε συμφωνία αποκλιμάκωσης, μόνο για να διαψευστούν άμεσα από τον Μπόρις Τζόνσον, που εξαπέλυσε μια ακόμα ρουκέτα ότι «είναι ζήτημα των Γάλλων να αποφασίσουν αν θέλουν να απομακρυνθούν από τις απειλές» κι ότι «είναι δικό τους ζήτημα». Καλά θα πάει (και) αυτό...

μία σειρά από πόλεις, οχυρώνοντας βασικούς δρόμους και φωνάζοντας «Η επιστροφή στο παρελθόν αποκλείεται» και «Ο λαός πλέον είναι πιο δυνατός». Απεργίες συμβαίνουν σε σχολεία, πανεπιστήμια, πετρέλαιο, αεροδρόμια και νοσοκομεία (με εξαίρεση τα επείγοντα και τη δημιουργία κλινικών για διαδηλωτές, ενώ καλείται το προσωπικό των στρατιωτικών νοσοκομείων να αποχωρήσει πλήρως από τη δουλειά του). Τα πράγματα δεν είναι εύκολα. Το σουδανικό καθεστώς έχει αποδείξει (στην ταραγμένη περίοδο από το ξέσπασμα της εξέγερσης το Δεκέμβρη του 2018 μέχρι το συμβιβασμό τον Αύγουστο του 2019) ότι δε διστάζει μπροστά στην πιο φονική βία. Η Σουδανική Επαγγελματική Ένωση (SPA), η «συνδικαλιστική» ομπρέλα που αποτέλεσε τον «κοινωνικό» κορμό της εξέγερσης ενάντια στον Μπασίρ, καλεί σε μαζική ανυπακοή στην κατάσταση έκτακτης ανάγκης και δηλώνει ότι ο Μπουρχάν θα αντιμετωπίσει «την οργή ενός λαού που απελευθερώθηκε από το φόβο μετά την επανάσταση του Δεκέμβρη». Μένει να φανεί αν το πραξικόπημα θα επιβληθεί αιματηρά ή για άλλη μια φορά, η επανά-

σταση θα προχωρήσει μπροστά «από το μαστίγιο της αντεπανάστασης». Ένα θετικό δείγμα είναι ότι πλέον η SPA δηλώνει ότι αποκλείει μια «επιστροφή στη συνεργασία της δηλητηριασμένης [μεταβατικής] συμφωνίας» και επιμένει σε άμεση «μετάβαση σε μια επαναστατική πολιτική εξουσία». Το τσάκισμα του πραξικοπήματος, η απόρριψη νέων μεσοβέζικων λύσεων, αλλά και ο χαρακτήρας της νέας εξουσίας θα κριθεί από τη δυνατότητα αυτό-οργάνωσης των «από κάτω»...

Τα Pandora Papers αποκαλύπτουν το σκιώδες σύστημα που εξυπηρετεί την απληστία των υπερ-πλούσιων

Του Λούκα Κίρναν

Αναδημοσίευση από το redflag.org.au.
Μετάφραση: Κορίνα Σχισμένου

Το πιο συγκλονιστικό με τα Pandora Papers -μια τεράστια συλλογή χρηματοοικονομικών εγγράφων που διέρρευσαν στη Διεθνή Κοινοπραξία Ερευνητικών Δημοσιογράφων- δεν είναι ο τεράστιος όγκος των αποκαλύψεων που περιέχουν. Ούτε προκαλεί ιδιαίτερη έκπληξη το γεγονός ότι τόσοι πολλοί νυν και πρώην πολιτικοί και αρχηγοί κρατών (περισσότεροι από 300 αξιωματούχοι σε 90 χώρες) αναφέρονται σε αυτά. Δεν είναι ούτε η εμφάνιση πολιτικών προσωπικοτήτων διεθνούς φήμης, όπως ο Βρετανός πρώην πρωθυπουργός Τόνι Μπλερ, ο Ιταλός δισεκατομμυριούχος και πρώην πρωθυπουργός Σίλβιο Μπερλουσκόνι ή ο δισεκατομμυριούχος πρόεδρος της Χιλής Σεμπάστιαν Πιινιέρα, μεταξύ άλλων: μετά την προηγούμενη διάρρηξη των Panama Papers το 2016 και των Paradise Papers το 2017, τα έχουμε συνηθίσει αυτά.

Αυτό που είναι το πλέον σοκαριστικό σε αυτές τις διαρροές είναι το πόσο μεγάλο μέρος της αδιανόητα μεγάλης υπεράκτιας αποθήκευσης πλούτου που αποκαλύπτουν συμβαίνει απολύτως νόμιμα. Για την υπερ-πλούσια ελίτ του κόσμου, εφόσον δεν υπάρχει δωροδοκία ή ξέπλυμα χρήματος, η υπεράκτια φοροδιαφυγή και αποθήκευση χρημάτων είναι σε μεγάλο βαθμό κάτι νόμιμο.

Δύο διαφορετικοί κόσμοι

Σε πολλά άρθρα σχετικά με τις διαρροές, οι δημοσιογράφοι καταβάλουν μεγάλη προσπάθεια να τονίσουν σε διάφορες παραλλαγές τη διαπίστωση ότι «υπάρχουν απολύτως νόμιμοι λόγοι για να έχει κανείς έναν υπεράκτιο τραπεζικό λογαριασμό ή μια υπεράκτια εταιρεία». Και έχουν δίκιο: αν συγκαταλέγεστε στην τάξη των ανθρώπων που έχουν τα μέσα να μεταφέρουν τον πλούτο τους «υπεράκτια» με διάφορους τρόπους, τότε υπάρχει ένα ολόκληρο νόμιμο σύστημα διαχείρισης πλούτου που έχει δημιουργηθεί για να εξυπηρετεί τα συμφέροντά σας.

Αυτό το σύστημα υπεράκτιας διαχείρισης πλούτου υπάρχει ξεχωριστά από το πιο «πληβειακό» σύστημα στο οποίο

στηριζόμαστε εμείς οι υπόλοιποι. Οι απλοί άνθρωποι σε γενικές γραμμές αφήνουν τις αποταμιεύσεις τους σε τράπεζες και συνταξιοδοτικά ταμεία. Υποχρεώνονται να ανοίγουν τους λογαριασμούς τους σε ελέγχους προκειμένου να εξασφαλίσουν πρόσβαση στα πιο στοιχειώδη επιδόματα πρόνοιας, ενώ οποιοσδήποτε τόκος μπορεί να προκύψει από τα χρήματά τους υποκειται σε φορολογία. Τα συνταξιοδοτικά τους ταμεία είναι εκτεθειμένα σε κινδύνους από τις διακυμάνσεις στο χρηματιστήριο και ούτω καθεξής. Οι υπερ-πλούσιοι, αντίθετα, μπορούν να κρύβουν τον πλούτο τους με ασφάλεια, ανώνυμα και αφορολόγητα, στο παγκόσμιο δίκτυο των φορολογικών παραδείσων.

Η αμερικάνικη ΜΚΟ, Εθνικό Γραφείο Οικονομικών Ερευνών, εκτιμά ότι σχεδόν το ένα δέκατο του παγκόσμιου πλούτου βρίσκεται σε υπεράκτιους λογαριασμούς. Τα Pandora Papers προσδίδουν μεγαλύτερη βαρύτητα σε αυτόν τον ισχυρισμό και αποκαλύπτουν πολλές μεμονωμένες περιπτώσεις απύθμενης απληστίας.

Ο βασιλιάς Αμπντάλα ο Β΄ της Ιορδανίας εκτιμάται ότι έχει προσωπική περιουσία 750 εκατομμυρίων δολαρίων και οι διαρροές αποκαλύπτουν το εκτεταμένο χαρτοφυλάκιο υπεράκτιας περιουσίας του, αξίας 100 εκατομμυρίων δολαρίων. Ενώ ο βασιλιάς αποκτά πολυτελείς παραθαλάσσιες επαύλεις στο Μαλιμπού, περισσότεροι από ένα εκατομμύριο Ιορδανοί μαραζώνουν κάτω από το όριο της φτώχειας. Φυσικά, οι δικηγόροι του Βασιλιά έσπευσαν να διαβεβαιώσουν τον κόσμο ότι «η Α.Μ. [Αυτού Μεγαλειότητα] δεν έκανε σε κανένα σημείο κατάχρηση δημοσίων κονδυλίων ούτε έκανε οποιαδήποτε χρήση των εσόδων της διεθνούς βοήθειας και ενίσχυσης που προοριζόταν για δημόσια χρήση». Είναι ένας από τους πολλούς δυνάστες με πολλά μηδενικά στο τέλος των υπεράκτιων τραπεζικών τους υπολοίπων.

Ο πρόεδρος της Κένυας, Ουχούρου Κενιάτα, γόνος της πανίσχυρης πολιτικής δυναστείας των Κενιάτα, διαθέτει οικογενειακή περιουσία άνω των 500 εκατομμυρίων δολαρίων. Οι διαρροές δείχνουν ότι ο ίδιος και η οικογένειά του έχουν δημιουργήσει έναν αριθμό υπεράκτιων εταιρειών, συμπεριλαμβανομένης μιας με έδρα στον Παναμά και μετοχές και ομόλογα αξίας τουλάχιστον 30 εκατομμυρίων δολαρίων, καθώς και επενδύσεις σε ακίνητα στο

Ηνωμένο Βασίλειο και το Χονγκ Κονγκ. Ο Πρόεδρος του Κονγκό, Ντένις Σάσου Νγκουέσο -ο γιος του οποίου έκανε τη διάσημη κλοπή 50 εκατομμυρίων δολαρίων από το κρατικό ταμείο σε ένα άλλο σκάνδαλο υπεράκτιων λογαριασμών- έχει δημιουργήσει μια σειρά λογαριασμών στις Βρετανικές Παρθένες Νήσους για να κρύψει την ιδιοκτησία του σε ορυχεία διαμαντιών και εταιρείες κατασκευών και ακινήτων.

Δεν είναι μόνο στις χώρες του Παγκόσμιου Νότου όπου οι πολιτικοί ηγέτες απολαμβάνουν τις υπηρεσίες της υπεράκτιας βιομηχανίας πλούτου. Ο Τόνι Μπλερ και η σύντροφός του κατάφεραν να αποφύγουν να πληρώσουν 400.000 δολάρια σε φόρο αγοράζοντας ένα κτίριο γραφείων στο Λονδίνο μέσω μιας υπεράκτιας εταιρείας. Ο πρώην υπουργός Οικονομικών της Γαλλίας και πρώην επικεφαλής του ΔΝΤ, Ντομινίκ Στρος-Καν, έλαβε εκατομμύρια σε «αμοιβές συμβούλου» από ρωσικές και κινεζικές εταιρείες -που καταβλήθηκαν απευθείας σε λογαριασμό στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα.

Οι ολιγάρχες συνεργάτες του Ρώσου Προέδρου Βλαντιμίρ Πούτιν, Γκενάντι Τιμτσένκο και Κονσταντίν Ερνστ -μεγιστάνες του πετρελαίου και των ΜΜΕ αντίστοιχα- αποκαλύφθηκε ότι είχαν δάνεια αξίας εκατοντάδων εκατομμυρίων δολαρίων από τράπεζες που συνδέονται με το Κρεμλίνο που διοχετεύονταν μέσω υπεράκτιων λογαριασμών. Αποκαλύφθηκε επίσης ο μυστικός πλούτος 100 εκατομμυρίων δολαρίων της φερόμενης ως ερωμένης του Πούτιν, Σβετλάνα Κριβονόγκιχ. Αυτές οι αποκαλύψεις είναι μόνο η κορυφή ενός πολύ μεγάλου παγόβουνου.

Απόρρητο ή λογοδοσία;

Σύμφωνα με τον Guardian, ο οποίος έχει πρόσβαση σε όλο τον όγκο των πληροφοριών, 400 Αυστραλοί ονοματίζονται στα Panama Papers. Σύμφωνα με αυτά που γράφει ο έμπειρος επιχειρηματικός ρεπόρτερ Μπεν Μπάτλερ, συμπεριλαμβάνονται «ανώτερα στελέχη από τον κλάδο των χρηματοπιστωτικών και των ακινήτων». Δυστυχώς όμως, ο Guardian «επέλεξε να μη γνωστοποιήσει τα ονόματά τους». Για τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης, φαίνεται ότι το απόρρητο των υπερ-πλούσιων ατόμων που κρύβουν τον πλούτο τους υπεράκτια έχει μεγαλύτερη σημασία από ότι στην πραγματικότητα, για μια φορά, να τους κάνουν να λογοδοτή-

σουν ενώπιον του κοινού.

Γιατί οι κυβερνήσεις σε όλο τον κόσμο συνεχίζουν να το επιτρέπουν να συμβαίνει αυτό; Ασφαλώς δεν μπορεί να είναι τόσο δύσκολο να αντιμετωπιστούν αυτά τα «παραθυράκια» των οποίων γίνεται υπερ-κατάχρηση; Για να το πούμε πιο καθαρά: Πώς είναι δυνατόν οι περισσότερες από τις σκιώδεις πρακτικές που αποκαλύπτονται στα Panama Papers να είναι απολύτως νόμιμες;

Η απάντηση είναι ότι τα καπιταλιστικά κράτη υπάρχουν για να υπηρετούν το κεφάλαιο και όταν γράφονται οι φορολογικοί κώδικες, τα συμφέροντα των μεγάλων εταιρειών και των υπερ-πλούσιων ατόμων θα έχουν προτεραιότητα έναντι όλων των άλλων. Ποιος πολιτικός πρόκειται να αποξενώσει τους φίλους και τους δωρητές του αναγκάζοντάς τους να επαναπατρίσουν τον υπεράκτιο πλούτο τους (ιδιαίτερα όταν -όπως συμβαίνει με πολλούς πολιτικούς- έχει και ο ίδιος δικό του υπεράκτιο πλούτο);

Συστημικό πρόβλημα

Αναμφίβολα, στον απόηχο αυτών των τελευταίων αποκαλύψεων, θα υπάρξουν μερικές ακόμη επιφανειακές κινήσεις προς την πάταξη της υπεράκτιας φοροδιαφυγής. Ωστόσο, όσο υπάρχει το ανταγωνιστικό σύστημα του παγκόσμιου καπιταλισμού, μερικά πράγματα φαίνονται σίγουρα: πάντα θα υπάρχουν κάποιες χώρες που θα επιλέγουν να προσφερθούν ως ιδανικοί (δηλαδή αφορολόγητοι) προορισμοί για τον πλούτο της παγκόσμιας ελίτ. Θα υπάρχουν πάντα ένας στρατός από δικηγόρους, λογιστές και άλλους που επιθυμούν διακαώς να γευτούν λίγο από την κορυφή αυτού του πλούτου, βοηθώντας τους πλούσιους να μεταφέρουν τα χρήματά τους σε εκείνα τα μέρη. Και, τέλος, οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις θα προτιμούν πάντα να περικόπτουν τη χρηματοδότηση για την πρόνοια και τις ζωτικές υπηρεσίες αντί να επιβάλλουν πραγματικά οτιδήποτε πλησιάζει σε ένα δίκαιο φορολογικό καθεστώς στους πλουσιότερους ψηφοφόρους τους.

Για να αλλάξουν όλα αυτά, θα χρειαστούν πολύ περισσότερα από μικρές παρεμβάσεις στους φορολογικούς κώδικες εδώ κι εκεί. Αυτό που δείχνουν τα Pandora Papers, πάνω απ' όλα, είναι η ανάγκη να αμφισβητήσουμε ολόκληρο το σάπιο σύστημα.

Ο διάλογος στο Die Linke και μετά την εκλογική ήττα

Του Πάνου Πέτρου

Το εκλογικό αποτέλεσμα του αριστερού Die Linke στις πρόσφατες γερμανικές εκλογές έχει προκαλέσει μεγάλες συζητήσεις για τις προοπτικές του κόμματος. Αν και σε γενικές γραμμές στάσιμο, το Die Linke υπήρξε ένα από τα σταθερότερα και μεγαλύτερα κόμματα της ευρωπαϊκής Αριστεράς. Τον περασμένο Σεπτέμβρη υπέστη μια δραματική ήττα που δε συγκρίνεται με τις διακυμάνσεις της επιρροής του τα προηγούμενα χρόνια: Έχασε τη μισή του εκλογική δύναμη και θα είχε βρεθεί εκτός Βουλής αν δεν επωφελούνταν από κάποιες ιδιαιτερότητες του γερμανικού εκλογικού συστήματος (όπου η νίκη σε κάποιες μονοεδρικές με πλειοψηφικό σύστημα, επιτρέπει σε ένα κόμμα που δεν έπιασε το πανεθνικό όριο εισόδου να εκλέξει τους βουλευτές που του αντιστοιχούν με βάση το αναλογικό σύστημα).

Αντικειμενικές δυσκολίες

Οι αντικειμενικοί παράγοντες ασφαλώς έχουν σημασία. Το σχετικά χαμηλό επίπεδο της ταξικής πάλης στη Γερμανία αποτελεί μέρος της εξήγησης (μεταξύ άλλων και για τη στασιμότητα των προηγούμενων χρόνων). Αξίζει να θυμόμαστε ότι η ορμητική εμφάνιση του Die Linke και η διεξόδισή του σε τμήματα της συνδικαλισμένης εργατικής τάξης είχε προκύψει στο φόντο της εργατικής αντίστασης ενάντια στην «Ατζέντα 2010», την εισαγωγή του νεοφιλελευθερισμού από την τότε σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση Σρέντερ. Ενίσχυσε τις δυνάμεις του επιπλέον ως αριστερή αντιπολίτευση στον πρώτο Μεγάλο Συνασπισμό (Δεξιά και SPD), στα χρόνια που μια τέτοια συμμαχία θεωρούνταν ακόμα «ανοσιούργημα». Τα επόμενα χρόνια, η εκλογική επιρροή του κόμματος έμεινε γενικά στάσιμη.

Τα ιδρυτικά «καύσιμα» πλέον εξαντλούνται. Από μια άλλη συζήτηση (στις ΗΠΑ, όσον αφορά το δρόμο προς ένα ανεξάρτητο αριστερό-εργατικό κόμμα), έρχεται η χρήσιμη επισήμανση ότι συνήθως απαιτούνται μεγάλοι κοινωνικοί αγώνες ώστε να αποκτήσει μια σημαντική μειοψηφία της εργατικής τάξης την αυτοπεποίθηση στις δικές της δυνάμεις που θα της επιτρέψει να «σπαταλήσει» τη

ψήφο της σε ένα κόμμα που δεν πρόκειται να κερδίσει την κυβέρνηση.

Εν τη απουσία αυτού του παράγοντα, η πίεση της «χρήσιμης ψήφου» είναι πολύ μεγαλύτερη. Φέτος, που επικράτησε μια διάθεση απαλλαγής από το δεξιό CDU και όπου το SPD υιοθέτησε κάποιες προεκλογικές μεταρρυθμιστικές υποσχέσεις, η πίεση στο Linke υπήρξε πιο ασφυκτική, με το SPD να αποδεικνύεται ο μεγαλύτε-

ήταν ειλικρινές να πούμε ότι πάντα ξέρουμε πώς μπορούμε να κερδίσουμε περισσότερες ψήφους. Καμιά φορά πρέπει να λες δυνατά πράγματα που είναι αντιδημοφιλή, ενάντια στο ρεύμα». Σε κάθε περίπτωση, η «συναίνεση» στις πιο ριζοσπαστικές πτέρυγες του κόμματος είναι ότι η απάντηση δεν βρίσκεται σε μια πιο δεξιά προσαρμογή.

Κυβερνητισμός

Η αλήθεια είναι ότι τέτοιου τύπου κινήσεις, δεξιάς προσαρμογής, έχουν συμβάλει στο πρόβλημα, παρά το γεγονός ότι το πρόγραμμα του κόμματος ή η σχέση του με τα κινήματα παραμένουν σε μια αριστερή κατεύθυνση.

Με εκλογικούς όρους, το Linke παρουσιάζεται εγκλωβισμένο σε μια γκρίζα ζώνη όπου δεν θεωρείται πλέον ούτε «αντισυστημικό» αλλά ούτε και «κυβερνητικό». Διατηρεί στο επίσημο πρόγραμμά του όλες εκείνες τις δεσμεύσεις/κόκκινες γραμμές του, που καθιστούν απαγορευτική τη «πρόσκλησή» του σε ένα κεντροαριστερό κυβερνητικό συνασπισμό. Ενώ υπάρχει και μια γενικότερη παράδοση αντικομμουνιστικής «υγειονομικής ζώνης» απέναντί του. Όλα αυτά αφορούν το ομοσπονδιακό επίπεδο.

Παράλληλα όμως, σε κρατικό επίπεδο, το Linke έχει μπει σε μια σειρά συγκυβερνήσεις, με διάφορες παραλλαγές όσον αφορά τη θέση ισχύος του -και παντού το αποτέλεσμα είναι μια εφαρμοσμένη «ρεαλ-

πολιτική» σε ανοιχτή παραβίαση με τις «ομοσπονδιακές» κόκκινες γραμμές του (από ιδιωτικοποιήσεις μέχρι συμβιβασμό με περιβαλλοντοκτόνες πολιτικές κι από περικοπές σε δημόσια νοσοκομεία μέχρι συμμόρφωση σε πολιτικές κλειστών συνόρων). Αυτό το ιστορικό είναι που του έχει αποστερήσει το παλιό του «αντικαθεστωτικό» προφίλ, ενώ τα κυβερνητικά πεπραγμένα του στα κρατίδια αποδυναμώνουν ακόμα και την πιο εκλογικίστικη τακτική που θέλει να προβάλει την συμμετοχή του σε ένα κυβερνητικό συνασπισμό με την κεντροαριστερά ως «εγγύηση» φιλεργατικής πολιτικής.

Κατά την προεκλογική περίοδο, η ρητορική της ηγεσίας του Linke επιχείρησε μια υπέρβαση αυτού του «εγκλωβισμού» προς τα δεξιά: Ανεβάζοντας κατακόρυφα τις ρητές αναφορές στην προθυμία του Linke να συγκυβερνήσει, υπονοώντας μια κάποια ελαστικότητα απέναντι στις παραδοσιακές «κόκκινες γραμμές» του, αφήνοντας στο απυρόβλητο τους δυνάμει κυβερνητικούς εταίρους του και καλώντας σε εκλογική του ενίσχυση με κριτήριο να αποκλειστεί η συμμετοχή είτε του CDU είτε των Φιλελεύθερων στη νέα κυβέρνηση («όποιος θέλει κόκκινο-πράσινο συνασπισμό, να ψηφίσει Die Linke»).

Αυτή η στρατηγική του «εκλογικού μετώπου» είχε ξαναχρησιμοποιηθεί το 2002 από το PDS (η παραδοσιακή «ανατολικοευρωπαϊκή» Αριστερά και έπειτα ιδρυτική συνιστώσα του

Η ηγεσία του Die Linke επιχείρησε μια υπέρβαση του «εγκλωβισμού» του κόμματος προς τα δεξιά, ανεβάζοντας κατακόρυφα τις ρητές αναφορές στην προθυμία του να συγκυβερνήσει

ρος ωφελούμενος της διαρροής ψήφων του αριστερού κόμματος.

Στις αριστερές πτέρυγες του Linke εμφανίζονται κάποιες διαφορές στην ανάλυση, ως προς τις δυνατότητες που υπήρχαν. Κάποιοι σύντροφοι δείχνουν πιο βέβαιοι ότι μια πιο ριζοσπαστική πολιτική μπορούσε να αποδώσει και μεγαλύτερα εκλογικά οφέλη. Άλλοι γράφουν ότι «δεν θα

οι προοπτικές του,

Linke), με το ίδιο ακριβώς αποτέλεσμα -την πτώση του κόμματος κάτω από το όριο του 5%. Αυτή τη φορά, 1.400.000 ψηφοφόροι του Linke στράφηκαν προς το SPD και τους Πράσινους (τα δύο κόμματα που είχαν χτίσει τη δυναμική να συγκροτήσουν «εναλλακτική» κυβέρνηση και τα οποία η ηγεσία του κόμματος παρουσίαζε ως «σύμμαχες» δυνάμεις), ενώ άλλοι 850.000 (που δεν ενδιαφέρονταν για κεντροαριστερές συμμάχες) είτε δεν ψήφισαν καθόλου είτε στήριξαν μικρότερους σχηματισμούς που δεν μπήκαν στη Βουλή.

Η «γραμμή» της Σάρα Βάγκενκνεχτ

Ανάμεσα στις δυνάμεις που καταγγέλλουν τη στρατηγική του «εκλογικού μετώπου» είναι και ο κύκλος γύρω από την Σάρα Βάγκενκνεχτ. Όμως το «αντίδοτο» που προτείνεται είναι εξίσου επικίνδυνο. Η Βάγκενκνεχτ το βράδυ των εκλογών επανέλαβε την εκτίμησή της ότι το κόμμα «έχει απομακρυνθεί από αυτό για το οποίο ιδρύθηκε: να εκπροσωπεί τα συμφέροντα των κανονικών εργαζομένων και συνταξιούχων». Ο Κλάους Ερνστ εξήγησε πιο καθαρά το νόημα αυτής της παρέμβασης: Το κόμμα «παίρνει από πίσω κάθε κίνημα που ξεσπά, θέλοντας να είναι πιο πράσινο από τους Πράσινους και να ζητά ανοιχτά σύννορα για όλους». Είναι γνωστές από καιρό οι απόψεις τις οποίες έχει υιοθετήσει η Βάγκενκνεχτ, η οποία έχει δημιουργήσει ένα «σκιάχτρο» (της κυριαρχίας μιας αστικής πολιτικής ταυτοτήτων στο κόμμα), απέναντι στο οποίο εισηγείται μια στρατηγική που θα αφουγκράζεται τις «ανησυχίες» των «κανονικών εργαζομένων».

Στο βαθμό που η κριτική υπονοεί μια υποβάθμιση του «κοινωνικού ζητήματος» στην ακολουθούμενη πολιτική, είναι άδικη -αρκεί μια ματιά στο γενικότερο προεκλογικό λόγο του κόμματος. Ο περιορισμός της αρχικά σημαντικής εκλογικής επιρροής του κόμματος σε τμήμα των συνδικαλισμένων εργαζομένων μάλλον συνδέεται περισσότερο με τις παρατηρήσεις που κάναμε παραπάνω και λιγότερο σε κάποια προγραμματική «απομάκρυνση» του Die Linke από τα παραδοσιακά του φιλεργατικά αιτήματα, που παραμένουν στο κέντρο της πολιτικής του.

Στο βαθμό που ζητά την εγκατάλειψη των άλλων «θεματικών», ως ασύμβατες ή ανταγωνιστικές (ή αντιδημοφιλείς...) σε σχέση με την ανά-

γκη απεύθυνσης στα «συμφέροντα των εργαζομένων» πρόκειται για μια στρεβλή αντίληψη της «ταξικότητας», αυτή που ο Λένιν χαρακτήριζε «οικονομισμό» στις πολεμικές του γύρω από το ρόλο των σοσιαλιστών στο εργατικό κίνημα.

Στο βαθμό που οι «ανησυχίες» των «κανονικών εργαζομένων» συνδέονται με επικλήσεις στην απήχηση της AfD ή άλλων ακροδεξιών μορφωμάτων, πρόκειται για ένα επικίνδυνο κάλεσμα σε υπόκλιση στις ιδέες της ακροδεξιάς. Η επανάληψη της λέξης «τάξη» δεν αρκεί για να διαφοροποιηθεί έναν τέτοιο προσανατολισμό από τον «κοινωνικό σωβινισμό» της Λεπέν ή τον «προστατευτισμό» του Τραμπ. Ενώ καταλήγει να φτιάχνει μια καρικατούρα της «τάξης», που αφήνει εκτός τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τεράστια κομμάτια της (μια πραγματικότητα καθημερινής καταπίεσης και κοινωνικών προβλημάτων την οποία υποτιμά η αντίληψη που θεωρεί τον αντιρατσισμό, ή την οικολογία ή το φεμινισμό ως πεδία που ενδιαφέρουν αποκλειστικά κάποια «μορφωμένα μεσοστρώματα»).

Όπως το έθεσε το Marx21: «οι γυ-

αποφεύγοντας να πάρεις θέση απέναντι σε συντηρητικές ή αντιδραστικές αντιλήψεις, αλλά χτίζεται μέσα από κοινούς αγώνες, την οργάνωση και την εμπειρία της αλληλεγγύης».

Εκλογικίστικες παραλλαγές

Ενώ η Βάγκενκνεχτ και αρκετοί σύντροφοί της επικαλούνται την «αντισυστημικότητα», παρόμοιες αντιλήψεις έχουν εμφανιστεί στις πιο εκλογολάγνες πτέρυγες της Αριστεράς, με ενδεικτική την αρθρογραφία διάφορων στελεχών του Die Linke που φιλοξένησε το αμερικανικό περιοδικό Jacobin. Εκεί μετά βίας κρύβεται η ψηφοθηρική αντίληψη δια των πολιτικών εκπαιδεύσεων, πίσω από την έγνοια για τους «κανονικούς» εργάτες. Με μια ρητορική που στην Ελλάδα μας είναι γνώριμη λόγω της παλιάς συζήτησης για τον «ΣΥΡΙΖΑ του 3%», περιγράφεται οριακά ως πρόβλημα (!) του Linke το γεγονός ότι η σημερινή κοινωνική του βάση είναι «πολύ πολιτικοποιημένη» και δηλώνει «ιδεολογική ταύτιση» με τις αξίες του. Απουσιάζει κάθε αναφορά στις διεργασίες, τις δυνάμεις ή τις αδυναμίες του εργατικού κινήματος.

«Αν τα μέλη του Die Linke καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι τα κοινωνικά ζητήματα και η αντίσταση στην καταπίεση ή την κλιματική κρίση είναι ανταγωνιστικά, θα κάνουν ένα σοβαρό λάθος».

ναικείοι αγώνες και οι αγώνες των σεξουαλικών ή εθνοτικών μειονοτήτων είναι σημαντικό κομμάτι της ταξικής πάλης. Η ιδέα ότι αυτοί οι αγώνες ή οι μάχες του κινήματος για το κλίμα θα τρομάξουν τους εργάτες είναι απλώς ψευδής. Ασφαλώς, υπάρχουν συντηρητικά τμήματα της εργατικής τάξης που δεν ενδιαφέρονται καθόλου για αυτά τα ζητήματα -για παράδειγμα το [δεξιό] CSU παραμένει η ισχυρότερη δύναμη στις γραμμές της οργανωμένης εργατικής τάξης στη Βαυαρία. Η AfD έχει καταφέρει να κερδίσει τμήμα της εργατικής τάξης αλλά και να πείσει ακόμα και μέλη συνδικάτων να την ψηφίσουν. Ωστόσο, αν τα μέλη του Die Linke καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι τα κοινωνικά ζητήματα και η αντίσταση στην καταπίεση ή την κλιματική κρίση είναι ανταγωνιστικά, θα κάνουν ένα σοβαρό λάθος. Η ταξική συνείδηση δεν δημιουργείται

Σε συνδυασμό με την αντιπαράβολή της «σημασίας της παρέμβασης στους θεσμούς» απέναντι στις «περιορισμένες δυνατότητες του κύκλου των ακτιβιστών», κάνει σαφές ότι -για κάποιους- οι «συνδικαλισμένοι μισθωτοί» αντιμετωπίζονται ως εκλογικό ακροατήριο που πρέπει να κερδηθεί κι όχι ως υποκείμενο που χρειάζεται να συγκροτηθεί.

Αυτός ο διάλογος είχε προκαλέσει μεγάλες αναταράξεις στο Die Linke εδώ και καιρό. Αν και εκτός ηγεσίας πλέον, η Βάγκενκνεχτ είναι από τα πιο προβεβλημένα κι αναγνωρίσιμα στελέχη του κόμματος. Το βιβλίο της, όπου ξεδιπλώνει τη νέα της στρατηγική αντίληψη, βρέθηκε ανάμεσα στα best-seller και η προώθησή του το πρώτο μισό του 2021 ήταν (αναπόφευκτα) μια διαρκής επίθεση στο κόμμα από τη σκοπιά των απόψεων της. Σύμφωνα με κάποιους συντρό-

φους, η κυριαρχία αυτής της θεματολογίας στη δημόσια συζήτηση (τουλάχιστον εντός Αριστεράς), είχε ένα διπλό αντίκτυπο: Αφενός, δημιούργησε σε ένα κοινό με εμπλοκή στα «κοινωνικά κινήματα» αμφιβολίες για τη δέσμευση του Die Linke σε αυτά, ενώ ταυτόχρονα δημιουργούσε αμφιβολίες σε άλλα στρώματα για το κατά πόσο το Die Linke τα «έχει εγκαταλείψει» -όπως ισχυρίζεται ένα σημάινον στέλεχος του.

Ο διάλογος γύρω από όλα αυτά (τη στρατηγική των «μεταρρυθμιστών» στην ηγεσία, τον προσανατολισμό που αντιπροτείνει ο κύκλος Βάγκενκνεχτ, των απόψεων της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς) θα συνεχιστεί.

Η κατάσταση στο κόμμα

Πάντως το κόμμα βρίσκεται σε σοβαρή κάμψη. Το πρόβλημα εμφανίζεται πιο σκληρά στα ανατολικά (το ιστορικό προπύργιο του παλιού PDS). Εκεί, συνδυάζεται ένα δημογραφικό ζήτημα (η «γερασμένη» και ηλικιακά σύνθετη της βάση του κόμματος) με το γεγονός ότι εκεί υπήρξαν τα περισσότερα πειράματα συγκυβέρνησης σε κρατιδιακό επίπεδο με τα γνωστά «πεπραγμένα». Τόσο η εκλογική επιρροή του Die Linke όσο και ο αριθμός οργανωμένων μελών βρίσκονται σε ελεύθερη πτώση τα τελευταία 10 χρόνια. Στα δυτικά (όπου υπάρχει μια πιο ζωντανή «κινηματική» πτέρυγα), έχει τουλάχιστον αντιστραφεί η πτωτική τάση στον αριθμό μελών. Μετά από αρκετό καιρό ταυτόχρονης υποχώρησης πανεθνικά, τα τελευταία χρόνια στη δυτική Γερμανία υπάρχει ενίσχυση των οργανωμένων κομματικών δυνάμεων, που έχουν καταφέρει να «εξισορροπήσουν» τις διαρκείς απώλειες στα ανατολικά. Ούτε εκεί έχει καταφέρει το Linke να ανακόψει την εκλογική του υποχώρηση, λιγότερο δραματική από τα ανατολικά (όπου ξεκινούσε από πολύ ψηλότερο σημείο), αλλά υπαρκτή. Ωστόσο η δυνατότητα να συσπειρώνει σε ενεργό δράση μια μειοψηφία πολιτικοποιημένων ακτιβιστών, αποτελεί καρπό των καλύτερων στιγμών της παρέμβασής του σε μια σειρά κινήσεων τα τελευταία χρόνια, και αποτελεί κατά τη γνώμη μας κι έναν οδηγό για το μέλλον. Τα σημάδια αναθέρμανσης της εργατικής αντίστασης το περασμένο καλοκαίρι και μια στάση μαχητικής αριστερής αντιπολίτευσης στο συνασπισμό SPD-Πρασίνων-Φιλελεύθερων, μπορεί να βοηθήσει το κόμμα να βρει το δρόμο του.

Ο «Απεργιακός Οκτώβρης» και η «Μεγάλη Συσσωρευμένη δυσφορία και

Ο όρος «Striktober» (συγχώνευση της λέξης «απεργία» και «Οκτώβρης») έκανε το γύρο των αμερικανικών ΜΜΕ τις περασμένες εβδομάδες.

Στη διάρκεια του Οκτώβρη καταγράφηκαν 39 απεργίες στις οποίες συμμετείχαν 25-30 χιλιάδες εργαζόμενοι. Ήταν ο πιο απεργιακός μήνας του 2021, που σηματοδοτούσε μια σημαντική αύξηση της εργατικής δράσης γενικότερα μετά το ξέσπασμα της πανδημίας 19 μήνες πριν.

Ο πιο σημαντικός αγώνας λόγω μέγεθους της εργατικής δύναμης είναι αυτός των 10.000 απεργών στην John Deere (βλ. κάτω). Ο άλλος μαζικός χώρος που δημιουργούσε δυναμική «απεργιακού κύματος» ήταν το Χόλιγουντ, όπου 60.000 μέλη του συνδικάτου IATSE είχαν εξουσιοδοτήσει την ηγεσία του σωματείου για απεργιακή δράση. Μια συμφωνία της τελευταίας στιγμής απέτρεψε την απεργία -προς το παρόν, καθώς η έγκρισή της από τη βάση παραμένει αμφίβολη.

Όπως προκύπτει από τους αριθμούς, ο υπόλοιπος απεργιακός Οκτώ-

βρης αφορά πολλές, διάσπαρτες, «μικρές» απεργίες (αλλού μερικών δεκάδων, αλλού μερικών εκατοντάδων εργαζομένων). Η κινητικότητα του περασμένου Οκτώβρη έσπασε τον «πάγο» των τελευταίων 20 μηνών και έφερε τους «απεργιακούς ρυθμούς» πιο κοντά (αναλογικά) στα επίπεδα του 2018, όταν είχε καταγραφεί μια αξιοσημείωτη αύξηση της απεργιακής δράσης (τότε κυρίως σε εκπαιδευτικούς και υγειονομικούς).

Εκτιμώντας τις προοπτικές του εργατικού κινήματος στις ΗΠΑ, πρέπει κανείς να παίρνει πάντοτε υπόψη ότι βγαίνει από 30 χρόνια «μονομερούς ταξικού πολέμου» από πλευράς εργοδοτών. Με τη βοήθεια του «απεργιακού Οκτώβρη», το 2021 σκαρφάλωσε σε 12 απεργίες όπου συμμετείχαν πάνω από 1.000 εργαζόμενοι. Το «απεργιακό υψηλό» του 2018, είχε 20 τέτοιες απεργίες. Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της ήττας από την οποία σήμερα γίνονται τα πρώτα βήματα ανάκαμψης, το 1981, έτος έναρξης της ριγανικής επίθεσης (με την απόλυση των 13.000 απεργών ελεγκτών εναέριας κυκλοφορίας) είχαν γίνει 125 τέτοιες απεργίες.

Γιατί όμως οι πρόσφατες απεργίες προκάλεσαν τόσο έντονο θόρυβο και την προσοχή των μεγάλων και mainstream αμερικανικών ΜΜΕ; Ένας λόγος αφορά την «μεγάλη εικόνα» στην οποία αναφερθήκαμε. Η σύγκριση με το παρελθόν δεν οδηγεί μόνο στην «απαισιόδοξη» διαπίστωση ότι το εργατικό κίνημα απέχει πολύ από μια κατάσταση αντεπίθεσης. Βοηθά να εκτιμήσει κανείς πολύ βαθύτερα την «αισιόδοξη» σημασία που έχουν και οι μικρότερες απεργιακές μάχες που επιχειρούν να αμφισβητήσουν τον καταθλιπτικό συσχετισμό δύναμης που είχε παγιωθεί επί δεκαετίες.

Ένας δεύτερος λόγος αφορά την χρονική πυκνότητα των διάσπαρτων απεργιών. Ένας αντίστοιχος αριθμός απεργιών και απεργών, απλωμένος μέσα στο χρόνο θα μπορούσε να θεωρηθεί ως και «ρουτίνα». Αλλά η ταυτόχρονη κινητοποίηση εργαζομένων και στην Kellogg's και σε κάποια νοσοκομεία της Kaizer, και σε μια μονάδα της Volvo και στη μονάδα παρασκευής τσιγάρων στο Σικάγο El Milagro, έχει οδηγήσει αξιωματούχους και αναλυτές στην παραδοχή ότι «η απεργία εί-

ναι πράγμα μεταδοτικό».

Το πιο σημαντικό ωστόσο είναι η χρονική συγκυρία και το υπόβαθρο στο οποίο εξελίσσονται αυτές οι απεργίες. Ένας δεύτερος όρος έχει μπει στη δημόσια συζήτηση στις ΗΠΑ: «Η Μεγάλη Παραίτηση». Από την περασμένη άνοιξη και μετά, κατά μέσο όρο 4 εκατομμύρια εργαζόμενοι παραιτούνται από τις δουλειές τους. Τον Αύγουστο καταγράφηκε ιστορικό ρεκόρ παραιτήσεων από όταν ξεκίνησε το κράτος να καταγράφει τους αριθμούς. Οι πιο διορατικοί αναλυτές φροντίζουν -σωστά- να εξετάζουν τα δύο φαινόμενα (απεργίες και παραιτήσεις) από κοινού.

Η «Μεγάλη Παραίτηση» αφορά ένα άθροισμα παραγόντων, με κοινό παράγοντα την πανδημία.

Ένα τμήμα αφορά την ακραία εξάντληση (burn-out), ιδιαίτερα στους κλάδους των «αναγκαίων εργαζομένων». Άνθρωποι που συνέχισαν να εργάζονται επί lockdown, διακινδυνεύοντας να κολλήσουν τον ιό και πιεζόμενοι να ανταποκριθούν σε ακόμα μεγαλύτερη ένταση εργασίας, που θεωρήθηκαν «αναγκαίοι» αλλά δεν είδαν

John Deere: Το εργατικό κίνημα στέλνει

Του Adam Shils*

Μετάφραση: Έφη Μάνθου

Η απεργία στον κολοσσό παραγωγής αγροτικού εξοπλισμού John Deere, είναι με διαφορά η μεγαλύτερη από όλες τις απεργίες που έχουν ξεσπάσει στις ΗΠΑ αυτή την περίοδο. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη απεργία στις ΗΠΑ μετά την απεργία των δασκάλων στο Σικάγο το 2019, καθώς και για τη μεγαλύτερη στον ιδιωτικό τομέα μετά την μεγάλη απεργία στην General Motors το φθινόπωρο του ίδιου έτους. Είναι σημαντικό, λοιπόν, να παρακολουθήσουμε προσεκτικά την απεργία αυτή.

Το 1997 είναι η χρονιά από την οποία οφείλουμε να αρχίσουμε να εξετάζουμε τις σχέσεις μεταξύ εργαζομένων και εργοδοσίας στην εταιρεία. Οι εργαζόμενοι που προσλήφθηκαν μετά το 1997 παίρνουν χαμηλότερες συντάξεις, οι οικονομικές παροχές στο συνταξιοδοτικό τους πρόγραμμα είναι λιγότερες. Αυτό το σύστημα εργαζομένων 2 ταχυτήτων [Στμ. με 2 διαφορετικές συμβάσεις] έχει προκαλέσει μεγάλη αγανάκτηση στους εργαζόμενους. Η εργοδοσία έριξε λάδι στη φωτιά κατά

τη διάρκεια του τελευταίου γύρου διαπραγματεύσεων με το να προτείνει τη δημιουργία και μιας τρίτης ταχύτητας εργαζομένων, καταργώντας τις παραδοσιακές συνταξιοδοτικές παροχές για όλους τους εργάτες που θα προσληφθούν από το Νοέμβριο του 2021 και μετά. Η πρόταση αυτή ήταν η σταγόνα που ξεχείλιζε το ποτήρι για πολλούς εργαζόμενους και είναι η βασική

αίτια για την τρέχουσα απεργία. Οι εργάτες ελπίζαν ότι η νέα σύμβαση θα καταργούσε τις δύο διαφορετικές ταχύτητες, όχι ότι θα δημιουργούσε και τρίτη.

Το αίσθημα της διχόνοιας και της πίεσης στο χώρο δουλειάς έχει χειροτερεύσει από το γελοίο επονομαζόμενο Σχέδιο Συνεχούς Βελτίωσης Μισθού (Continuous Improvement Pay Plan).

Αυτό το σχέδιο δίνει στους εργαζόμενους ένα χαμηλό βασικό μισθό, ενώ το υπόλοιπο της πληρωμής τους εξαρτάται από ένα περίπλοκο πακέτο δεικτών παραγωγικότητας. Κάθε ομάδα εργασίας ελέγχεται ανά 26 εβδομάδες για το αν η απόδοσή της φτάνει το όριο του 2% αύξησης της παραγωγικότητας που απαιτείται για να διατηρήσουν τα επίπεδα των μισθών τους.

Η εργοδοσία έχει προτείνει τη σταδιακή μισθολογική αύξηση κατά 11 ως 12% μέσα σε χρονικό διάστημα που θα ξεπερνάει τα 6 χρόνια. Η αύξηση αυτή είναι χαμηλότερη από τον σημερινό ρυθμό αύξησης του πληθωρισμού. Στην πραγματικότητα, οι εργαζόμενοι, αποδεχόμενοι αυτή την πρόταση θα έχουν μείωση των πραγματικών μισθών τους.

Η κατάσταση στη John Deere βρίσκεται σε αναβρασμό εδώ και αρκετό καιρό. Δύο εξωγενείς παράγοντες συμπληρώνουν την εικόνα. Ο πρώτος είναι η οικονομία. Η ανεργία έχει μειωθεί σε 4,8% τους τελευταίους μήνες. Μέσα στον Αύγουστο 4,3 εκατομμύρια εργαζόμενοι παραιτήθηκαν οικειοθελώς από τη δουλειά τους. Τα νούμερα αυτά δείχνουν ότι ο φόβος της αναστολής εργασίας ή της απόλυσης έχει,

Παραίτηση» στις ΗΠΑ υποχώρηση του φόβου

τις συνθήκες ή τις απολαβές τους να βελτιώνονται.

Για ένα άλλο τμήμα (που είχε τη δυνατότητα τηλεργασίας ή είχε βρεθεί σε αναστολή), αφορά την απουσία μέτρων προστασίας στους χώρους δουλειάς, αλλά και τη γενικότερη αποστροφή στις εργασιακές συνθήκες. Πολλοί εργαζόμενοι κι εργαζόμενες προτίμησαν να παραιτηθούν όταν οι εργοδότες ζήτησαν «επιστροφή στο χώρο δουλειάς».

Παράλληλα, υπήρξε ένας επιπλέον παράγοντας των lockdown. Οι κρατικές επιδοτήσεις στις αναστολές και η αύξηση των επιδομάτων ανεργίας, σήμαιναν ότι εκατομμύρια εργαζόμενοι κι εργαζόμενες απέκτησαν για πρώτη φορά στη ζωή τους... άδεια μετ' αποδοχών. «Γεύτηκαν» ένα δικαίωμα, του οποίου η πλήρης απουσία στις ΗΠΑ είναι εμβληματική της γενικότερης απουσίας δικαιωμάτων που κάνουν τον εργασιακό βίο στοιχειωδώς ανεκτό. Μια άλλη «αποκάλυψη» των αδικιών που προκάλεσε το lockdown αφορά το ύψος των απολαβών. Τα ελάχιστα κρατικά επιδόματα που δέχτηκαν οι άνθρωποι για να κάθονται,

για πολλούς ήταν υψηλότερα από τον μισθό που έβγαζαν από τη δουλειά τους!

Προς το παρόν, η μαζική αγανάκτηση απέναντι στο άθλιο εργασιακό

«Οι εργαζόμενοι παραιτούνται επειδή θέλουν να είναι πιο χαρούμενοι στη δουλειά τους. Ίσως τίποτε δεν είναι πιο ριζοσπαστικό από αυτή την επιθυμία, αν αυτή μετασχηματιστεί σε πιο συνειδητή και πιο συλλογική μαζική δράση»

τοπίο παίρνει την ατομική μορφή της κραυγής «παραιτούμαι!». Ωστόσο αυτή η κατάσταση πνευμάτων τροφοδοτεί και την απεργιακή κινητικότητα και δημιουργεί τη βάση για μια πιθανή

γενίκευσή της. Όπως γράφει ο Νταν Λα Μποτζ, «Οι εργαζόμενοι παραιτούνται επειδή θέλουν να είναι πιο χαρούμενοι στη δουλειά τους. Ίσως τίποτε δεν είναι πιο ριζοσπαστικό από αυτή την επιθυμία, αν αυτή μετασχηματιστεί σε πιο συνειδητή και πιο συλλογική μαζική δράση».

Το φετινό φθινόπωρο έχει διαμορφώσει ένα ευνοϊκό «φεγγάρι» για την προσπάθεια να διαπραγματευτεί την εργατική της δύναμη. Η επανεκκίνηση της οικονομίας έχει οδηγήσει σε μείωση της ανεργίας στο 4,8%, ενώ οι επιδοτήσεις του lockdown παρέμειναν μέχρι πρότινος ενεργές ή/και είχαν δημιουργήσει ένα μικρό οικονομικό «μαξιλάρι» που διευκόλυνε όσους/ες επιλέγουν είτε «να τα βροντήξουν» αναζητώντας καλύτερη δουλειά, είτε δε φοβούνται να απεργήσουν για να διεκδικήσουν βελτίωση της δουλειάς τους.

Παράλληλα, η σχετική αύξηση της ζήτησης έχει συμπέσει με μια σοβαρή κρίση προσφοράς (το λεγόμενο «bottleneck», το «στόμιο του μπουκαλιού» που περιγράφει «συμφόρηση» στη ροή) -και κάθε απεργιακό «πάγω-

μα» της παραγωγής κοστίζει πολύ περισσότερο στην τσέπη του εργοδότη αλλά και άλλων εργοδοτών καθ' όλη τη διαδρομή της «αλυσίδας». Είναι ενδεικτικό ότι τον Αύγουστο το μέσο ωρομίσθιο είχε φτάσει στα 31 δολάρια, αύξηση 4,3% σε σχέση με πέρσι και ιστορικό υψηλό, καθώς οι εργοδότες (που αρνούνταν κάθε αύξηση επί 25 χρόνια) προσπαθούν να προσελκύσουν εργαζόμενους. Ένα ισχυρό και μαχητικό συνδικαλιστικό κίνημα, θα μπορούσε να πετύχει πολύ περισσότερα σε μια τέτοια συγκυρία.

Αυτό το «καλό φεγγάρι» δεν ξέρουμε αν και πόσο θα κρατήσει. Ήδη τερματίζονται οι επιδοτήσεις της πανδημίας και της περιόδου lockdown. Η «αντοχή» άλλων στοιχείων, όπως αυτών στις συνειδήσεις και τις απαιτήσεις των εργαζομένων (που αντανακλώνται και στην ιστορικά υψηλή δημοφιλία των συνδικάτων σε όλες τις σχετικές έρευνες), μένει να φανεί. Σε αυτό θα είναι κρίσιμο να μπουν σε κίνηση κάποιοι μαζικοί κλάδοι μεγάλης ορατότητας -και να νικήσουν!- να μη μπορέσει συνολικό το εργατικό κίνημα στις ΗΠΑ να κάνει ένα πραγματικό βήμα εμπρός.

τα μεγάλα τάγματα στη μάχη

ως ένα βαθμό, μειωθεί. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα εργαζόμενους οι οποίοι δε φοβούνται τόσο την εργοδοσία και είναι πιο πρόθυμοι να απεργήσουν.

Η βιομηχανία παραγωγής αγροτικού εξοπλισμού έχει ωφεληθεί από την πρόσφατη αύξηση στις τιμές των αγροτικών προϊόντων. Οι αγρότες είχαν την οικονομική δυνατότητα να αγοράσουν νέα αγροτικά εργαλεία. Υπάρχει μια σαφής ζήτηση για ανταλλακτικά. Όλα αυτά ενισχύουν τη θέση του σωματείου.

Ο δεύτερος εξωγενής παράγοντας είναι η κρίση στο εσωτερικό του Συνδικάτου Εργαζομένων στην κατασκευή και τον χειρισμό μηχανημάτων, αεροδιαστημικών, αγροτικών και αυτοκινήτων [πιο γνωστό ως United Auto Workers, UAW]. Ένα επεκτεινόμενο σκάνδαλο διαφθοράς έχει οδηγήσει στην καταδίκη 15 ηγετών του Συνδικάτου. Η αξιοπιστία της συνδικαλιστικής ηγεσίας έχει χαθεί σε μεγάλο βαθμό. Οι προτάσεις της για επικύρωση των συμβάσεων δε γίνονται απαραίτητα δεκτές. Για παράδειγμα οι εργάτες στα φορτηγά Volvo στη Βιρτζίνια απέρριψαν πρόσφατα τις προτεινόμενες συμβάσεις, τρεις φορές συνεχόμενα.

Αυτές λοιπόν, είναι οι συνθήκες

μέσα στις οποίες οργανώθηκε αυτή η απεργία. Στις 10 Οκτώβρη, τα μέλη του UAW καταψήφισαν την επικύρωση μιας προκαταρκτικής συμφωνίας σε ποσοστό 90%. Αυτό έθεσε τα γρανάζια σε κίνηση. Την Πέμπτη 14 Οκτώβρη, 10.100 εργαζόμενοι στην εταιρεία John Deere ξεκίνησαν απεργία. Εργάτες απεργούν σε 5 εργοστάσια στην Άιοβα, σε 2 πόλεις στο Ιλινόις και σε μικρές αποθήκες στο Κολοράντο και την Τζόρτζια.

Η εργοδοσία της John Deere έχει ετοιμάσει ένα απεργοσπαστικό σχέδιο. Ο στόχος του είναι η συνέχιση της παραγωγής με υπαλλήλους εκτός σωματείου. Οι πρώτες αναφορές δείχνουν ότι πρόκειται περισσότερο για μια επικοινωνιακή μπλόφα από μεριάς της εταιρείας παρά για μια σοβαρή προσπάθεια να λειτουργήσουν τα εργοστάσια. Υπάρχουν μαζικές και μαχητικές απεργιακές φρουρές έξω από όλα τα εργοστάσια. Η στήριξη της απεργίας από τις τοπικές κοινότητες είναι ισχυρή. Υπάρχει μεγάλη κάλυψη από τα ΜΜΕ. Το ηθικό δείχνει υψηλό. Αυτά τα γεγονότα είναι το υπόβαθρο της επανένταξης των συζητήσεων μεταξύ σωματείου και διοίκησης τη Δευτέρα 18 Οκτωβρίου.

Η απεργία αυτή θα επηρεάσει τις εξελίξεις σε αρκετά πεδία. Θα συμπέσει και θα αλληλεπιδράσει με την ήδη εξελισσόμενη κρίση προσφοράς [με την δραματική επιβράδυνση στις εφοδιαστικές αλυσίδες]. Πιο συγκεκριμένα, βρισκόμαστε στην εποχή του θερισμού και της συγκομιδής οπότε έχει κορυφωθεί η ζήτηση για ανταλλακτικά. Έχουν ήδη υπάρξει επαναλαμβανόμενες διακοπές λειτουργίας σε μικρότερες εταιρείες που προμηθεύουν την John Deere.

Το σκάνδαλο διαφθοράς στο εσωτερικό του UAW οδήγησε σε ένα διάταγμα Συναίνεσης με το οποίο καλούνται τα μέλη του UAW σε δημοψήφισμα για να αποφασίσουν αν ο πρόεδρος και τα υπόλοιπα 11 μέλη της Εκτελεστικής Επιτροπής θα εκλέγονται από τη βάση ή από τους αντιπροσώπους του συνεδρίου. Η περίοδος της ψηφοφορίας έχει μόλις αρχίσει. Τα ψηφοδέλτια ταχυδρομήθηκαν στα μέλη στις 19 Οκτώβρη και η ημερομηνία λήξης του δημοψηφίσματος είναι η 29 Νοέμβρη. Η συνέλευση βάσης Unite All Workers for Democracy (Εργάτες Ενωθείτε Όλοι για Δημοκρατία) οργανώνει μια εντατική εκστρατεία υπέρ της εκλογής των αξιωματούχων του συνδικάτου

απευθείας από τη βάση. Μια τόσο μεγάλου βεληνεκούς απεργία από μέλη του Συνδικάτου, όπως είναι αυτή στη John Deere, είναι σίγουρο ότι θα έχει αντίκτυπο και στο δημοψήφισμα.

Καταλήγοντας, υπάρχει ένα σημαντικό σημείο που πρέπει να τονίσουμε για τη συγκεκριμένη απεργία. Οι εργαζόμενοι δεν παλεύουν μόνο για τους εαυτούς τους. Δεν προσπαθούν μονάχα να δώσουν ένα τέλος στη χαμηλότερη ιατροφαρμακευτική κάλυψη και συνταξιοδοτική ασφάλιση για τους εργαζόμενους που προσλήφθηκαν μετά το 1997. Αγνοούνται για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων αυτών που δεν έχουν προσληφθεί ακόμη, των δικαιωμάτων των μελλοντικών γενιών. Οι εργάτες στη John Deere παλεύουν για ανθρώπους που δεν τους ξέρουν καν. Αυτοί οι εργάτες βιώνουν την αναταραχή μιας απεργίας και την απώλεια των εισοδημάτων τους στη διάρκεια της, για το καλό άλλων εργαζομένων. Αυτό επιβεβαιώνει την πεποίθησή μας ότι το εργατικό κίνημα είναι ο κληρονόμος όλων των καλύτερων χαρακτηριστικών της ανθρωπίνης ύπαρξης.

* Πρώτη δημοσίευση στο Internationalsocialism.net, ολόκληρη η μετάφραση στο Rproject.gr

Όχι στους εξοπλισμούς και στα πολεμικά σύμφωνα

Οι εξοπλισμοί είναι κομβικό σημείο της πολιτικής της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Όπως αποδείχθηκε, με τις συμφωνίες με τις ΗΠΑ και τη Γαλλία, είναι επίσης σημείο της πολιτικής των ευρωατλαντικών δυτικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Η «Εργατική Αριστερά» θεωρεί ότι είναι αναγκαία μια πολιτική πρωτοβουλία της ριζοσπαστικής Αριστεράς ενάντια στους εξοπλισμούς, που θα συνδέει την απόρριψή τους με όλες τις κοινωνικές διεκδικήσεις, τη γενικότερη αντίθεση στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο, τη συνειδητή υποστήριξη της φιλίας, της συνεννόησης και της αλληλεγγύης μεταξύ των λαών της περιοχής.

Ελπίζουμε ότι το κείμενο που ακολουθεί θα είναι ένα πρώτο βήμα προς την κατεύθυνση αυτή. Υπογράφεται ενδεικτικά από ένα κύκλο αγωνιστριών και αγωνιστών της Αριστεράς, ενώ θα ακολουθήσει ένας ευρύτερος κύκλος έχοντας πια τη χρονική άνεση καλύτερων συνεννοήσεων.

Η «Ε.Α.» δεσμεύεται ότι θα επανέλθει.

Το εξοπλιστικό πρόγραμμα της κυβέρνησης Μητσοτάκη συνιστά κοινωνική πρόκληση. Μια χώρα που, όπως αποδείχθηκε, δεν διαθέτει επαρκή μέσα πρόσβασης και έχει αφήσει τα δημόσια νοσοκομεία και σχολεία να φτάσουν στα όρια της κατάρρευσης, αγοράζει Ραφάλ και Μπελχάρα ενώ διαπραγματεύεται την αγορά F-35.

Το συνολικό κόστος των εξοπλισμών, που θα ξεπεράσει κατά πολύ τα 10 δις. ευρώ, είναι συγκρίσιμο με το κόστος ενός ακόμα μνημονίου. Δεν θα πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι το

κόστος αυτό θα πληρωθεί τελικά από το εργατικό εισόδημα, τις συντάξεις και νέες περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες.

Το κόστος των εξοπλισμών δεν περιορίζεται στο οικονομικό πεδίο. Τα «αμυντικά» σύμφωνα με τις ΗΠΑ και τη Γαλλία, που συνοδεύουν τις αγορές όπλων, αναδεικνύουν τη βαθύτερη πρόσδεση στην ουρά μεγάλων και επικίνδυνων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Τα πεπραγμένα των ΗΠΑ στην περιοχή και στον κόσμο είναι γνωστά. Δεν θα πρέπει όμως να υπάρχει καμιά αυταπάτη για το ελληνογαλλικό σύμφωνο: ο γαλλικός μιλιταρισμός έχει αποδείξει στην Ινδοκίνα, στην Πολυνησία και κυρίως στην Αφρική, ότι είναι μια κτηνώδης δύναμη.

Η Γαλλία του Μακρόν είναι σήμερα η κατεξοχήν χώρα-μέλος της ΕΕ που έχει ανακηρύξει επισήμως το Ισλάμ ως εχθρό του γαλλικού κράτους, πυροδοτώντας ένα κύμα ρατσιστικής πολιτικής που στρέφεται όχι μόνο ενάντια στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, αλλά και ενάντια σε όλες τις μορφές κοινωνικής αντίστασης των εργαζομένων και της νεολαίας. Οι κατηγορίες για «ισλαμο-φασισμό» και «ισλαμο-αριστρισμό» έχουν μπει στο νομικό οπλοστάσιο που στρέφεται απειλητικά κατά των εργατικών προαστίων και των σχολείων και πανεπιστημίων, στην καρδιά της Ευρώπης στον 21ο αιώνα.

Η αναβάθμιση των σχέσεων με τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, αλλά και η ενίσχυση των μιλιταριστικών κύκλων στο εσωτερικό της χώρας, αφορά -και

σε σημαντικό βαθμό- τις εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις, με στόχο να περιοριστούν οι επιλογές των λαϊκών δυνάμεων για μακρό διάστημα. Δημιουργείται ένα επικίνδυνο συντηρητικό πλαίσιο που θα πρέπει να ανατραπεί εκ βάθρων.

Η πολιτική αυτή δημιουργεί προφανείς κινδύνους για την ειρήνη στην περιοχή. Ο ισχυρισμός ότι όποιος επιθυμεί την ειρήνη οφείλει να προετοιμάζεται για πόλεμο, είναι ένα αντιδραστικό και παραπειστικό ιδεολόγημα. Στην πραγματικότητα, η έμφαση στους εξοπλισμούς ενισχύει τον «πειρασμό» αυτοί να χρησιμοποιηθούν. Η συγκυρία στην περιοχή έχει γίνει πραγματικά επικίνδυνη: η επιλογή της μιας «όχθης» να ενισχύσει το πολεμικό οπλοστάσιό της, θα απαντηθεί με ανάλογες επιλογές και της άλλης πλευράς. Και δεν θα πρέπει να υποτιμηθούν οι φιλοπόλεμες πατριδοκάπηλες φωνές που -τόσο εδώ, όσο και στην Τουρκία- ζητούν να «τεσταριστεί» εδώ και τώρα ο νέος συσχετισμός δυνάμεων που δημιουργείται στην περιοχή. Η Αριστερά και όλες οι δυνάμεις των κοινωνικών κινημάτων οφείλουν να ανασύρουν τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού-σοσιαλιστικού ρεύματος, που απέναντι σε ανάλογους κινδύνους έθετε πάντα τα καθήκοντα της πάλης ενάντια στον πόλεμο, σε ρήξη με τις πολιτικές που αποσκοπούν στις προετοιμασίες για να νικήσει η «δική μας» πλευρά.

Η προσπάθεια των κυρίαρχων τάξεων να μεταμφιέσουν τις επιδιώξεις τους για πρωτοκαθεδρία στην περιοχή -πάντα σε συνεργασία και μέσα στα

πλαίσια ανοχής των Μεγάλων Δυνάμεων- σε πολιτική υπεράσπισης «κυριαρχικών δικαιωμάτων» που προκύπτουν, τάχα, από μονομερείς κι αυθαίρετες αναγνώσεις ενός κάποιου «Διεθνούς Δικαίου», πρέπει να απαντηθεί από τους εργαζόμενους και τις λαϊκές τάξεις με μια συνειδητή επιλογή ειρήνης, συμφιλίωσης και αλληλεγγύης μεταξύ όλων των λαών της περιοχής. Αυτή η επιλογή αποτελεί προϋπόθεση για να απαντηθεί ουσιαστικά το ζήτημα των κρατικών ανταγωνισμών, το ζήτημα της ενισχυμένης παρουσίας των ιμπεριαλιστικών Μεγάλων Δυνάμεων, αλλά και το κοινωνικό ζήτημα στα Βαλκάνια και στην Ανατολική Μεσόγειο.

Γι' αυτό θεωρούμε ότι κάθε υποτίμηση της σημασίας των εξοπλισμών, των πολεμικών συμφώνων, των «αξονικών» συμμαχιών με το Ισραήλ και την Αίγυπτο, είναι σοβαρό πολιτικό λάθος. Πολύ περισσότερο είναι λάθος η έγκριση πλευρών της πολιτικής του Μητσοτάκη, όπως η υπερψήφιση από τον ΣΥΡΙΖΑ στη Βουλή της σύμβασης για την αγορά των Ραφάλ.

Στους αγώνες που έρχονται, κάθε συγκεκριμένο αίτημα θα πρέπει να συνδέεται με την απόρριψη των εξοπλισμών. Η πολιτική πάλη ήταν και είναι πάντα πάλη για τις προτεραιότητες στη διάθεση των δημόσιων πόρων. Ζητάμε την επείγουσα κάλυψη των κοινωνικών αναγκών και όχι τις αγορές πανάκριβων καταστρεπτικών όπλων. Υποστηρίζουμε την πολιτική ειρήνης και όχι της προετοιμασίας για πόλεμο. Προτείνουμε την ανεξάρτητη στάση της Αριστεράς σε αυτά τα κρίσιμα ζητήματα, σε ρήξη με την πολιτική των κυρίαρχων τάξεων που παρουσιάζεται ως «εθνική πολιτική».

Αναστασιάδης Νίκος
Βαλιάνος Χρήστος
Βαλσαμής Σταύρος
Γαϊτάνη Ιωάννα
Γιαννούλια Κατερίνα
Δημακόπουλος Σεραφείμ
Κατορίδας Δημήτρης
Κεφαλής Χρήστος
Κουβελάκης Στάθης
Λαβασής Δημήτρης
Λάσκος Χρήστος
Μηλιός Γιάννης
Μπένος Αλέξης
Μπόλαρη Μαρία
Νταβανέλος Αντώνης
Παπαγεωργίου Ράνια
Παπαδάτος Δημοσθένης
Ποταμίτης Νίκος
Σαμανίδης Νίκος
Σαπουνάς Γιώργος

Οι λαοί σε Ελλάδα-Κύπρο-Τουρκία προειδοποιούν:

Οι εξοπλισμοί βλάπτουν σοβαρά την υγεία, την παιδεία, το περιβάλλον, την ειρήνη

Λεφτά για κοινωνικές ανάγκες - όχι για πολεμικές προετοιμασίες